

Faşizme, Emperyalizme, Feodalizme, Ataerkiye ve Her Türden Gericiliğe Karşı

PARTİZAN

Sayı: Mart 2024/100 Siyasi Dergi Fiyatı: 60 TL ISSN: 2149-12181216

Siyasi Dergi

Sayı: 2024/100

PARTİZAN

“Savaş tehlikesinin artmasındaki temel bir diğer olgu da savaş bütçelerinin artmasıdır. Tüm ülkelerin Ukrayna savaşının hemen sonrasında, silahlanmaya milyar dolar ayırmaları küçümsenmemelidir. Savaşı başlatmak için sadece silahlanma yetmemektedir. Avrupa’da iç faşistleşme, faşist partilerin hükümet olmaları ve bunun giderek artması, yeni polis yasalarının çıkartılması, cephe gerilerini sağlama almaya yönelik stratejiler geliştirmeleri ve buna bağlı olarak yarı-sömürgelerin yeniden dizayn edilmesi, darbelerle hükümetlerin değişimi savaş hazırlıkları olarak okunabilir. Dolayısıyla, bir üçüncü paylaşım savaşı tehlikesinin de her zamankinden daha yakın olduğu bir gerçektir.”

**EMPERYALİZM VE EMPERYALİST SAVAŞ
ULUSLARARASI
TEORİK KONFERANS**

PARTIZAN

Faşizme, Emperyalizme, Feodalizme, Ataerkiye ve Her Türden Gericiliğe Karşı
PARTİZAN

Sayı
Mart 2024/100

Yaygın Süreli
ISSN: 2149-1216

NİSAN YAYIMCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ

Yönetim Yeri:

Mecidiyeköy Mh. Mecidiye Cd. No 15, Daire 17, Akbaşlı Apt. Şişli/İstanbul

Telefon : 0212 293 73 76

e-posta: nisanyayimcilik@hotmail.com

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler

BASKI: Ezgi Matbaacılık Basın San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10/A Blok Yenibosna/İstanbul

Tel: 0212 452 23 02 Fax: 0212 654 94 13, ezgimatbaa@gmail.com

İçindekiler

•Sunu	5
•Giriş: Emperyalist Paylaşım Savaşı Tehlikesine Karşı Devrimci Mücadele..	7
•Savaş Konusunda Sınıf Bilinçli Proletaryanın Genel İlkeleri	12
•Emperyalist Savaş - Devrim / Hindistan Komünist Partisi (Maoist)	25
•Emperyalist Savaşlarla Mücadele İçin Devrimci Savaş / Filipinler Komünist Partisi	45
•Emperyalistler Arası Çelişki ve Çatışma Keskinleşirken Uluslararası Durum ve Görevlerimiz / Türkiye Komünist Partisi - Marksist Leninist	63
•“Emperyalizm ve Savaş Üzerine Uluslararası Teorik Konferans”a Katkı / Almanya Marksist - Leninist Partisi	80
•Komünist Öncü Partilerin Emperyalizmle Yüzleşme ve Onu Yıkma Konusundaki Öncü Rolü Üzerine / Kanada (Yeni) Komünist Partisi Enternasyonal Departmanı	84
•Emperyalizm, Savaş ve Cennetin Altındaki Büyük Düzensizlik / Mick Kelly, Özgürlük Yolu Sosyalist Örgütü Siyasi Sekreteri	90

Sunu

partizan dergisinin yeni bir sayısıyla beraberiz.

Bu sayımızı, son dönemlerde yoğunlaşan bir ivmeyle tartışılan 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı tehlikesine ayırdık. Bu tartışma sadece devrimci, komünist, anti-emperyalist güçler tarafından değil, aynı zamanda uluslararası burjuvazinin ideologları, kalemşörleri tarafından da yoğun bir şekilde yürütülüyor. Daha kısa bir süre öncesine kadar “tek kutuplu dünya”nın varlığını ilan edenler, bugün bir “dünya savaşı” çıkma ihtimalinden söz ediyorlar. Sadece konuşmakla da yetinilmiyor elbette. Diğer yandan başta emperyalistler olmak üzere silahlanma bütçelerini hızla yükseltiyor, emperyalist bloklar arasındaki çizgiler kalınlaşıyor, askeri anlaşmalar, birlikler güçlendiriliyor, daha önceki paylaşım savaşlarından da kazandıkları deneyimle, devletler hızla halk karşıtı “güvenlik” tedbirlerini sıkılaştırıp yeni yasalar çıkarıyor, ırkçı-şoven parti ve hareketlerin önü açılarak güçlenmeleri sağlanıyor vb.

Tüm insanlığı ilgilendiren bu konuya dair Filipinler Ulusal Demokratik Cephe, geçtiğimiz yıl Ekim ayında bir konferans gerçekleştirdi. “Emperyalizm ve Emperyalist Savaş” başlıklı bu Teorik Konferans’a dünyanın birçok bölge ve ülkesinden komünist partiler, ulusal kurtuluş hareket ve siyasi oluşumların temsilcileri katılarak sunum yaptılar.

Partizan dergisi olarak bu konferansta yapılan sunumlardan ülkemiz devrimci, demokratik kamuoyunun da ilgisini çekeceğini düşündüğümüz bir derleme yaparak bir dosya oluşturduk.

Dergimizin 100. sayısı enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya haklarının ölümsüz önderi V.İ.Lenin yoldaşın 21 Ocak 1924’te ölümsüzleşmesinin 100. yıldönümüne karşılık gelmektedir.

V.İ.Lenin yoldaşın, -diğer önemli katkılarının yanısıra-, kapitalizmin en yüksek aşaması olarak emperyalizm analizi Marksizm'e büyük bir katkıdır. Lenin, kapitalizmin tekel öncesi kapitalist aşamadan tekelci aşamaya dönüşümünü ve kapitalizmin bu en yüksek aşamasının nasıl savaşlara ve devrimlere yol açtığını bilimsel olarak açıklamıştır. Emperyalist savaşın, kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olan emperyalist politikanın devamı olduğuna işaret etmiştir.

Dolayısıyla Lenin yoldaşın ölümsüzlüğünün 100. yıldönümünde Partizan dergisinin 100. sayısını Lenin'in tezleri ışığında "emperyalist savaş" konusuna ayırdık.

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

PARTİZAN

Giriş

Emperyalist Paylaşım Savaşı Tehlikesine Karşı Devrimci Mücadele!

“Kapitalizmde bozulan dengenin geçici olarak yeniden kurulması için sanayide krizden, politikada savaştan başka araç yoktur.” (Lenin, Seçme Eserler, C-5, s.150)

Dünya genelinde son yıllarda –özellikle de Rusya emperyalizminin, ABD öncülüğündeki NATO’nun genişlemesine yanıt olarak Ukrayna’ya karşı iki yıl önce başlattığı işgal saldırısının ve Filistin direnişinin 7 Ekim 2023 operasyonunun ardından yaşanan gelişmelerle birlikte daha yoğun bir şekilde- tartışılan konuların başında üçüncü emperyalist paylaşım savaşının yakın bir zamanda başlayıp başlamayacağı, hatta başlayıp başlamadığı geliyor. Buna elbette emperyalist bir paylaşım savaşının **artık** mümkün olup olmadığı tartışması da eklenebilir. Diğer yandan sadece anti-emperyalist, Marksist-Leninist-Maoist, devrimci, demokratik vb. çevrelerin değil bizzat sınıf düşmanlarımızın da dillendiriyor olması tartışmayı daha da ilgi çekici ve manalı bir hale getiriyor.

Bu tartışma çerçevesinde emperyalist paylaşım savaşlarının artık geçerli ve mümkün olmadığını söyleyenleri hemen eleyebiliriz. Bu eleme, bu cenahın çok az bir kesimi kapsamından değil, mevcut somutluğu incelerken ayağı-mıza dolanmasını istemememizden kaynaklıdır. Yoksa hala geniş bir kesimde, emperyalist sermayenin özellikle de küreselleşme olarak tarif edilen ve gerçekte emperyalizmin karakterine içkin bir süreçle birlikte emperyalistler arasındaki çelişmenin yumuşadığı, geline aşamada artık emperyalistler arası çelişmenin savaş tehlikesini içermediği, başka bir deyişle, Kautsky’nin, 1. Emperyalist Savaş borazanlarının öttüğü süreçte “ultraemperyalizm” olarak tarif ettiği olgunun bugünkü emperyalizm için geçerli olduğu görüşü mevcuttur. Kautsky, kabaca ifade edecek olursak tekeller kapitalizmin ekonomisinin bütünleşik bir hal alarak, tek tekelde birleşmeye doğru evrileceğini, bunun da sistemin yapısal-antagonist çelişkilerini ortadan kaldırarak barışçıl, rekabetsiz bir emperyalizmi ortaya çıkaracağını savunuyordu. Lenin’in bu “barışçıl” emperyalizm masalına karşı tavrı netti: *“Bazı burjuva yazarlar (bunların safına, örneğin 1909’daki Marksist zihniyetine tamamen ihanet etmiş bulunan K. Kautsky de katılmıştır), sermayenin uluslararasılaşmasının en çarpıcı ifade biçimlerinden biri olarak uluslararası kartellerin kapitalist rejim altında, halklar arasında barışın korunması umudunu doğurduğunu ifade ediyorlar. Bu görüş teorik olarak tamamen saçma, pratik olarak da sofizm, en kötü oportünizmi savunmanın alçakça bir yöntemidir.”*

Diğer yandan dünya kapitalist sisteminin tek tekele doğru yol alma eğilimini reddetmeyen Lenin, bu sürecin hiçbir zaman tamamlanamayacağını –aradan geçen yüzyılı aşkın zamanda bu süreç tamamlanmamıştır!- vurgu-

layarak, bu tezin anlamdan yoksun olduğunu ifade eder ve bu tartışmaya şu soruyla noktayı koyar: *“Sorun şudur: bir yandan, üretici güçlerin gelişmesi ile sermaye birikimi arasında; öte yandan, mali- sermaye için sömürgelerin ve ‘nüfuz bölgelerinin’ paylaşılmasında mevcut oransızlıkların ortadan kaldırılması konusunda, **kapitalizmin bulunduğu yerde, savaştan başka bir araç var mıdır?**”* (Lenin, Emperyalizm, s. 119)

Nitekim Kautsky’nin emperyalistlerin “tercihi” olarak gösterdiği savaş meselesinde Lenin’in tezlerinin doğruluğu 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın başlamasıyla birlikte kısa bir süre içinde kanıtlanacaktı. Kautsky hem savaşı bir “tercih” olarak görmek hem de emperyalizme -gelenen aşamada- barışçıl bir rol biçmek gibi iki yönlüyle de revizyonizm bataklığında boğulmuştu.

Kautsky’nin revizyonizm bataklığında boğulmasının ve ardından “anayurt savunması” cephesinde yer alarak karşı-devrim saflarına intikal etmesinin üzerinden bunca yıl geçmişken, hala bu temeldeki görüşler çeşitli dönemlerde karşımıza çıktı-çıkıyor.

Örneğin benzer bir tartışmayı 2000’li yılların başlarında tekrar yapmak zorunda kaldık. Özellikle o yıllarda uluslararası alanda ABD emperyalizminin kesin hakimiyet sağlamasıyla birlikte, tek kutuplu –rekabetsiz- bir dünyanın ortaya çıktığı “küresel” çok uluslu sermayenin çelişkileri ortadan kaldırdığı, emperyalizmin daha barışçıl bir karakter edindiği, nükleer silahların mutlak caydırıcı olduğu vb. geniş bir yelpazede çeşitli argümanlarla sahneye sürülen **“emperyalist paylaşım savaşlarının geride kaldığı”** tezi, emperyalizm olgusunu kavramayan ve çarpıtanların bir biçimde saplanacağı/chekeceği bataklardan yalnızca bir tanesiydi ve bu tezlerle Kautsky’nin ruhuna fatiha okunuyordu. Bu teze eşlik eden diğer argümanlar da sınıf mücadeleleri tarihin(in) sonunun geldiği, sınıfların ortadan kalktığı, devrimlerin imkânsızlaştığı, sosyalizmin tarihe karıştığı ve benzeri görüşlerdi.

Bu tezlerin revaçta olduğu sürecin üzerinden çok da fazla zaman geçmemişken, bugün de emperyalistler arasındaki çelişkilerin patlama noktasına doğru keskinleştiği açık bir olgu olarak karşımızda duruyor.

Emperyalist savaştan (ya da tehlikesinden) bahsettiğimiz yerde emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik krizinden de bahsediyoruz demektir. (Cümlenin tersten okunması da mümkündür.) Nitekim, emperyalistler arasındaki çelişkilerin en yoğunlaştığı, çatışmaya doğru yol aldığı süreçler, kapitalizmin aşırı kâr hırsının sonucu olarak ortaya çıkan aşırı üretim krizinin ortaya çıkar-

diği koşullardır. Bu elbette kriz süreçleri dışında bu çelişkinin ortadan kalktığı anlamına gelmez. Hatta yeniden paylaşım süreçlerinin ardından girilen dönemler de bağrında yeniden paylaşımı barındırmaktadır.

Bugün devam eden ekonomik krizin temelleri 2008-2009'da ABD'de başlayan ve mortgage krizi olarak bilinen krize dayanmaktadır. Hatırlanacağı gibi mortgage krizi ilk ABD'de başlamış olsa da, çok hızlı bir şekilde dünyaya yansımış, tüm dünya ekonomileri bu krizin manyetik alanı içerisine girmişti. Yeni yüzyılın ilk krizine ilişkin emperyalist sermaye ve o sermayenin bağlı olduğu ülkelerin yönetimleri halkların dizginsiz sömürüsüne, sefaletine yol açacak biçimde çeşitli önlemler almış olsa ve bugüne kadar kimi rahatlamalar yaşansa da emperyalist-kapitalist sistemin en uzun süreli krizi olarak bugün derinleşerek devam etmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin bu yapısal, uzun süreli ve derinlikli krizi, emperyalist devletlerin aralarında oluşturdıkları “dengenin” de her geçen zaman diliminde daha da bozulmasına, 20. yüzyılın ikinci yarısında, büyük bir “itinayla” yarattıkları düzenlerinin çatırdamasına yol açmıştır. Oysa 2. Emperyalist Paylaşım Savaşının ortaya çıkardığı uluslararası durum, ardından sosyalist kamptan yaşanan geri dönüşler ve sosyal emperyalizm olarak anılan sistemlerin de 1990'larda çöküşüyle birlikte ABD emperyalizmi boşlukta kalan tüm pazarları kendisine bağımlı kılma hedefiyle attığı adımların zafer sarhoşluğuna kendini kaptırmış ve pazarların yeniden paylaşımında “tek kutuplu dünya düzeni”ni ilan etmişti. Elbette bu düzenin motor gücü, “sosyalizmin iflası”, “tarihin sonu”, “kapitalizmin alternatifsizliği” gibi safsatalarla birlikte imparatorluk olarak ilan edilen ABD emperyalizmiydi!

Ancak bu rüya gibi süreç on yıl dahi sürmemiş, “Tek kutuplu dünya düzeni” yerini emperyalistler arası çok kutuplu dünya konjonktürüne bırakmıştır. İster adına tek kutuplu dünya denen süreç olsun, isterse çok kutuplu, tüm bu süreçler boyunca emperyalistler arasındaki savaşlar vekâlet güçler tarafından yürütülmüş, emperyalist güçlerin “sahada” karşı karşıya gelişleri de vekil güçler üzerinden gerçekleşmiştir. Ancak geline aşamada, önce Suriye’de belli oranda ama daha yakın bir şekilde Rusya’nın Ukrayna saldırısıyla birlikte bu vekil güçlerin arkasındaki emperyalistler daha açık olarak ortaya çıkmıştır. Açıktır ki, arkasında ne Rus emperyalizmi olmaksızın Suriye rejimi ne de ABD’nin başını çektiği NATO ülkeleri olmaksızın Ukrayna bir gün dahi dayanamazdı!

Son olarak, bu konuya dair tartışma başlıklarından biri olan, emperyalist savaşların mutlak olarak kaçınılmaz olup olmadığına şu alıntıyı verelim:

*“Emperyalist savaşların, emperyalizm yaşadıkça var olacağı tezi, şu veya bu emperyalist savaşın ‘mutlak’, ‘önlenebilir’ vs. olduğu anlamına gelmez. Emperyalistler arası savaşın artık imkansız hale geldiğini savunmak ne derece modern-revizyonist bir tez ise, bir III. Emperyalist savaşın ‘mutlaka’ patlak vereceğini iddia etmek de o derece modern revizyonizmdir. Birbirine görünüşte taban tabana zıt olan bu iki modern revizyonist özde aynıdır; Leninizm’in tahrifatından ve Kautsky’nin ultra emperyalizm tezinden kaynaklanmaktadır. Belirli bir emperyalist savaş önlenebilir. Onu engelleyecek olan güç **devrim mücadeleleridir.**”* (Partizan, Sayı 5, 1979)

Emperyalistler arası bir savaş tehlikesinin hızla olgunlaşmakta olmasının en önemli bir nedeni de budur. İşçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesine önderlik etmesi, emperyalizmi tüm araçlarıyla ortadan kaldırma mücadelesinin temel çekirdeğini oluşturması gereken komünist partilerin zayıflığı. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının devrimci mücadeleleri, emperyalizmin dünya halkları için bir yıkım anlamına gelen paylaşım savaşlarını engellemek için tek yol olduğu gerçekliğinden hareketle yapılması gereken birincil görev de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Savaş Konusunda Sınıf Bilinçli Proletaryanın Genel İlkeleri

Bu yazı, **Partizan** dergisinin 5-7 ve 8. sayılarında (1979) "**Emperyalist savaş karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrı**" başlığı altında yayınlanan dizi yazılarından derlenen ve Cihan Yayınları tarafından basımı yapılan kitabın bir bölümünün kısaltılmış halidir.

1) Savaş Nedir?

Savaş siyasetin başka araçlarla sürdürülmesidir. Bu, savaşlar hakkındaki gerçeğin en özlü ifadesidir. Sınıf bilinçli proletarya bugüne kadar sürdürdüğü mücadelesinde bu bilimsel gerçeği bir an olsun gözünden ırak tutmamış, tavrını bu gerçeğin ışığında saptamıştır. Bilindiği gibi, insanlık tarihinde ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte, aralarındaki mücadele de tarihi yapan öge olarak varolmuştur. Bu mücadelede her sınıfın kendine özgü siyasetleri vardır. Mücadelelerin iyice keskinleştiği dönemlerde sınıflar siyasetlerini silahlarla yürütme durumunda kalırlar. Dolayısıyla her savaş sınıfsal bir muhtevaya sahiptir. O halde, yeryüzünde ezen ve sömüren sınıflarla ezilen ve sömürülen sınıflar kaldıkça savaşlar da varolacaktır. Lenin şöyle diyor: *“Ancak biz, tek bir ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziyi devirir, yener ve ellerinden mallarını alırsak, savaşlar imkansız hale gelir.”*⁽¹⁾

Herhangi bir savaş hakkında yargıya varabilmek için, bu savaşın hangi sınıf ya da sınıfların, hangi siyasetlerinin silahlar yoluyla sürdürülmesi olduğunu berrakça kavramak gerekir. Eğer savaşın sınıfsal değerlendirmesi doğru bir şekilde yapılamazsa, pek muhtemelen savaşın gerçek niteliği anlatılamayacak; dolayısıyla savaşa karşı hatalı bir tavır takınılacaktır.

Herhangi bir savaş hakkında yargıya varabilmek için, bu savaşın hangi sınıf ya da sınıfların, hangi siyasetlerinin silahlar yoluyla sürdürülmesi olduğunu berrakça kavramak gerekir. Eğer savaşın sınıfsal değerlendirmesi doğru bir şekilde yapılamazsa, pek muhtemelen savaşın gerçek niteliği anlatılamayacak; dolayısıyla savaşa karşı hatalı bir tavır takınılacaktır.

“Biz diyoruz ki, eğer sen her iki savaşan grubun yirmi-otuz yıllık politikasını incelememiş isen –ancak bu inceleme yapılırsa rasgele etmenlerden, gelişigüzel örnekler vermekten kaçınmak mümkün olur- ve eğer bu savaş ile, savaştan önce izlenen politika arasındaki ilişkileri gösterebilecek durumda değilsen, bu savaşın asıl nedenlerini dünyada anlayamazsın!”⁽²⁾

Kısaca toplamak gerekirse, bir savaşta Marksist-Leninistlerin asıl bilmek istedikleri, o savaşın hangi sınıfların hangi siyasetlerinin sürdürülmesi olduğudur. Yani, söz konusu savaşın son tahlilde, hangi sınıf ya da sınıflara hizmet ettiğidir.

¹ Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Sol Yayınları, Syf: 61

² Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Sol Yayınları, Syf: 132

Savaşlar, dehşeti, zulmü, sefalet ve işkenceyi, kaçınılmaz olarak beraberinde getirirler. Ama Marksist-Leninistler, bütün bunlara rağmen, savaşları hümanist, pasifist bir açıdan değerlendirmezler. Onlar her türlü zulmün, baskının ve sömürünün, insanın insana kulluğunun tamamen yok edildiği bir toplumsal yapıya ulaşmak için mücadele ederler. Bundan dolayı savaşları sırf kan döküldüğü için toptan reddetmez, belirli tür savaşları tarihsel görev olarak kabul eder ve desteklerler.

Esas itibarıyla iki tür savaş vardır. Ezen ve sömüren sınıfların çıkarlarına hizmet eden savaşlar (**Haksız Savaşlar**) ve ezilen, sömürülen sınıfların çıkarlarına hizmet eden savaşlar (**Haklı Savaşlar**). Haklı savaşlara savunma, haksız savaşlara da saldırı savaşları dendiği olur. Burada savunma ve saldırı sözcükleri ile kasıt şüphesiz ilk kurşunu kimin sıktığı değildir. Eğer haklı bir dava uğruna bir savaş veriliyorsa, ilk kurşunu atanlar haklı davanın sahipleri olsalar da hala savunma savaşı yapıyorlar demektir. Örneğin, ezilen küçük bir ulusun, kendini ezen ulusa karşı açacağı ulusal savaş hemen daima savunma savaşıdır.

2) Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağında Savaşların Durumu

Bilindiği gibi çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağ, kapitalizmin özünde varolan çelişkilerin keskinleşerek “can çekişen kapitalizm”i yarattıkları çağdır. Bu çağa damgasını vuran temel çelişme ve başlıca çelişmeler, ortaya çıkabilecek savaşlar hakkında bize yol göstermektedir.

Emperyalizm, sermayenin yoğunlaşması sonucu, üretimin daha önce hiç görülmemiş bir seviyede toplumsallaşmasına yol açmış, buna bağlı olarak da emek-sermaye çelişmesi en üst düzeyine ulaşmıştır. Çağımıza damgasını vuran bu çelişmenin çözümü kapitalizmden sosyalizme geçişle mümkün olacaktır. Dünya proleter devriminin gerçekleştirilmesi, proletaryanın pratik olarak çözmesi gereken bir sorun haline gelmiş, çeşitli ülkelerde, değişik aşamalarda olmakla birlikte, devrimci iç savaşlar çağımızın tipik bir görünümü haline gelmiştir.

Gerici sınıfların emek-sermaye çelişmesinde hakim yönü teşkil etmeyi sürdürme mücadelelerinin bir parçası olarak, yerel ve dünya çapında sosyalizmin güçlerine saldırma olgusu da günümüzün tipik olgulardandır. Özellikle 1917’de, Büyük Ekim Devrimini takip eden günlerde ilk proletarya devletinin tarih sahnesine çıkmış olması, dünya emperyalizmini büyük bir sarsıntı ve korku içine itmiş, bu yüzden sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki çelişme ön plana çıkmıştı.

Kapitalizm, tekellilik aşamasına ulaştığında, tek tek ulusal pazarlar bir dünya ekonomisinin parçaları, emperyalist zincirin halkaları haline dönüşmüşlerdir. Dünya, bir avuç “efendi” emperyalist devletin sömürge ve yan sömürgeleri haline gelmiştir. Bir tarafta artan sömürü ihtiyaçlarını doyurmak için yoksul dünya halklarına en acımasızca saldıran emperyalistler, diğer tarafta açlık, yoksulluk, baskı ve sömürü altında ezilen sömürge ve yan sömürge halkları. Emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki bu çelişme, emperyalizm çağında proleter devrimlerine bağlanmış, ulusal ve toplumsal kurtuluş için verilen mücadelede günümüzün tipik görünümü haline gelmiştir.

Kapitalizmi rekabetsiz düşünenmek olanaksızdır. Tekelci kapitalizm bu rekabeti kaldırmak şöyle dursun, daha da şiddetlendirmiş, tekeller ve emperyalist devletler arasındaki rekabete dönüşmüştür. Çeşitli tekeli grupların dünya pazarları ve hammadde kaynakları üzerinde yürüttükleri bu rekabet, dünyanın paylaşılmasına yol açmıştır. Daha 1900’lerin başında, dünyada sermayenin egemen olmadığı yer hemen hemen kalmamıştı. Ama kapitalizmin dengesiz gelişmesi sonucu, daima, “ziyafet sofrasına geç gelen” ve “yeniden paylaşım talebinde bulunan” tekeli gruplar ortaya çıkar.

Diğer taraftan, zaten kabına sığmakta zorluk çeken kapitalizm, Ekim Devrimini takip eden yıllarda, dünya emperyalist sistemini terk eden, ondan kopan “pazar”larla yüz yüze gelmiş, dünya halklarını proletarya önderliğinde sürdürdüğü mücadeleler yüzünden genel bir bunalıma itmiştir. Bu olgu, zaten varolan nüfuz alanları üzerindeki dalışmayı çok daha dişe diş bir hale getirmiş, yeniden paylaşım taleplerini artırmıştır.

İşte, emperyalistler arasında süregiden bu “pazarları yeniden paylaşma” kavgası, çağımızda savaş kaynağı olan diğer bir çelişkinin, emperyalist tekeller arasındaki çelişkinin nedenidir.

Bu çelişkilerin çözümüne ilişkin çağdaş sınıfların kendilerine has siyasetleri vardır. Ve bu siyasetler belirli koşullar altında savaşılar dönüşerek sürdürülür. Dünya çapındaki bu dört başlıca çelişmede zıt yönlerden biri olarak her zaman emperyalizmi görmekteyiz. Bu, tamamıyla çağımızın karakteristiğinin, onun emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olmasının sonucudur. **Bu nedenle, çağımızda haksız savaşların tümüne emperyalist savaşlar da diyebiliriz.** Çünkü çağımızda bütün haksız savaşlar ya doğrudan emperyalist güçler tarafından, ya da onların yedeğinde emperyalist sömürü ve zulüm sistemine hizmet etmek yolunda emperyalistlerin maşaları tarafından verilmektedir. O

halde çağımızın tipik haklı ve haksız savaşlarını, karşılıklı ilişkiler içinde şöyle gruplandırabiliriz:⁽³⁾

a) Emperyalistler Arası Paylaşım Savaşları:

Çağımızda bütün dünyayı kan ve baruta boğan bir savaş türüdür. Bu tür savaşlar dünya pazarları ve hammadde, kaynaklar üzerindeki rekabetin bir sonucu olduğundan, kaçınılmaz olarak dünya savaşları özelliği taşırlar. Tamamen emperyalist çağa ait olan dünya savaşları konusunda Lenin, emperyalizm var oldukça emperyalist savaşlar da var olacaktır diyor. İkinci paylaşım savaşı sonunda artık emperyalist savaşların imkansız hale geldiğini iddia edenlere karşı Stalin, Lenin'in bu sözüne atıfta bulunarak böyle bir düşüncenin anti-Leninist olduğunu söylüyor. Gerçekten de, emperyalist savaşlar tekelci kapitalizmin bir eseridir. Tekeller arası rekabetten doğar ve tekellerin iradelerinden bağımsız bir olgudur. Emperyalizmi yok etmeden genel olarak emperyalist savaşların yok olacağını savunmak, Lenin'in bu konudaki temel tezini revize etmektir, dolayısıyla revizyonizmdir. O şunları söylüyor:

“Ve bu bilanço gösteriyor ki, üretim araçlarında özel mülkiyet varolduğu sürece, bu iktisadi temel üzerinde, emperyalist savaşlar mutlak surette kaçınılmaz olacaktır.”⁽⁴⁾

Emperyalist savaşların, emperyalizm yaşadıkça var olacağı tezi, şu veya bu emperyalist savaşın “mutlak”, “önlenebilir” vs. olduğu anlamına gelmez. Emperyalistler arası savaşın artık imkansız hale geldiğini savunmak ne derece modern-revizyonist bir tez ise, bir III. Emperyalist savaşın “mutlaka” patlak vereceğini iddia etmek de o derece modern revizyonizmdir. Birbirine görünüşte taban tabana zıt olan bu iki modern revizyonist özde aynıdır; Leninizm'in tahrifatından ve Kautsky'nin ultra emperyalizm tezinden kaynaklanmaktadır. Belirli bir emperyalist savaş önlenebilir. Onu engelleyecek olan güç devrim mücadeleleridir.

Emperyalistler arası paylaşım savaşları değişik tekellerin ve emperyalist devletlerin rekabet siyasetlerinin bir devamı olduğu için savaşın taraflardan birinin haklı olması gibi bir durum düşünülemez. Böyle bir savaş başladığında

³ Bu gruplandırma katı ve kesin olarak alınmamalıdır. Sosyal pratiğin alacağı bütün biçimleri önceden tamı tamına hesaplamak olanaksız ve nafile bir çabadır. Burada sınıf çelişmelerinin temel genellemesi ve bu genellemeye tekabül eden “Siyasetlerin silahla sürdürülmesinden” bahsedilmektedir.

⁴ Lenin, Emperyalizm, Sol Yayınları, Syf: 11

(ve savaşın niteliği paylaşım savaşı olarak kaldığı sürece) “ziyafet sofrasına geç oturan” ve bu nedenle esas yeniden paylaşım talebinde bulunan hangi emperyalist güç olursa olsun, saldırgan ve savunmada emperyalistler aramak tek kelime ile sosyal-şovenizmdir.

b) Emperyalist Sömürge ve İşgal Savaşları ve Bunun Karşısındaki Milli Kurtuluş Savaşları:

Emperyalist devletler sömürge ve yeni-sömürge edinme, var olanları sosyalist sisteme ve diğer emperyalistlere karşı koruma, emperyalist savaş için politik ve askeri durumunu güçlendirme gibi nedenlerle, özellikle sömürge ve yarı-sömürgelerde müdahale ve işgal savaşlarına girişmektedir. Artık günümüzde milli uyanışın sonucu olarak emperyalizm klasik sömürgecilikten yeni-sömürgeciliğe geçmiştir; ama ne var ki, tayin edici dönemlerde emperyalizm, yukarıda saydığımız nedenlerle bizzat bastırma savaşları vermektedir.

ABD emperyalizminin Güney Amerika, Ortadoğu ve Çin Hindinde; Fransa’nın, İtalya’nın Afrika’da; Rus sosyal-emperyalizminin Çekoslovakya ve Afrika’da birçok kez baş vurdukları yol budur. Bütün emperyalist devletler sömürge, yarı-sömürge pazarlarının ellerinden çıkması karşısında, bu ülkelere karşı en azgınca müdahale, işgal ve bastırma savaşları yolunu tutmuştur ve tutmaktadır. Bugün çok yaygın olan bir emperyalist yöntem, “özgürlük”, “barış”, “sosyalizm”, “adalet” adına emperyalist devletlerin ezilen ulusların ve halkların kendi kaderlerine hakim olma mücadelelerini, ajanları ve uşak sınıfları vasıtasıyla sapıtırarak, kendi pazar kavgalarına alet etmeleridir. Bütün bu emperyalist müdahale ve bastırma savaşları, bir yandan milli kurtuluş mücadelelerinin bastırılarak ülkelerin yeni-sömürgeler olarak emperyalist sistem içinde tutulması için yapılırken, diğer yandan da emperyalistler arası çelişmelerin kendine has gelişmeleri olmaktadır.

Emperyalizmin boyunduruğu ve sömürsünden kurtulmak için dünya halkları da ayağa kalkmaktadır. Bu boyunduruktan kurtulmak için sürdürdükleri milli sosyal kurtuluş siyasetlerini silahla yürütmek zorunda kalmaktadırlar; çünkü emperyalizm çürümüş kapitalizmdir ve varlığını biraz daha sürdürebilmek için her yerde zora başvurmaktadır.

Emperyalizmin boyunduruğu ve sömürsünden kurtulmak için dünya halkları da ayağa kalkmaktadır.

Emperyalist hegemonyadan kurtulmak için mücadelede belli başlı iki siyaset görmekteyiz. Bunlardan birincisi milli burjuvazinin anti-emperyalist

siyaseti ve bunun silahlar yoluyla sürdürülmesi olan Milli Kurtuluş Savaşlarıdır. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde milli nitelikteki burjuvazi, varlığına sürdürebilmek, gelişip güçlenebilmek için emperyalist hegemonyaya ve bu boyunduruğun sosyal dayanakları olan feodal kalıntılar ve komprador burjuvaziye karşıdır. Ama diğer yandan da emperyalizm karşısında tek başına var olamayacağı ve proletaryadan korkması nedenleriyle onunla işbirliğine girme ve ona teslim olma eğilimindedir. Bu ikili siyaset, milli burjuvazinin anti-emperyalistliğinin sınırlarını çizmektedir.

“Milli Kurtuluş” konusundaki ikinci belli başlı siyaset ise proletaryanın siyaseti ve bu siyasetin en üst (silahlı) seviyesi olan Milli ve Sosyal Kurtuluş Savaşları’dır. Proletaryanın anti-emperyalist siyasetini milli burjuvazinkinden ayıran temel özellik; proletaryanın her türlü sömürü ve baskıya karşı sonuna kadar karşı koyabilecek tek sınıf olmasından kaynaklanmaktadır. Bu temel özellik, milli kurtuluş mücadelesinin sosyal kurtuluş mücadelesiyle birleşmesinde, uluslararası sermayeye ve onun beslediği, desteklediği gerici sınıflara karşı uzlaşmaz bir platform oluşturabilmesinde ve bu mücadeleyi sosyalist devrim mücadelesi perspektifiyle sürdürmesinde yatmaktadır. Dolayısıyla, proletaryanın siyasi hegemonyasında yürütülen bir anti-emperyalist savaş, açık emperyalist işgal şartlarında milli devrim biçimini alırken, emperyalizmin tahakküm ve talanını ülke içindeki uşakları ile sürdürdüğü şartlarda devrimci iç savaş biçimini almaktadır. Böylece sömürge, yarı-feodal ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin birçoğunda bugün Demokratik Halk Devrimi mücadeleleri, Halk Savaşı stratejisine uygun olarak ilerlemektedir.

c) Proleter Devrimler ve Karşı-Devrimci İç Savaşlar:

Emperyalist (sosyal-emperyalist dahil) ülkelerde temel çelişme olan tekelci burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin çözümündeki son aşama, proleter devrimci iç savaştır. Proletaryanın ateşleyeceği bir iç savaş tamamıyla haklı ve ilericidir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında proletarya kendisiyle birlikte insanlığı sömürü ve baskıdan kurtarma mücadelesinde şiddet kullanmadan, yani devrimci bir iç savaşa girişmeden, dünya gericiliğinin kalesi tekelci burjuvaziyi yıkamaz.

Buna karşılık, burjuvazinin devrildiği ülkelerde de burjuvazi iktidarı şiddet yoluyla yeniden ele geçirmek ümidini hemen yitirmez. Önceleri doğrudan doğruya, sonraları da sinsi sinsi iktidarı tekrar ele geçirme mücadelesine gi-

rişir. Eğer fırsat bulursa, bu gerici siyasetini silah zoruyla gerçekleştirmek için karşı-devrimci bir iç savaş başlatır.

Bazı özgül koşullarda örneğin (Çin’de Çan Kay Şek’in milli birleşik cepheye saldırısında olduğu gibi), zafere doğru ilerlemekte olan sosyal devrime, efendisi emperyalistlerin yedeğinde karşı koyan karşı-devrimci iç savaşlar da bu kategoriye girer.

Karşı-devrimci savaşlar, genel olarak, gericiliğin devrimci iç savaşlara karşı koyma vasıtalarıdır.

3) Emperyalist Savaşlar Karşısında Proletaryanın Genel Tavrı ve Taktikleri

a) “Ya Devrimler Savaşı Önler, Ya da Savaşlar Devrimlere Yol Açar”:

Bu slogan, savaş ile devrim arasındaki diyalektik bağın en özlü bir biçimde ifade edilmesidir. Daha önce de kısaca değindiğimiz gibi, emperyalizm varoldukça emperyalist savaşlar da varolacaktır. Belirli bir savaşın engellenemeyeceği, mutlaka çıkacağı değil ama, genel olarak, savaşların yok edilmesi emperyalizmin yok edilmesini gerektirdiği anlamında, emperyalist savaşlar kaçınılmazdır.

O halde, savaşları önleyebilecek yegane güç devrimdir. Nispi barışın korunması için uygulanacak barış taktikleri şu ya da bu savaşı erteleyebilir, hatta engelleyebilir ama, savaşın kaynağını, emperyalizmi yok edemediği için emperyalist savaş bir bütün olarak yok edemez.

Diğer taraftan, herhangi bir savaşın ertelenmesi ya da tehlikesinin savuşturulması ise, gene devrimler aracılığı ile, devrim tehdidi ile sağlanır. “Barış cephesi” vb. nispi barışı koruma taktikleri semeresini ancak devrim tehdidinin ışığında verecektir. Dünyadaki objektif durumun bu doğru kavranışı daha 1887’de Engels tarafından parlak bir tarzda ortaya konulmuştur. Büyük usta, Avrupa’da ulusal savaşlar çağının kapandığını, emperyalist dünya savaşlarını kaçınılmaz yapan koşulların ortaya çıktığını ima ediyor ve şöyle diyor:

“Sekiz on milyon asker birbirini katledecek, çekirge sürülerinin yaptığından daha feci bir şekilde dımdızlak kalıncaya kadar bütün Avrupa yutulacak. 30 yıl savaşlarının yaptığı tahribat 3-4 yıl içinde olacak ve bütün kıtaya yayılacak; açık, bulaşıcı hastalık, had safhaya varan kederin doğurduğu, hem orduların hem de halk kitlelerinin genel moralsizliği... yalnızca bir sonuç kesinlikle belli: Genel bitkinlik ve işçi sınıfının nihai zaferi koşullarının hazırlanması... Size son büyük savaş dansına başlamaktan başka bir şey kalmazken, bizim için her şey iyi gidecek. Savaş belki bizi geçici olarak geri plana itebilir, halen

ele geçirdiğimiz mevzileri de bizden alıp perişan edebilir. Ama artık bir daha kontrol edemeyeceğimiz güçlerin zincirlerini çıkardığımızda, her şey onların istediği gibi olacak: Trajedinin sonunda siz yıkılacaksınız, proletaryanın zaferi hem gerçekleşecek, hem de kaçınılmaz olacak.”⁽⁵⁾

b) Emperyalist Paylaşım Savaşları Karşısında Proletaryanın Genel Tavrı:

Emperyalist paylaşım savaşları karşısında proletaryanın genel ilkesi, bu savaşlardan devrim için yararlanmaktır. Lenin Basel Bildirisi’ne atfıyla bu ilkeyi şöyle özetliyor:

“... Sosyalistlerin ‘kapitalizmin devrilmesini hızlandırmak’ için savaşa neden olacağı ‘ekonomik politik bunalımlardan’ yararlanmaları, yani sosyalist devrim adına hükümetlerin savaştan ileri gelen sıkıntılı durumlarından ve yığınların öfkelerinden yararlanılması...”

“.... bugünkü barış uğruna hareketin, barışın muhafazasını hedef tutması itibarıyla, muvaffak olduğu taktirde muayyen bir süre için ertelemeye muayyen bir barışı geçici olarak sağlamaya, savaş taraftarı bir hükümeti istifa ettirmeye zorlamaya ve yerine geçici olarak barışı muhafazaya eğilimli başka bir hükümet kurulmasına yardım etmesidir. Kuşkusuz bu iyi bir şeydir. Hatta çok iyi bir şeydir. Fakat bu, kapitalist ülkeler arasındaki, genel olarak, savaşın kaçınılmazlığını bertaraf etmeye yetmez, Çünkü barış hareketlerinin bütün başarılarına rağmen emperyalizm ayaktaadır, yürürlüktedir.

Savaşların kaçınılmazlığını ortadan kaldırmak için, emperyalizmi yıkmak gerekir.”⁽⁶⁾

Nitekim uluslararası proletarya Engels’in daha 1887’de gördüğü ve Lenin’in de emperyalizm çağında net bir şekilde formüle ettiği bu genel ilkeye sadık kalarak her emperyalist savaştan sosyalist devrim davası lehine yararlanmış; ve 1917’de Büyük Ekim Devrimiyle Sovyetler ülkesini, II. Dünya Savaşının ertesinde de muzaffer bir Sovyetler Birliği’ni ve bir dizi demokratik halk cumhuriyetlerini gerçekleştirebilmiştir. Fakat bu genel ilkenin bilinmesi, uluslararası proletaryanın emperyalist savaş karşısında muzaffer olmasına tek başına yetmez. **Mesele, bu genel ilkenin somut durumlara göre nasıl uygulanacağı; yani “hükümetlerin savaştan ileri gelen sıkıntılı durumlarından ve yığınların öfkelerinden yararlanılması” taktiklerinin ne olacağıdır.** Bu genel

⁵ Engels, Londra, 15 Aralık 1889 (Aktaran Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine, Çin Baskısı, Syf: 286)

⁶ Stalin, Sosyalist Ekonominin Meseleleri, Sol Yayınları, Syf: 39

ilkenin somuta uygulanışı, yani taktikler, emperyalist savaştan emperyalist savaşa değişebileceği gibi; belli bir emperyalist savaşın değişik aşamalarına göre de farklılıklar gösterecektir. Bütün somut koşullar ve bunlara uyan taktikleri kapsayan bir sınıflandırma imkansızdır. Zaten böyle bir çaba diyalektik materyalizmin ruhuna aykırıdır. Ancak genel olarak proletaryanın emperyalist paylaşım savaşlarındaki somut taktiklerini incelemek ve belirli sebep-sonuç ilişkilerine varmak mümkündür.

c) Emperyalist Paylaşım Savaşı Karşısında Genel Olarak “Yenilgi Programı” ve Onun En Üst Biçimi Olan “Emperyalist Savaşın İç Savaşa Dönüştürülmesi” Sloganı:

En genel anlamıyla “yenilgi programı” bir emperyalist paylaşım savaşında her emperyalist ülke proletaryasının “kendi” burjuvazisinin savaştan yenik çıkması için mücadele etmesi demektir. Sınıf bilinçli proletarya salt emperyalist paylaşım niteliği taşıyan genel savaşlarda, savaşan taraflar (yani emperyalist güçler) karşısında tarafsızdır. Şu veya bu emperyalist devletin savaştan galip çıkması, o ülke proletaryasının sosyalizm mücadelesi için hiçbir kazanç getirmez; tersine, hem o ülkede hem de dünya çapında proleter devrimleri sürecini geriletir. Bu nedenle her emperyalist ülkede sınıf bilinçli proletarya, kendi ülkesindeki burjuvazinin yenilmesini ister. Ancak böylece tek tek ülkelerde proletarya, enternasyonalizm ruhuna sadık kalmış; sosyalist devrimlerin gelişmesini sağlamış olur. “Yenilgi programı”, birçok düzeyde ve çeşitli taktiklerle uygulanabilir. Fakat kuşkusuz “Yenilgi Şrogramı”nın en üst biçimi ve varmayı hedeflediği yer, “emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi”dir. Bir emperyalist paylaşım savaşı öncesinde uluslararası proletaryanın metropol ülkelerdeki parçası, yenilgi programı uygulayarak ve eğer savaş patlarsa onu iç savaşa dönüştürme tehdidi ile “kendi” tekelci burjuvazinin savaş hazırlıklarını aksatmaya, savaşı engellemeye ve ortaya çıkan ekonomik ve politik bunalımdan yararlanarak, kitleleri burjuvaziye devrime yöneltmeye çalışır. Bu yolla o belirgin savaş engellenemez ise, bizzat savaşın zincirlerini çözdüğü güç, savaşı yöneten burjuvaziye döndürülür ve savaş iç savaşa dönüştürülür.

Emperyalist savaşlara ilişkin tavrını saptarken, proletaryanın bu genel tavrın yanısıra göz önüne alması gereken bir dizi sorun daha vardır. Bir emperyalist savaş, salt paylaşım amacı güdebileceği gibi yani salt emperyalistler arası çelişmenin geçici çözümünün bir ifadesi olabileceği gibi, dünya çapın-

daki diğer başka çelişmelerin bir ya da birkaçı üst üste binerek çok karmaşık bir durumun ortaya çıkmasına neden olabilir. Bu durumda, sınıf bilinçli proletarya, hayatı kendi karmaşıklığı içinde arayıp çelişmelerin somut durumunu irdelemeli ve genel ilkeyi somut koşullara göre uygulamalıdır.

d) “Dünya Barış Cephesi” Politikası

Sınıf bilinçli proletarya, sosyal devrim mücadelesini yürütürken, bu mücadeleyi zaafa uğratan objektif durumlarla karşılaşır. Böyle durumlarda sosyal devrim mücadelesini ilerletebilmek ya da devrimin kazandığı ileri mevzileri korumak amacıyla doğrudan sosyal devrim hedefini geçici olarak geri plana itmek gerekebilir. Böyle taktik değişikliklerin kaçınılmaz olduğu durumlardan birisi de, emperyalist paylaşım savaşının tek yanlı olarak geliştirilmesi, yani bazı emperyalist güçler bir paylaşım savaşından yana olmazken, bazılarının emperyalist savaş yangınına *bilfiil* kundaklaması durumudur. Proletaryanın tarihi tecrübeleri bölümünde değişik yönleriyle inceleyeceğimiz bu durumda, tek yanlı olarak kışkırtılan emperyalist savaşın yarattığı bunalımlardan yararlanmak ve bu savaşın tehdit ettiği ileri mevzileri korumak için dünya barış cephesi gündeme gelir. Bu politikanın özü, sosyal devrim lehine girilen barışı koruma mücadelesine bazı emperyalistleri de katma meselesinden ibarettir. Dünya barış cephesi politikası, emperyalist savaşın kışkırtıcısı anlamındaki barışın baş düşmanı emperyalist güçler karşısında, diğer emperyalist güçlerle ittifak kurmayı, onları uluslararası proletaryanın barışı koruma, sosyalizmin unsurlarını koruma mücadelesinde kullanmayı öngörür. **Böyle ittifaklar, ancak dünyadaki başlıca çelişmelerin özgül bileşimlerinde mümkün olabilir ve kesinlikle geçici niteliktedirler.** Böyle bir cephenin sınıfsal muhtevası da dünya proleter devrimi cephesindekinden tamamıyla farklıdır. Bu politikanın yalnızca ve yalnızca, özgün koşullar ortaya çıktığında izlenebileceği ve geçici karakterde olduğu gözardı edildiği taktirde sosyal şovenizmin ve karşı-devrimin kucağına düşüleceği çok açık bir gerçektir.

e) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın Savunulması:

Proletaryanın emperyalist savaşlarda ödünsüz olarak savunduğu bir diğer ilke de ulusların kendi kaderlerini tayin hakkıdır. Şurası açıktır ki, bu ilke de savaşlardan devrim lehine yararlanma genel ilkesi ışığında ve ancak dünya proleter devrimine bağlı olarak ele alınabilir. Lenin bu hususu şöyle belirtiyor:

“Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı dahil, demokrasinin çeşitli istemleri mutlak şeyler değildir, bunlar dünya demokratik hareketinin (bugün sosyalist hareketin) tümünün bir parçasıdır. Bazı somut durumlarda parçanın bütünüyle çelişkiye düşmesi mümkündür: o zaman parça atılır. Bir ülkedeki cumhuriyetçi hareket bir başka ülkenin entrikalarının aleti olabilir ve bu işe, kilise, mali çevreler ya da kralcılar katılabilir; o zaman, bu somut hareketi desteklememekle görevliyiz, ama bu bahane ile uluslararası sosyal demokrasinin programından cumhuriyet sloganını silmek gülünç olur... Bugün asıl sorun, artık birleşmiş olan emperyalist devletlerin, emperyalist burjuvazinin, sosyal-emperyalistlerin cephesine karşı savaşmak ve emperyalizme karşı olan tüm ulusal hareketleri sosyalist devrim yararına kullanmaktır.”⁽⁷⁾

Ulusların kaderlerini tayin hakkı, bir büyük savaşta, uluslararası proletaryanın genel çıkarlarına çelişik olduğu için askıya alınabilir. Eğer dünya çapında proleter devrimin savunulması gerektiriyorsa, ulusların kaderlerini tayin hakkı geçici olarak ikinci plana itilebilir. Burada da, savaşlardan devrim için yararlanma genel ilkesi asıl ve belirleyici olan ilkedir.

f) Milli Devrim Cephesi ve Milli Devrimin Demokratik Devrimle Pekiştirilmesi Meselesi:

Bir emperyalist savaş durumunda, dünyanın birçok yarı-sömürge ülkesinin tipik durumu doğrudan emperyalist işgalle karşı karşıya gelmek olacaktır. Böyle bir durumda, yarı-sömürge ülke proletaryasının karşısına milli görevler her zaman olduğundan farklı olarak çıkmaktadır. Bilindiği gibi, emperyalizmin hegemonyası altında olan böyle ülkelerde, milli (anti-emperyalist) ve demokratik görevler birbirinden kopmaz bir biçimde sınıf bilinçli proletaryanın önünde durmaktadır. Bu iki görevi birbirinden koparmadan, milli görevleri demokratik görevlere tabi kılarak sınıf mücadelesini sürdürür. Ama eğer ülke direkt işgale uğrarsa, milli görev ön plana çıkar, demokratik görevler buna tabi olarak ele alınır.

Ülkesi işgale uğramış ya da yakın bir işgal tehdidi altında olan yarı-sömürge ülke proletaryası, işgalci güce karşı olan bütün güçleri içine alan bir milli cephe oluşturma göreviyle karşı karşıyadır. Böyle bir cephenin kurulması hiçbir zaman milli devrim ile demokratik devrim görevlerinin birbirinden koparılmasına neden sayılamaz. Proletarya, “kendi” hakim sınıflarının işgale

⁷ Lenin, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yayınları, Syf: 184-185

karşı olan kesiminin kuyruğuna takılarak bağımsız bir komprador patron ağa devletini hedefleyemez. Kendi bağımsız güçlerini örgütleyip milli mücadeleye girerek, ittifak kurduğu “kendi” hakim sınıflarını da milli görevler başarılır başarılmaz, devirme hedefini seçmelidir. Bu milli devrimin, demokratik devrimle pekiştirilmesi demektir. ÇKP’nin Çan Kay Şek’e karşı takındığı tavır, AEP’in “Balli Kombetar”a karşı takındığı tavır, işte bu tavidir. Bazı özel koşullar altında, emperyalist ülkenin proletaryası da milli görevlerle karşı karşıya gelebilir. Çağımızda, ancak özel durumlarda rastlanabilen bu olgu karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrı öz olarak aynıdır: Bu durumda yapması gereken “kendi” emperyalist burjuvazisinin kuyruğuna takılarak “ana yurt savunması” yapmak değildir. Genel bakış açısı milli mücadeleyi hakim sınıfların devrilmesi mücadelesi ile birleştirmek olmalıdır. “Kendi” emperyalist burjuvazisi ile gireceği ittifakın can alıcı meselesi Stalin’in o meşhur sözüyle ifade ettiği gibi, “kimin kimi” kullandığı meselesi, proletarya emperyalist burjuvazinin emperyalist emellerine alet haline düşmemeye özel özen göstermek zorundadır.

Emperyalist Savaş - Devrim

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)

“Lenin Yoldaş’ın devrimin aşamaları konusunda-ki değerlendirmesini kanıtlarcasına, son üç yıldır geri kalmış ülkelerde yoğunlaşan ulusal kurtuluş, demokratik ve devrimci hareketler, kapitalist-emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı mücadeleleri ve tüm dünyadaki çevre koruma hareketleri, dünyada yeni bir devrim dalgasına dönüşebilir.”

“Emperyalizm savaştır” demiştir büyük Marksist öğretmen Lenin Yoldaş.

Kendisi ‘Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürün’ anlayışını da verdi.

Emperyalist savaş ne içindir? Yalnızca emperyalist güçler arasındaki siyasetin matematiği değildir. Emperyalistleri, genişlemesinin önüne çıkan tüm engelleri ateşle ve kılıçla yıkmaya zorlayan, sermayenin kör ve vahşi genişleme ihtiyacıdır. Emperyalistler savaşa yalnızca toprakları ve pazarları ele geçirmek ve zenginlikleri yağmalamak için değil, aynı zamanda emekçi kitlelerde ulusal şovenizmi uyandırmak ve dikkatlerini içerideki akut ekonomik ve siyasi krizden saptırmak ve devrimci hareketin öncülerini yok etmek için başvururlar.

Emperyalizm çağında kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası, çeşitli emperyalist güçler arasındaki göreceli güçlerin nasıl sürekli değiştiğini göstermektedir. İki dünya savaşına yol açan da işte bu eşitsiz gelişmedir.

Lenin, emperyalist savaş ve devrim arasındaki ayrılmaz bağı gösterdi. Şöyle diyordu: “Sözde Büyük Güçler uzun zamandır bir dizi küçük ve zayıf ulus sömürmekte ve köleleştirmektedir. Ve emperyalist savaş, bu tür ganimetlerin paylaşılması ve yeniden paylaşılması için verilen bir savaştır” demiştir. Ayrıca ‘emperyalizm proletaryanın toplumsal devriminin arifesidir’ dedi. O, emperyalizmin ortaya çıkışının dünyadaki tüm çelişkileri, yani rakip emperyalist gruplar arasındaki, emperyalistler ile ezilen uluslar arasındaki ve emperyalist ülkelerdeki proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiyi keskinleştirdiğini ve bunun savaşa ve devrimlere yol açacağını gösterdi.

Dünya şu anda Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bu, dünya proletaryasının daha güçlü ve birleşik olması gereken bir zamandır. Bizler, dünyanın proleter devrimci partileri, mevcut durum hakkında ortak bir anlayışa ulaşmalıyız. Dünya Sosyalist Devrimini gerçekleştirme yönünde ortak bir programa ihtiyacımız var.

Tarih başladığından beri savaş, görece zayıf klanları, toplulukları ya da ülkeleri fethetmek için güçlülerin elinde bir araç olmuştur. Güçlü olanlar savaşlar sayesinde topraklarını genişletebilmişlerdir. Zayıf ülkeler ya birleştirildi ya da güçlülerin sömürgesi haline getirildi. Benzer şekilde, bildiğimiz gibi, Amerika Birleşik Devletleri (ABD) yüzlerce yerli kabilenin katliamından oluşmuştur. İngiltere en büyük imparatorluk haline gelirken, Fransa, İspanya ve Portekiz de dünyanın birkaç bölgesini ele geçirmeye çalıştı. 19. ve 20. yüzyıllar boyunca emperyalist fetihler tüm dünyada hız kazandı. 1913 yılına gelindiğinde Af-

rika'nın neredeyse tamamı Avrupalı güçler tarafından sömürgeleştirilmişti. O zamanki imparatorluk Rusya'sı komşu ulusları ilhak etti ve dünyanın en büyük ülkesi haline geldi. Asya da büyük ölçüde yabancı egemenliği altındaydı. Başlangıçta Kuzey Amerika'nın Atlantik kıyısında yer alan Amerika Birleşik Devletleri, Meksika ve Kızılderili uluslarına karşı savaşılarak kıta boyunca Pasifik'e kadar genişledi. Daha sonra Hawaii, Filipinler, Küba, Porto Riko gibi ülkeleri sömürgeleştirdi.

Ancak yirminci yüzyılın başlarında işler değişti. Marksist, demokratik ve ulusal bilinç ortaya çıkmaya başladı. Milliyetler kendi kaderlerini tayin etme ve bağımsızlık talep etmeye başladı. Sosyalist hareket yükselişteydi. Emperyalizmin halk karşıtı olduğu ve buna karşı mücadele edilmesi gerektiği anlayışı ortaya çıktı. Bu durumda dünya ilk dünya savaşına tanık oldu.

Birinci Dünya Savaşı, bir tarafta merkezi güçler olarak adlandırılan Almanya, Avusturya-Macaristan ve Türkiye ile diğer tarafta müttefikler olarak adlandırılan Fransa, İngiltere, Rusya, İtalya ve Japonya arasında gerçekleşti. Rusya ve Avrupa'nın çoğu ülkesi, Amerika Birleşik Devletleri, Orta Doğu ve diğer bölgeler savaşa dahil oldu.

Bu savaş insanlık tarihinde en fazla can alan savaş olmuştur. Savaş sırasında yaklaşık on milyon insan ölmüştür. Almanya'da 18, Rusya'da 17, Fransa'da 14, Avusturya-Macaristan'da 13 lakh⁽⁸⁾, İngiltere'de 740 bin ve İtalya'da 615 bin kişi öldü. Fransa savaş çağındaki her beş erkekten birini, Almanya ise her sekiz erkekten birini kaybetmiştir. Beş ay boyunca devam eden Verdun savaşı sırasında 20 milyon 300 binden fazla mermi atılmıştır. Bu savaşa 20 milyon asker katılmış ve bunların yarısı ölmüştür. Dört ay süren Somme muharebesinde 1 milyon asker öldü. Savaşın ilk gününde yirmi bin İngiliz askeri öldü. Büyük Britanya, Fransa, İtalya ve ABD'nin birleşik güçleri Almanya, Avusturya-Macaristan ve Türkiye ordularını yenilgiye uğratmıştı. Dönemin emperyalist güçleri Almanya, Rusya, Avusturya-Macaristan ve Türkiye savaşta korkunç bir darbe aldı. Öte yandan ABD, İngiltere ve Fransa güç kazandı.

Birinci Dünya Savaşı sonucunda çeşitli emperyalist güçler zayıflarken, tüm dünyada yoğun bir devrimci kriz ortaya çıktı. Bunu sadece Rusya'da iktidara gelen büyük Marksist öğretmen Yoldaş Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti etkin bir şekilde değerlendirebildi. Diğer ülkelerin proletaryası, Sosyal Demokratların ve İkinci Enternasyonal'in ihaneti nedeniyle iktidarı ele geçiremedi.

⁸ Hint sayı sisteminin değeri yüz bine (100.000) eşit bir birimdir.

Lenin'in dediği gibi, "1914-18 savaşı her iki taraf açısından da emperyalistti (yani ilhakçı, yağmacı, talan savaşıydı); dünyanın paylaşılması, sömürge-lerin ve finans kapitalin nüfuz alanlarının bölünmesi ve yeniden paylaşılması için bir savaştı. Güçler dengesindeki değişiklikler bir başka dünya savaşına yol açtı" ('Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması' içinde).

Birinci Dünya Savaşı'nın başlamasından birkaç ay sonra, 28 Haziran 1918'de Versay Antlaşması imzalandı ve savaş sadece resmi olarak sona erdi. Aslında bu, savaştan taraflar arasında tartışmalı bir anlaşmaydı. Anlaşma, Almanya'yı savaşın ana nedeni haline getirmiş ve büyük miktarda tazminat ödemeye mahkûm etmiştir. Bunun dışında, Almanya'nın yaklaşık sekizde bir alanı ve onda bir nüfusu ele geçirildi. Avusturya ile birleşmesi yasaklandı. Askerden arındırılacak, tüm sömürgeleri müttefiklere teslim edilecekti. Anlaşma, Hitler'in Alman ulusal şovenizmini körüklemesine yol açarak savaş çıkarmasına yardımcı oldu. Bu, sonraki gelişmelerde kendini kanıtladı.

Güçler dengesinde bir kez daha değişiklikler oldu. Almanya savaştan kısa bir süre sonra güçlü bir emperyalist güç haline geldi. İngiltere ve Fransa güçlendi ve ABD emperyalizminin müttefiki oldu. Dünya Savaşı ikinci kez patlak verdi. Bu sefer savaş Mihver güçler Almanya, İtalya ve Japonya ile müttefikler Fransa, İngiltere ve ABD arasındaydı. Bu arada Almanya, İtalya ve Japonya faşistleşmeye başladı. İkinci Dünya Savaşı'nda Rusya 27 milyon insanını kaybetti. Savaşta yüzlerce kasaba ve binlerce köy yok oldu. Almanya 5,3 milyon, Çin 7,5 milyon insanını kaybetti. Fransa 600 bin, Yugoslavya 1,7 milyon ve Polonya 6 milyon insanını kaybetti. Toplam ölü sayısı 50 milyona yaklaşarak en fazla kan dökülen savaş olmuştur. Bunun yanı sıra, büyük ölçekli çevresel yıkım da söz konusuydu. Nükleer bombaların etkisi sonraki nesiller boyunca insanlar için felaket oldu.

Üçüncü Enternasyonal ve SBKP(B), büyük Marksist öğretmen Stalin Yoldaş'ın önderliğinde, uygun strateji ve taktiklerle faşizmi tamamen yenilgiye uğratma görevini üstlendi. Dost güçlerle birleşti ve Birleşik Cephe taktiklerini benimsedi, proleter tabanı korudu ve faşizmi yenilgiye uğrattı. Kızıl Ordu Doğu Avrupa ülkelerini özgürleştirdi. Ulusal kurtuluş mücadeleleri ivme kazandı. ABD hariç diğer emperyalist ülkeler çok zayıfladı. Büyük Marksist öğretmen Mao'nun önderliğindeki Çin Komünist Partisi (ÇKP) kriz koşullarını doğru değerlendirdi ve 1949'da devlet iktidarını ele geçirdi. Sosyalist kamp kurulmuştu. Eşitsiz antlaşmalar yoluyla zaten hazırlanmış olan

eşitsiz gelişme zemini göz önüne alındığında, savaştan sonra Amerika yavaş yavaş hegemonya kazanmış ve süper güç haline gelmiştir.

Zamanla yükselen halk hareketleri nedeniyle emperyalistler artık eski si gibi sömürgelerini devam ettiremez oldular. O zaman yeni-sömürgecilğe yöneldiler. Yeni-sömürgecilik, İkinci Dünya Savaşı sonrasında itibaren geri kalmış yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin uşak komprador sınıfları tarafından desteklenen emperyalist güçlerin eğilimi haline geldi. Yeni-sömürgecilik, emperyalistlerin geri kalmış yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri sadece ekonomik olarak sömürmek ve kontrol etmekle kalmayıp, aynı zamanda askeri ‘yardım ve işbirliği’, ‘danışman’ istihdamı gibi çeşitli yollarla askeri politikalar üzerinde kendi etkilerini, sömürülerini ve kontrollerini kurabilecekleri bir silahtı. Ayrıca çeşitli askeri anlaşmalar yoluyla konumlarını her geçen gün güçlendiriyorlardı. Askeri yardımlar, bu ülkelerdeki devrimci hareketlerin ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin bastırılmasına yardımcı olacaktı. Ezilen ülkeler emperyalist güçler tarafından yeni yöntemlerle sömürülmeye devam etti. 1950’lerde Rusya kapitalistleşti ve giderek emperyalist bir ülke haline geldi. ABD ile mücadele edebilecek kadar güçlendi. Dünya ülkeleri bu iki süper güç arasında bölündü. Soğuk savaş ortaya çıktı. Rusya Doğu Avrupa ve Afganistan’da, ABD ise Latin Amerika ve Vietnam’da saldırı savaşları yürüttü. Birkaç yıl sonra soğuk savaş sona erdiğinde emperyalizm de gerilemeye başladı. Rusya bir süper güç olarak çöktü. ABD 1970’lerin ortalarından itibaren stratejik olarak zayıflamaya başladı ve 21. yüzyılın ikinci on yılının başında süper güç statüsünü kaybetti.

Stalin Yoldaş’ın 1953’te ölümünden sonra revizyonizm Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’da iktidarı ele geçirdi ve kapitalizmi restore etti. Sovyetler Birliği’nin yerini alan Çin, 1976’da Mao Zedung Yoldaş’ın ölümünden sonra DengTsiao-ping liderliğinde revizyonist oldu. 1978 yılına gelindiğinde Çin’de giderek güçlenen kapitalist dönüşüm başladı. Tüm sosyalist üslerin kaybedilmesiyle birlikte devrimci güçler 1970’lerin sonlarından itibaren ciddi bir gerileme yaşadı. Emperyalistler tepeden tırnağa silahlanmış olmalarına rağmen tüm cephelerde krize boğazlarına kadar batmışlardı. Öte yandan devrimin öznel güçleri, emperyalizme karşı bir saldırı başlatmak için bu durumdan yararlanamayacak kadar zayıftı.

Emperyalizmin daha da zayıfladığını söylediğimizde, bunun esas olarak stratejik açıdan olduğunu unutmamalıyız. Taktiksel olarak, emperyalizm kimi zaman bazı geri dönüşler yaşamış olsa da, hala güçlü ve kuvvetlidir.

Aşağıdaki gelişmeler nedeniyle, ABD süper gücü ile çeşitli emperyalist güçler arasındaki güçler dengesinde değişiklikler meydana gelmiştir: Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ezilen milliyetlerin ve halkların kahramanca mücadeeleri; sömürgeleri, yeni sömürgeleri ve nüfuz alanlarını elinde tutmak için ABD ekonomisini durgunluğa iten devasa askeri harcamalar; Almanya ve Japonya gibi büyük emperyalist ülkelerde gelişen önemli teknik bilgi ve üretim kapasitesi, bunlar ABD emperyalizminin ahtapot ellerini aşmış ve dünya pazarında güçlü rakipleri olarak ortaya çıkmıştır; Yaklaşık otuz yıl boyunca gericiiliğin güçlü bir kalesi olarak Üçüncü Dünya'daki ve ülkedeki ulusal kurtuluş mücadelelerini bastıran Sovyet süper gücünün 1990'da çökmesi; ABD'nin dünya pazarının hemen her alanındaki payının giderek azalması ve ekonomik zayıflığı; ABD süper gücünün diğer emperyalist ülkeler üzerindeki hegemonyasının zayıflaması; emperyalistler arasındaki iç danişıklı dövüşler; faşizmin tüm dünyada ana akım haline gelmesi; dünya pazarını ve kaynaklarını kontrol etmek için ABD'nin öncülüğünde gerçekleşen emperyalist saldırı savaşları.

Küreselleşme

1970'lerin ortalarından itibaren dünya kapitalist sisteminde yaşanan ciddi kriz, uluslararası sermayeyi dünya ekonomisini yeniden yapılandırmaya ve üretken olmayan ve spekülâtif sermaye yatırım alanları aramaya yöneltti. Bunun Küreselleşme olduğu söyleniyordu. 1990'ların başında Küreselleşme politikalarına yol açan üç faktör vardı. Bunlar: - Uluslararası Şirketler ve Çok Uluslu Şirketler tarafından üretimin ucuz ücret alanlarına kaydırılması ve böylece kapitalist ülkelerdeki ücretlerin düşürülmesi ihtiyacı; Emperyalist kısa vadeli spekülâtif sermayenin mümkün olan en kısa sürede maksimum getiri arayışıyla dünyanın bir köşesinden diğerine serbestçe kaydırılması ihtiyacı; ve ezilen ülkelerin ulusötesi bankalara ve emperyalist hükümetlere olan borçlarının geri ödenmesini sağlama ihtiyacı, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri açısından herhangi bir kısıtlama olmaksızın tüm ülkeler arasında sermaye, mal, hizmet ve işgücünün serbest akışı için sınırların olmadığı bir dünyanın yaratılmasını gerektirmiştir. Küreselleşme, liberalleşme ve özelleştirmenin anlamı budur. İşte bu amaca ulaşmak için 1980'lerin ortalarından sonra Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın birçok ülkesinde ve 1990'larda daha da fazla ülkede yapısal uyum programları gündeme getirilmiş ve dayatılmaya başlanmıştır. Aynı zamanda emperyalist ülkeler, Üçüncü Dünya ülkelerinden

aldıkları mallara uyguladıkları gümrük vergileri ve kendi ürünlerine verdikleri büyük sübvansiyonlarla korumacılığa başvurarak çifte standartlarını ortaya koymaktadırlar.

Amerika'nın bir gangster olarak dünya çapında öne çıktığı tek kutuplu dünya hayali, emperyalistler arası çelişkilerin bir sonucu olarak hayal olmaya başlamıştır. ABD'de 2008 yılında bazı büyük finans kuruluşlarının iflasıyla başlayan ekonomik ve mali kriz, hızla diğer AB ülkelerine, Rusya'ya ve Japonya'ya yayıldı. Aslında bu kriz dünya kapitalist emperyalist sisteminde krize dönüştü ve her geçen gün bu kriz derinleşiyor. Ancak bu krizi aşmak için tüm kapitalist-emperyalist hükümetler, batan büyük bankalarını ve büyük şirketlerini korumak için 'kurtarma' paketlerine milyarlarca dolar harcadılar ve harcıyorlar.

2017 yılına gelindiğinde kapitalizmin genel krizi stagflasyon şeklini aldı. Amerika'nın 2008'deki konut kredisi krizinden bu yana başlayan zayıflaması daha da şiddetlendi. ABD'nin yaptığı ağır savaş harcamalarının, derinleşen ekonomik krizin ana nedenlerinden biri olduğu, Irak ve Afganistan'da uzun süredir devam eden savaşlarından da açıkça anlaşılmaktadır.

Emperyalistler arası rekabet, ABD'nin NATO'yu genişletme girişimleriyle daha da şiddetlendi. Amerika'nın 2010 yılından itibaren Doğu Avrupa ülkelelerinden birkaçını ve eski Sovyet Cumhuriyetlerinden birkaçını NATO ittifakına dahil etmesi Rusya'yı endişelendirdi. Buna rağmen Rusya ekonomik sistemini bir ölçüde geliştirmiş ve uluslararası ekonomik ve siyasi çıkarları için Amerika ile ciddi bir çatışmaya girmiştir. Bunun bir parçası olarak, Amerikan vekil hükümetine karşı Referandum kisvesi altında Ukrayna ile savaşa girdi ve Kırım'ı kendi tarafına çekti. Ayrıca Rusya, Şanghay İşbirliği Örgütü ve BRICS ittifakında Çin ile birlikte Amerika ve NATO ittifakına karşı askeri hazırlıklar yapmaktadır. BRICS'in 2023 Eylül ayında Güney Afrika'nın Johannesburg kentinde yapılan toplantısına 6 ülke katılmış ve bir düzineden fazla ülke ittifaka yakınlaşmıştır.

Yoğunlaşan Temel Çelişkiler

Uluslararası düzeyde keskinleşen temel çelişkiler şunlardır - 1. Emperyalizm ile ezilen milliyetler ve halklar arasındaki çelişki 2. Kapitalist, emperyalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki 3. Emperyalist ülkeler ve tekeli kapitalist gruplar arasındaki çelişkiler. Emperyalizm ile ezilen milliyetler ve halklar arasındaki çelişki temel çelişkidir. Sosyalist bir üs olarak hiçbir

ülke mevcut olmadığından, sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişki geçici olarak ortadan kalkmıştır. Sosyalizm ve kapitalizm arasındaki mücadele, emperyalizm ve proleter devrimler çağı boyunca devam etmektedir. Bugün esas olarak ideolojik, siyasi ve kültürel alanlarda iki rakip sınıf arasındaki mücadele olarak ifade edilmektedir -sosyalist güçleri temsil eden proleterya ve kapitalizmi temsil eden burjuvazi.

İlk iki çelişki açıkça görülebilmektedir. 2008'deki dünya ekonomik krizinden bu yana, halkların tüm dünyada emperyalizme ve ilgili ülkelerdeki emperyalist komprador egemen sınıflara karşı mücadeleleri yoğunlaşmıştır. İşçi sınıfının, köylülüğün, orta sınıfın ve küçük kapitalistlerin yaşam alanları tüm dünyada daraldı. Küçük ve orta ölçekli kapitalistler sanayilerini komprador bürokratik kapitalistlere ve Çok Uluslu şirketlere satmak ya da yeniden yapılandırmak zorunda kaldılar. Öte yandan, Çok Uluslu Şirketler küçük sanayileri yiyip bitirmektedir. Küçük kurumsal şirketlerin büyük kurumsal şirketler tarafından satın alınması ve devralınması tüm dünyada artıyor. Bununla birlikte, dev kurumsal şirketlerde sermaye yoğunlaşması ve birikimi artıyor. Servet, tüm sektörlerde bir avuç ÇUŞ ve Ulusaşırı Şirketler için daha önce görülmemiş büyüklükte birikmektedir. Bu şirketler arasında doğal zenginlikleri, ucuz işgücünü ve pazarları kendi nüfuz alanları için yağmalamak ve bunlar üzerindeki hegemonyalarını sürdürmek için çekişme daha da arttı.

Latin Amerika ülkelerinin halkları bir yandan emperyalist küreselleşmeye karşı sokak mücadelesi verirken diğer yandan da sol partilerin adaylarını seçiyor. Ekim 2022 ortalarında Bolivya, Şili, Peru, Kolombiya, Honduras ve Brezilya'da bu tür adayların Başkan seçildiğini görüyoruz. Aslında bu sol partiler temelde emperyalistlerin, komprador bürokratik kapitalist ve feodal sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir. Bu ülkeler esas olarak Rus ve Çin emperyalistleri lehine politikalar uygulamakta; ABD ve Batı Avrupa ülkelerinin ÇUŞ ve Ulusaşırı Şirketlerin yatırımlarını millileştirme politikaları adı altında kamulaştırmakta ya da bu şirketlerin kendi ülkelerinde yatırım yapmalarına izin vermemektedir. Bunlar bir ölçüde ulusal kapitalistlerin, işçilerin ve orta sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir.

Emperyalistlerin ve komprador bürokratik kapitalistlerin sömürü ve baskılarının artmasıyla birlikte şu anda Tunus, Kenya, Etiyopya, Gana, Mısır, Panama, Ekvador, El Salvador, Arjantin, Afganistan, Nepal, Pakistan, Butan, Bangladeş, Sri Lanka, Hindistan, Filipinler, Türkiye, Peru gibi ülkelerin tama-

mı yüksek fiyatlar, enflasyon, yoksulluk, işsizlik ve kredi yükü ağına yakalanmış durumdadır. Tüm bu ülkelerde çağdışı yarı-feodal sömürü görülmektedir. Bunlar insanların hayatını perişan ediyor ve insanlar emperyalizme ve onun kompradorlarına, komprador bürokratik kapitalistlere ve toprak ağalarına karşı mücadele ediyorlar.

Dünya emperyalist krizinin yoğunluğu, dünyadaki tüm temel çelişkileri keskinleştirmiş ve halkları -ezilen halkları ve ulusları ve emperyalist ülkelerdeki proletaryayı gerici egemen sınıflarla savaşa sürüklemiştir. Emperyalistlerin yağmacı isteklerine boyun eğmeyi reddederek gösterdikleri kahramanlık ve kararlılık sayesinde dünya halkları bir dünya savaşını önleyebileceklerini göstermişlerdir. Dünya proletaryasının, ezilen halkların ve ulusların ulusal kurtuluş için verdikleri amansız mücadelelerde uğradıkları ciddi gerilemelere rağmen, Yeni Demokrasi ve Sosyalizm, emperyalist boyunduruk altına alma, yıkma, müdahale ve zorbalık politikalarına karşı verdikleri tavizsiz mücadelelerle üçüncü bir dünya savaşını engellemiştir.

Emperyalist Ülkeler Arasında Yoğunlaşan Çelişkiler

Emperyalistler arasındaki çelişkiler, krizi her türlü araçla çözmek, doğal kaynakları sömürmek, ucuz işgücünü yağmalamak ve geri kalmış ülkelerin

pazarlarını ve nüfuz alanlarını ele geçirmek için yoğunlaşıyor. Emperyalist küreselleşmenin uygulanmasında işbirliği ve çatışma devam etmektedir. Günümüzde emperyalist ülkeler arasında dünyanın yeniden paylaşımı için çatışmalar şiddetlenmiş ve bu ülkeler savaş ittifakları kurarak savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmışlardır.

Emperyalistler amaçlarına ticaret savaşları, kur savaşları, sübvansiyon savaşları gibi barışçıl yollarla ulaşamadıklarında ve tüm barışçıl çatışma biçimleri tükendiğinde, kaçınılmaz olarak savaş araçlarına başvuracaklardır. Savaş, şiddetin en etkin biçimidir ve diğer tüm biçimler tükendiğinde başvurulacaktır. Lenin Yoldaş'ın, savaşın siyasetin başka araçlarla devamı olduğu şeklindeki ünlü sözünü aklımızdan çıkarmamalıyız.

Joe Biden 2020 Kasım'ında iktidara geldiğinden beri, süper güç statüsünü yeniden kazanma ve rakip emperyalist ülkeler Çin ve Rusya'ya darbe vurma girişimlerini yoğunlaştırdı. İkinci Dünya Savaşından sonra ABD tüm dünyada 80'den fazla ülkede 750 askeri üs kurdu. Pentagon'a, Kongre'nin onayı olmadan ve hatta Kongre'ye bilgi vermeden savaşa girme yetkisi verilmiştir. ABD'nin askeri bütçesi şu anda yaklaşık 1400 milyar dolardır ve Pentagon normalde hesap denetimleri yapmamaktadır. Hint-Pasifik Komutanlığı 2017 yılında Trump döneminde Çin ile mücadele etmek üzere kurulmuştur. ABD, Japonya, Avustralya ve Hindistan'ın 2007 yılında kurduğu QUAD (Quadrilateral Security Dialogue-Dörtlül Güvenlik Diyalogu) askeri ittifakı 2017 yılından itibaren aktif hale getirilmiştir.

QUAD ülkelerinin ilk zirvesi 2021 Mart ayında gerçekleşti. O zamandan beri Çin'e karşı aktif olarak çalışmaktadır. Bir diğer askeri ittifak AUKUS (Avustralya, Birleşik Krallık ve ABD) ise Rusya ve Çin'e karşı 15 Eylül 2021'de kuruldu. Afganistan'dan çıktıktan sonra, Çin, Rusya, Türkiye ve İran'ın Batı Asya'da artan etkisini durdurmak ve kontrol altına almak için 18 Ekim 2021'de ABD, İsrail, BAE ve Hindistan'dan oluşan QUAD-2 veya Batı Asya ittifakı adlı başka bir askeri ittifak kuruldu. ABD'nin Batı Asya ittifakını kurmasına rağmen Çin, bölgedeki nüfuzunu arttırmanın bir parçası olarak Suudi Arabistan ve İran arasında diplomatik bir anlaşmaya aracılık etti. Bu da Çin'in bu bölgede artan etkisini göstermektedir.

Rus emperyalizmi ekonomik zayıflıklarını aşmış, zaten var olan askeri gücünü arttırmış ve güçlü bir aktör olarak dünyanın yeniden paylaşımı için ABD ile mücadeleye başlamıştır. Bu süreçte, Doğu Avrupa ülkeleri de dahil olmak

üzere Batı Avrupa ülkelerine petrol, doğal gaz ve buğday ihraç etmekte ve bu ülkeleri ticari ortakları olarak tutabilmektedir. Bu durum ABD'nin Avrupa'daki ekonomik ve stratejik çıkarlarını etkilemiştir. Aynı zamanda Çin sosyal-emperyalist bir ülke olarak yükselmiş ve tüm sektörlerde ABD'ye rakip olmuştur. Bu durumda ABD, ekonomik, askeri ve jeopolitik önemini göz önünde bulundurarak 'terörizme karşı savaş' geri çekti ve 2020'nin sonundan itibaren Çin ve Rusya ile mücadele etmeye ve gerekirse savaşmaya karar verdi. Ukrayna-Rusya savaşını ve Çin ile ABD arasında Tayvan konusunda yaşanan gerilimi de bunun bir parçası olarak anlamak zorundayız.

ABD, Rusya'yı çevrelemek için NATO'yu Doğu Avrupa ülkelerine ve bunun bir parçası olarak Ukrayna'ya doğru genişletmeye 2010 yılında başladı. Finlandiya ve İsveç'in 2022 Mart'ında NATO'ya katılmasıyla Baltık Denizi'nde Rusya'yı çevreleme konusunda bir adım daha ileri gidebildi. Hem ABD hem de Rusya Ukrayna'da kendi kukla hükümetini kurmaya çalışıyordu. ABD ve NATO'nun kuklası Zelenskiy 2019'da Ukrayna Devlet Başkanı olarak seçildi ve AB ve NATO üyeliği için hem Avrupa Birliği hem de ABD ile istişarelerde bulundu. Rusya, ABD-NATO'nun Ukrayna'yı bir yem olarak kullanma politikaları nedeniyle güvenliklerinin etkilendiğini belirterek 4 Şubat 2022'de Çin ile bir savunma anlaşması yaptı. Rusya bu anlaşmanın ardından 24 Şubat 2022'de Ukrayna'ya yönelik saldırı savaşını başlattı.

Savaş son 19 aydır devam ediyor ve tehlikeli bir boyuta ulaştı. Bu savaşta her iki taraftan ve Ukrayna halkından yüzbinlerce asker öldü ya da yaralandı. Koordinasyon eksikliği Rus ordusuna ağır kayıplar verdirdi ve savaşta ilerleme kaydedemedi. Öte yandan Rusya, başta ölen askerlerin aileleri olmak üzere kendi halkının direnişiyle karşı karşıya. Ukrayna, Rusya'nın doğu ve güney Ukrayna'da işgal ettiği toprakları ele geçirmek için ABD dahil tüm NATO ülkelerinin sağladığı tonlarca modern silah, savaş malzemesi, eğitim ve istihbaratın yanı sıra askeri danışmanların ortaklığıyla 2022 Ağustos'unda karşı saldırı savaşına başladı. Rusya, Ukrayna'nın karşı saldırısını bastırmak için tüm güçlerini seferber etti ve saldırılarını yoğunlaştırdı. Saldırı ve istihbarat için savaş uçaklarını kullandı. Böylece Ukrayna'nın doğusunda savaş yoğunlaştı ve kış boyunca yaklaşık 6 ay boyunca savaşta durgunluk yaşandı. Yazın başlamasıyla birlikte savaş bir kez daha şiddetlendi.

Tayvan, ABD'li mega bilişim şirketlerinin yatırımları, ABD'den hammadde ve pazar desteği ile dünyadaki yarı iletkenlerin (bilgisayar çipleri) yüzde 60'ını

retmektedir. Tayvan Şimdiye kadar ABD'nin kontrolünde idi. Çin'in kontrolü ABD ekonomisine ağır zarar vermektedir. Bu nedenle ABD, Tayvan'ı Çin'den ayırarak müttefiki yapmaya, dünyada her alanda gelişen ve kendisine güçlü bir rakip haline gelen Çin'i çevrelemeye ve Tayvan'ı Asya-Pasifik stratejisinin bir parçası haline getirmeye çalışmaktadır. Ulusal Savunma Yetki Yasası - 2023'te sağlanan yetki ile yılda 10 milyar dolar değerinde savunma malzemesi veya askeri eğitim sağlayacaktır. Çin, yasaya karşı ciddi itirazlarını dile getirmektedir. Öte yandan Çin, Tayvan'ın bölünmesini barıŐıl ve uyumlu bir Şekilde çözmeye önem vermek yerine askeri hazırlıklar yapmakta.

Hint-Pasifik bölgesi, üretim, ticaret ve ticaretin büyümesi için potansiyel-dir ve doğal kaynaklar, işgücü, özellikle vasıflı ve yarı vasıflı olmak üzere bol miktarda yeni malzemeye sahiptir. Bölge ekonomi, nüfus ve jeopolitik stratejik önem açısından son derece önemlidir. Bu nedenle, Doğu Avrupa da dahil olmak üzere emperyalistlerin dünya hegemonyası için çekiŐmelerinin bir başka önemli merkezi haline gelmektedir. ABD, Avustralya-Birleşik Krallık-Birleşik Devletler (AUKUS) güvenlik anlaŐmasının bir parçası olarak Avustralya'ya nükleer gçle çalıŐan denizaltılar tedarik etmeyi kabul ederek bölgedeki gerilimin artmasında önemli bir rol oynamaktadır. Niyeti Çin'in faaliyetlerini kontrol altına almaktır. Güney Çin Denizi, ABD ve Çin arasındaki bir başka çekişme alanıdır. Takımadalar çeşitli flora, fauna ve mineraller açısından zengindir. Aslında bu adalar Filipinler'in yetki alanına girse de, ABD bunları Filipinler zerindeki hakimiyeti aracılığıyla kontrol etmek istemektedir.

nc Dünya Savaşı Tehlikesi

Son 15 yıldır tüm ülkelerin dünya ekonomik krizini çözmek için yaptıkları her türlü girişim boŐa çıktıktan sonra, Şimdi emperyalist ülkeler dünyanın yeniden paylaşılması için mücadele ediyorlar. Savaş için büyük çaplı hazırlıklar yapıyorlar. Militarizasyon ve savaş, tekelci kapitalistlerin militarizasyondan muazzam karlar elde etmeleri için her zaman kazanç sağlayan girişimler olmuştur ve silah satışı savaşı kıŐkırtan bir diğer önemli faktör olarak iŐlev görmektedir. Özellikle akut ekonomik kriz dönemlerinde bu bir çıkıŐ yolu olarak görülmektedir.

Savaşa yönelik hazırlıklar, tüm emperyalist lkelerde savunma ve savaŐla ilgili bilim-araştırma bütçelerindeki büyük artıŐları içermektedir. ABD 2023 yılında 858 milyar dolar ayırdı. ABD uluslararası silah ticaretinde yüzde 37'lik

payla ilk sırada yer alıyor. Ukrayna'nın arka planında Çin, savunma bütçesini yüzde 7,1 oranında artırdı. Çin'in savunma harcamaları şu anda 225 milyar dolara yükseldi. SIPRI istatistiklerine göre Çin, ABD, Rusya, Fransa ve Almanya'dan sonra en büyük 5. silah ihracatçısı konumunda. Rusya 2020 yılında 60,6, İngiltere 61,5, Almanya 51,3, Fransa 55 ve Japonya 49,7 milyar dolarlık savunma bütçesine sahipti. Emperyalist ülkelerin yanı sıra Hindistan, Suudi Arabistan, İran, Güney Kore ve Brezilya gibi geri kalmış ülkeler de savunma bütçelerini büyük ölçüde arttırmış, ultra modern teknoloji ve silahlarla askeri güç ve yeteneklerini geliştirmektedirler. Emperyalist ülkeler, müttefikleriyle birlikte her yıl konvansiyonel savaş ve ayaklanma karşıtı farklı savaş manevraları yapmaktadır.

ABD liderliğindeki NATO'da yer alan 30 Avrupa ülkesinin askeri gücü, Rus askeri gücünden dört kat daha fazladır. ABD askeri güç bakımından ilk sırada yer almakta, onu Rusya ve Çin izlemektedir. Emperyalist ülkelerin ordularının modernizasyonu bu hazırlıklarda zirveye ulaşmış durumda. Emperyalist ordular siber sektöre daha fazla yoğunlaşıyor. Bu ordular, siber istihbarat, gözetleme, keşif, kinetik vuruş etkinliği ve modern savaş yönetim sistemlerinin geliştirilmesi dahil olmak üzere savunma ve saldırı siber operasyonlarını etkin bir şekilde entegre etmektedir. ABD'nin ortak savaş konsepti, İngiltere'nin yeni entegre harekât konsepti öne çıktı. Uydular tarafından aktarılan siber uzay veri akışı Komuta, Kontrol, İletişim, Bilgisayar, İstihbarat, Gözetleme, Keşif (C4ISR) sistemlerini birleştirmekte ve bununla ABD bilgi savaşını yeni boyutlara taşımaktadır.

Dünyadaki nükleer silahların yüzde 90'ı ABD ve Rusya'da toplanmıştır. Bu silahlar dünyayı birkaç kez yok edebilecek güçtedir. SIPRI'nin bir raporuna göre 2022 yılı itibariyle ABD 5.428, Rusya 5.977, Çin 350, İngiltere ve Fransa 500 nükleer silaha sahip olacaktır. ABD son on yıldır Konvansiyonel Hızlı Küresel Saldırı (CPGS) adı verilen son derece tehlikeli bir nükleer silah sistemi geliştirmeye çalışmaktadır. Rusya ve Çin de bu tür silah sistemleri geliştirmektedir. Bu da dünyada son derece tehlikeli bir durum ortaya çıkarmıştır.

İnsan ve Çevresel Yıkım

Dünya kapitalizminin krizi sadece dünya savaşı tehlikesini değil aynı zamanda yerel savaşları da arttırmıştır. 1945'ten 1990'a kadar Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde en az 125 yerel ve iç savaş ve silahlı çatışma ya-

şanmış, 40 milyon kişi ölmüş, çok daha fazlası sakat kalmış ve ağır yaralanmıştır. ABD'nin Boston kentinde bir grup aktivist tarafından yayınlanan 'ABD emperyalizminin haritalandırılması' adlı araştırma raporuna göre, emperyalist yağma nedeniyle ölen insan sayısı şöyledir: Afganistan – 1,76,000, Bosna – 30,000, Kamboçya – 30 lakh, Çad – 4,000, Şili – 10,000, Kolombiya – 60,000. Kongo - 1 lakh Hırvatistan - 15.000, Küba – 1800, Dominik Cumhuriyeti – 3.000, Doğu Timur – 2 lakh, El Salvador – 75.000, Yunanistan – 50.000, Grenada – 277, Guatemala – 2 lakh, Haiti – 1 lakh, Honduras – 100, Endonezya – 5 ila 30 lakh, İran – 2. 62 lakhs, Irak – 24 lakhs, Japonya – 3 1 lakh, Kosova – 5.000, Laos – 50.000, Libya – 2.500, Nikaragua – 30.000, Filistin – 2 lakhs, Panama - 4.000, Filipinler - 1 lakh, Porto Rika – 4.645 ila 8.000, Somali – en az 2.000, Sudan – 20 lakhs, Vietnam – 30 lakhs, Yemen - 3. 77 lakhs, Suriye - 3.5 lakhs, Yugoslavya - 1.7 lakhs. Raporda ayrıca bu rakamların sadece gerçeğe yakın olduğu, zira ABD'nin girdiği savaşlarda ölenlerin tam sayısını hiçbir zaman açıklamadığı belirtiliyor. Toplam kayıp sayısının yanı sıra, bu 125

savaşa katılan toplam asker sayısı, kullanılan silahların miktarı, mülklerin tahrip edilmesi, ekonomilerin mahvolması ve yapılan toplam harcamalar dikkate alındığında, İkinci Dünya Savaşı rakamlarını çok aşmaktadır. Süper Güçler, geri kalmış ülkelerdeki bu savaşların çoğuna, hem birbirlerinin rakiplerinin etkisini zayıflatmak hem de silah satışlarını arttırmak için doğrudan ya da dolaylı olarak dahil olmuşlardır. Bölgesel güç olma hevesindeki bu ülkelerden bazıları,

muazzam bir konvansiyonel silah cephaneliğinin yanı sıra kimyasal ve biyolojik silahlar da stoklamakta ve yerel savaflara hazırlanmaktadır.

Savaş sadece insanların değil, insanlığa hayat veren flora ve faunanın da yaşamını yok ediyor. Emperyalist yağma, petrol hırsıyla denizin altında 6000 metre derinliğe kadar ulaşıyor. Bir tahmine göre Güney Çin Denizi'nde 11 milyar varil petrol ve 190 trilyon fit küp doğalgaz bulunuyor. Bölgedeki adalarda yaşayan halk zaten ABD ve Çin arasında denizin kontrolü için var olan gerilimin etkisi altındayken, artan gerilim bu adaları daha da yıkıma açık hale getirmektedir.

İklim değişikliği yaygın bir şekilde tartışılmakta ancak kontrol edilmesi ve uygulanması için uygun bir yol bulunmamaktadır. Son dönemde dünyanın hemen her yerinde binlerce kişinin ölümüne neden olan seller ve yangınlar yaşanmaktadır. Kolombiya, Libya, Florida son örneklerden bazıları. Uzmanlar 2050 yılına kadar dünyada bir milyar iklim mültecisi olacağını söylüyor. Emperyalist yapay organizma yönetiminin bir diğer ölümcül etkisi de pandemilerdir. Dünya COVID'e alışmışken, şimdi Nipah gibi yeni virüslere tanık oluyor. Biyolojik laboratuvar salınımları da bu salgınlara neden oluyor. Ekolojik denge o kadar etkileniyor ki normalde hayvan türlerinde rastlanan parazit organizmalar insan vücuduna yerleşiyor. Yakın zamanda Çin'de bir kadının beyninde böyle bir parazit bulundu. Bilim insanları hayvanlarda 17 bin bilinmeyen virüs olduğunu söylüyor. Bunların sekiz buçuk yüz bini insanlara geçme potansiyeline sahip.

Bunlar bir yana, nükleer savaş yeryüzündeki insan yaşamını ortadan kaldırabilecek ölümcül bir tehlikedir. Toplam ABD ve Rusya arasındaki nükleer savaş dünya nüfusunun yarısından fazlasının ölümüne neden olacaktır.

Mevcut Savaş Durumu

Mevcut Rusya-Ukrayna savaşı, ABD'nin dünya hegemonyası için ekonomik ve siyasi çıkarları doğrultusunda rakip emperyalist ülkeler Rusya ve Çin ile yoğun çatışmasının bir sonucudur. ABD süper güç statüsünü kaybetti ve 'çok kutuplu dünya' ortaya çıktı ve böylece Çin ona meydan okumaya başladı. Çin ve Rusya, çok tarafılık adına çok kutuplu dünyayı pekiştirmek için mücadele ediyor. Bu, ABD ve Rusya liderliğindeki NATO ülkeleri arasında bir vekalet savaşıdır. NATO güçleri doğrudan ve dolaylı olarak Ukrayna adına savaşa katılmaktadır. Her iki tarafın paralı orduları da bu savaşa katılıyor. Dolayısı ile bu aynı zamanda bölgesel bir savaştır.

Ukrayna ordusunun Rus saldırganlığına direnmek adına yaptığı savaş aslında ABD'nin öncülüğünde NATO ülkeleri tarafından yapılmaktadır. ABD savaşı uzatmak için komplo kuruyor. Ukrayna'nın barış görüşmeleri yapmasına izin vermiyor ve savaşın uzun sürmesi için her türlü girişimde bulunuyor. ABD-NATO, Rusya'yı savaşta boğmak, ekonomik, askeri gücünü ve etkinliğini kırmak ve kendisiyle mücadele edemeyeceğini görmek konusundaki kötü niyetini açıkça ilan etmiştir. Biden'ın talimatıyla ABD istihbarat örgütleri tarafından 2022 Eylül'ünde Kuzey Akım Gaz boru hattının patlatılması bu planın bir parçasıdır. Ukrayna savaşının bir yılını doldurması üzerine Biden 2023 Şubat ayı sonunda Ukrayna'ya gitmiş ve ağır bir askeri paket açıklayarak savaşı kışkırtmıştır.

Öte yandan Rusya, Karadeniz'de, Kırım'daki petrol kaynakları ve Donbass'taki maden zenginliği üzerinde tam bir hegemonya elde etmek amacıyla savaşı sürdürmektedir. ABD-NATO barış görüşmelerine kapıları kapatmak ve savaşı uzatmak için tehlikeli bir strateji benimsedi. Bu durum iki taraf arasındaki gerilimi arttırıyor. Bunlar her an Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açabilir. Öte yandan, Çin ile ABD arasında Tayvan konusunda gerilim artıyor ve iki ülke arasında savaşa yol açabilir. Bunun dışında ABD 26 ülkeye ekonomik yaptırım uyguladı. ABD ekonomisinin militarizasyonu, dünyanın dört bir yanında başlattığı çeşitli savaşlarda, dünya çapında kurduğu yüzlerce askeri üste ve geri kalmış ülkelere yaptığı devasa silah satışlarında görülebilir. ABD, 80 ülkede 750'den fazla askeri üs bulundurmakta ve dünya genelinde 100'den fazla ülkeye askeri güç göndermektedir. Kısa bir süre önce Filipinler'in Palawan eyaletinin batısındaki küçük bir kasaba olan Rizal'de, 1.760 Avustralyalı ve Filipinli asker ile 120 ABD Deniz Piyadesinin katılımıyla sahte sahil çıkarması ve hava saldırısı manevraları düzenledi. Burası Güney Çin Denizi'ne yakındır. Bu durumda bölgesel bir savaş olarak başlayıp Dünya Savaşına dönüşebilir. Böylece Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi artmaktadır.

Lenin Yoldaş'ın devrimin aşamaları konusundaki değerlendirmesini kanıtlarcasına, son üç yıldır geri kalmış ülkelerde yoğunlaşan ulusal kurtuluş, demokratik ve devrimci hareketler, kapitalist-emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı mücadeleleri ve tüm dünyadaki çevre koruma hareketleri, dünyada yeni bir devrim dalgasına dönüşebilir. Bu halk mücadeleleri ve devrimler, Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesini barındırabilir. Ya da halk mücadeleleri ve devrim dalgası tehlikeyi kontrol altına alacak kadar güç kazanamazsa, Üçüncü Dünya

Savaşı başlayabilir ve devrimler ortaya çıkabilir. Ancak, büyük Marksist öğretmen Mao'nun 1970'lerde söylediği gibi, 'Dünya Savaşı çıkabilir ve devrimler ortaya çıkabilir, devrim dalgası Dünya Savaşını kontrol altına alabilir. İçinde bulunduğumuz zamanın ana eğilimi devrimdir'. Bu durum şimdi bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Bugün dünya çapında mükemmel bir devrimci durum mevcuttur ve kapitalizmin Genel Krizinin daha da derinleşmesinin bir sonucu olarak, çağdaş dünyadaki tüm temel çelişkiler her geçen gün keskinleşmekte ve emperyalizm daha da zayıflamaktadır. Emperyalizm canavarı, tüm güçlerini birleştirse bile, dünyanın dört bir yanındaki halk mücadelelerinin büyüyen dalgasını kontrol etmeyi imkânsız buluyor. Kitleler, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin saldırı ve zorbalık savaşlarına; uluslara ve halklara yönelik emperyalist baskıya, emperyalist küreselleşmeye ve neo-liberal politikalara, faşist önlemlere ve baskılara karşı öfkelerini ortaya koyuyor.

Proleter Devrimcilerin Görevleri

Maoist güçler, emperyalist 3. Dünya Savaşı tehlikesine karşı birleşik bir şekilde mücadele etmek ve onu yenilgiye uğratmak için liderlik sağlayacak yönde çekirdek olarak çalışmalıdır. Bu nedenle, dünyanın devrimci komünist güçlerinin acil görevi, tüm anti-emperyalist güçlerle, yani devrimci komünist güçler, ulusal kurtuluş hareketleri, gerçek savaş karşıtı ve küreselleşme karşıtı güçlerle birlikte bir mücadele forumu oluşturmaktır. Lenin'in dediği gibi, "Dünya ölçeğinde modern tekeller kapitalizm - üretim araçlarında özel mülkiyet var olduğu sürece, böyle bir ekonomik sistem altında emperyalist savaşlar kesinlikle kaçınılmazdır". Dünya proletaryası ve onun öncü Komünist Partileri, "emperyalist savaş iç savaşa dönüştürme" anlayışı temelinde, aşağıdaki programa dayanarak Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesine karşı mücadele etmelidir:

Ukrayna-Rusya savaşının her iki tarafı da kayıtsız şartsız savaş durdurmalıdır. Aralarında ortaya çıkan sorunları Birleşmiş Milletler Örgütü kurallarına göre çözmelidirler.

ABD, NATO ittifakının genişlemesini derhal durdurmalıdır. NATO, QUAD, AUKUS, Batı Asya ve diğer savaş ittifaklarını da feshetmelidir. Hint-Pasifik Komutanlığını feshetmelidir. Dünyanın dört bir yanına yayılmış askeri üslerini geri çekmelidir.

ABD, Tayvan meselesinde Çin karşıtı savaş çılgınlığı eylemlerine derhal son vermelidir. Çin, ülkesinin üniterleşmesini barışçıl yöntemlerle çözmelidir. Çin bu konuda militarizme son vermelidir.

Çin ile Rusya arasındaki savunma anlaşması feshedilmelidir. Emperyalist ülkeler ve bölgesel yayılmacı ülkeler arasındaki her türlü askeri ittifaklar ve savunma anlaşmaları feshedilmelidir.

Dünyadaki tüm nükleer ülkeler nükleer silahlarını yok etmeli ve Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme anlaşmalarını uygulamalıdır.

Dünya Savaşı tehlikesine karşı ve dünya barışı için 'savaş değil, barış istiyoruz', '3. Dünya Savaşı tüm dünya insanlığı ve yeryüzü için büyük bir tehlikedir' gibi sloganlarla mücadele etmeliyiz.

Emperyalist ülkeler dahil tüm ülkeler savaş hazırlıklarını derhal durdurmalıdır.

Eğer emperyalistler dünya halklarının isteklerini reddeder ve 3. Dünya Savaşı'na girerlerse, dünya proletaryası (mevcut durum sosyalist kampın olmadığı ve tek bir ülkenin bile dünya proletaryası için bir üs olarak çalışmadığı bir durumdur) ulusal çılgınlığa düşmeden, dünya proletaryasının güçler dengesine göre "emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek için" girişimde bulunmalıdır. Savaşa karşı devrimci proleter enternasyonalizmini göstermelidir.

Dünyanın geri kalmış ülkelerindeki ve kapitalist-emperyalist ülkelerindeki proletarya dahil tüm ezilen halkların ulusal çılgınlığa düşmemesi için geniş siyasi kampanyalar yürütmeliyiz. Eğer dünya proletaryası sömürücü egemen sınıflar tarafından 'anavatanın korunması' adına ortaya atılan ideolojik kötü etkiye kapılırsa, ikiye bölünecek ve emperyalistlerin ve onların geri kalmış ülkelerdeki kompradorlarının savaşında günah keçilerine dönüşecektir. Onları, ne proletaryanın ne de ezilen halkların bundan bir şey elde edemeyeceği konusunda aydınlatmalıyız. 'Dünya proletaryası, ezilen halklar birleşin, emperyalist sömürü sistemini yıkın' proletaryanın sloganı olmalıdır.

Mevcut ekonomik kriz ve emperyalist savaş hazırlıkları nedeniyle dünya proletaryasının, ezilen ulusların ve ezilen halkların yaşamı perişan hale gelmektedir. Buna dayanarak dünya proletaryası, geri kalmış ülkelerdeki sömürücü egemen sınıflara karşı Yeni Demokratik Devrim hedefiyle devrimci komünist partiler kurmalı ve ilgili ülkelerdeki somut koşullara dayanarak doğru bir perspektif ve doğru bir yönelimle Sınıf Mücadelesi-Uzun Süreli Halk Savaşını başlatmalıdır. Devam etmekte olanlar genişletilmeli-yoğunlaştırılmalıdır. Dev-

rimci Sendikalar ve Komünist Partiler kapitalist-emperyalist ülkelerde de doğru bir perspektif ve doğru bir yönelimle oluşturulmalı, var olanlar güçlendirilmeli ve sosyalist devrim hedefiyle proleter mücadeleler yoğunlaştırılmalıdır.

Dünya barışını getirmenin tek yolu kapitalist-emperyalist sistemi ortadan kaldırmak ve Sosyalist-Komünist sistemi kurmaktır. Bu nedenle, kapitalist ülkelerdeki proletarya ve orta sınıf ile ezilen milliyetler ve geri kalmış ülkelerin halklarına Uluslararası Komünist Hareket içinde birleşik bir şekilde önderlik etmeye katkıda bulunmak için uygun teorik, politik duruşlara dayanan birleşik bir Komünist Enternasyonal forumu oluşturmalıyız.

Sonuç

Emperyalist güçler sürekli olarak dünya ülkelerini paylaşma ve yeniden paylaşma eğilimindedir. Emperyalist çıkarlar barışa ve insanlığa karşıdır. Bu nedenle, savaşın durdurulması talebinin yanı sıra, dünya proletaryası, özellikle de Rusya ve Ukrayna proletaryası, ABD ve Rusya'nın savaş çılgınlığı emperyalizmine karşı mücadele etmelidir. Emperyalist güçlerin sözünü ettiği 'barış'ın sahte olduğunu söylemenin tam zamanıdır. Barışın ancak emperyalist savaşa karşı Devrimci Halk Savaşı yoluyla geleceği bizim için açıktır. Halklar için gerçek barış ancak emperyalizmin kökü yeryüzünden tamamen kazındığında sağlanacaktır. Tarih, kaynakların ve emeğin sömürülmesinin, coğrafi genişlemenin ve pazarların sürekli savaşlara yol açtığına ve bu emperyalist güç yenilgiye uğratılmadıkça barış ve uyumun kalıcı olarak tesis edilemeyeceğine dair yeterince kanıt sunmaktadır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki tarihsel deneyim, bölgesel savaşların ve saldırı savaşlarının daha fazla gündemde olduğunu göstermektedir. Ancak bu bölgesel savaşların bir dünya savaşına dönüşme olasılığı da göz ardı edilemez. Ancak halkların bakış açısından dünya savaşı kaçınılmaz değildir. Halkların amansız devrimci mücadeleleri sayesinde önlenebilir. Ancak, bu tür mücadelelerin yokluğunda, emperyalist savaşlar kaçınılmaz hale gelir. Emperyalizm var olduğu sürece savaşlar kaçınılmazdır. Bu, herhangi bir Marksist-Leninist-Maoist'in alabileceği tek doğru tavidir.

Birinci Dünya Savaşı'nın üzerinden bir yüz yıl, İkinci Dünya Savaşı'nın üzerinden ise 75 yıl geçti. Nükleer silahlar yüzünden milyonlarca insanın hayatını kaybettiğine, yüz binlercesinin kalıcı olarak sakat kaldığına tanık olduk. Büyük çapta maddi kayıplar yaşandı. Şimdi de yaklaşmakta olan 3. Dünya Savaşı,

ultra-modern silahlar ve teknoloji nedeniyle insan hayatı, canlı yaşamı ve bitki örtüsü açısından eşi benzeri görülmemiş kayıplar yaşanabileceği konusunda bizi uyarmaktadır. Günümüzde dünyanın herhangi bir yerinde yaşanacak bir savaş sınır tanımayacaktır. 'Tüm bombaların anası' ve nükleer silahların yeryüzündeki yaşamı sona erdireceğini görebiliyoruz. Ukrayna'daki savaş şimdiden yaklaşık 5 bin kişinin hayatını kaybetmesine ya da yaralanmasına neden oldu. Aileler parçalandı ve dağıldı. Bir ırk hayatta kalma ve kimliğini kaybetmenin eşiğinde. Bu diğer ırkların başına gelmemelidir. Bu hiçbir ülkede olmamalıdır. Bu duruma karşı mücadele etmek için tüm gücümüzü ortaya koyalım. Dünya halklarını Dünya Sosyalist Devrimine doğru ilerletmek, emperyalizmin kökünü kazımak ve ardından yeryüzünde komünizmi kurmak için proletaryanın önderliğinde daha sıkı birleşelim.

Emperyalist Savaşlarla Mücadele İçin Devrimci Savaş

Filipinler Komünist Partisi

“Tarih, emperyalizmin proleter devrimin arifesi olduğunu kanıtlamıştır. Özellikle emperyalist savaşlar, proletarya ve diğer demokratik sınıfların devrimci davayı ilerletmek için yararlanabileceği bir durum yaratır. Bugün emperyalistler arası mevcut savaşların tırmanması ve dünyanın farklı bölgelerinde yeni savaşların patlak vermesi gibi gerçek bir olasılıkla karşı karşıyayız.”

Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi (PKP-MK), Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi (FUDC) tarafından düzenlenen Emperyalizm ve Savaş Üzerine Uluslararası Teorik Konferans katılımcılarına en sıcak dayanışma selamlarını sunar. Bu konferansın açılış konuşmasını yapmaktan ve ulusal ve sosyal kurtuluş ve sosyalizm için devrimci savaşlar yoluyla emperyalist savaşa karşı mücadelelerinde proletarya ve dünyanın dört bir yanındaki geniş halk kitleleri için derin siyasi ve pratik öneme sahip yakıcı teorik meseleler hakkındaki görüşlerimizi sunmaktan büyük onur duyuyoruz

Dünyanın farklı bölgelerinden önemli sayıda komünist parti ve örgütün katılımından memnuniyet duyuyoruz. Hepimizin emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı uluslararası bir cephenin parçası olduğumuzun bilinciyle, kendi ülkelerimizde devrimci mücadeleler yürütürken işbirliği, koordinasyon ve karşılıklı destek için ortak eyleme geçirilebilir planlar üzerinde fikir birliği oluşturmanın araçları olarak Marksist-Leninist teorik tartışmaları ve pratik devrimci deneyim alışverişlerini dört gözle bekliyoruz.

Açık çatışmalara ve savaşa yol açan emperyalistler arası çatışmaların arttığı bir dönemde düzenlenen bu uluslararası teorik konferansın önemini ne kadar vurgulasak yeterli olmayacaktır. Bunlar işçiler ve diğer emekçi halklar için yaygın zulüm ve acılara yol açmakta, az gelişmiş ve yarı sömürge ülkeleri daha fazla ulusal baskıya maruz bırakmakta ve kapitalist ülkelerdeki işçilerin sömürülmesini daha da yoğunlaştırmaktadır. Öte yandan, bunlar aynı zamanda komünist ve işçi partilerinin kapasitelerini artırmaları ve geniş işçi, köylü ve diğer sömürülen ve ezilen sınıf kitlelerini kendi ülkelerindeki devrimci sınıf mücadeleleri yoluna yönlendirerek olası bir devrimci durum patlamasından faydalanmak için kendilerini daha iyi bir konuma yerleştirmeleri için fırsatlar yaratmaktadır.

Bu konferansın aşağıdaki kilit sorulara odaklanmasını öneriyoruz:

Birincisi, tekeli kapitalizmin kötücül uzantıları olarak ve finans kapitalin etki ve yatırım alanlarını genişletme yönündeki durmak bilmeyen dürtüsünün ve emperyalist güçlerin hegemonya çabalarının bir sonucu olarak savaşların, özellikle de emperyalist ilhak ve müdahale savaşlarının kaçınılmazlığı sorunu yöneten teorik çerçeve.

İkincisi, emperyalistler arasındaki mevcut güç dengesi ve aralarındaki şiddetli ve şiddet içermeyen çatışmalardaki kilit patlama noktaları; ABD'nin çok kutuplu bir dünyaya tek kutuplu hakimiyeti dayatma yönündeki saldırı

baskısı nedeniyle emperyalistler arası silahlı çatışmaların artması; ABD ve NA-TO'nun Rusya'ya karşı bir vekalet savaşı olarak Ukrayna'daki uzun süreli savaş; ve ABD'nin Çin'i çevreleme ve ekonomik ve askeri bir güç olarak büyümesini engelleme yönündeki Hint-Pasifik stratejisinin güncel ifadesi olarak Tayvan ve Kore yarımadası sorunlarında Asya'da artan sıcak savaş tehditleri.

Ve üçüncüsü, işçi sınıfının emperyalistler arası savaşlara karşı çıkma ve bunları önleme, patlak verdiklerinde derhal sona erdirilmelerini talep etme ve bu savaşlardan proletaryanın ve diğer ilerici ve devrimci sınıfların demokratik ve sosyalist çıkarlarını ve stratejik davalarını ileriye taşımak için yararlanma tutumu ve politikası.

Teori ve Tarih: Emperyalizmin Bir Sonucu Olarak Savaşlar

Lenin'in "Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı eseri, kapitalist sistemin son aşamasının hala en bilimsel ve kapsamlı analizidir. Marks'ın Kapital'inin teorik bir devamı niteliğinde olan bu eserde Lenin, sermayenin ve kapitalist üretimin bir önceki dönemin serbest rekabetini artık mümkün kılmayacak kadar nasıl merkezileştigiine keskin bir şekilde işaret etmektedir.

Hala Lenin tarafından karakterize edilen tekелci kapitalizm ve proleter devrim çağında bulunmaya devam ediyoruz. Komünistler olarak, Marksist-Leninist teorik çerçeveye ilişkin kavrayışımızı güçlendirmek ve günümüz olgularını anlamada bize rehberlik etmesi için Lenin'in "Emperyalizm" kitabını sürekli olarak incelememiz ve gözden geçirmemiz kritik önem taşımaktadır.

Lenin'in tekелci kapitalizm olarak tanımladığı ve ana hatlarını çizdiği emperyalizmin temel özellikleri bugün de geçerliliğini korumaktadır: (i) üretim ve sermaye, tüm güce sahip tekeller oluşturacak kadar yoğunlaşmıştır; (ii) banka ve sanayi sermayesinin birleşmesine dayanan finans kapitalin ya da mali oligarşinin oluşumu ve hakimiyeti; (iii) meta ihracatından farklı olarak sermaye ihracatı olağanüstü önem kazanmıştır; (iv) dünyayı kendi aralarında paylaşan uluslararası tekелci birliklerin oluşumu; ve, (v) tüm dünyanın en büyük emperyalist güçler arasında bölgesel paylaşımı tamamlanmıştır.

Emperyalist savaşlar hakkındaki mevcut tartışmamızın amaçları doğrultusunda, dikkatimizi emperyalizmin beşinci özelliğine -tüm dünyanın toprak olarak bölünmesine- odaklayacağız, ancak bu beş özelliğin birbiriyle etkileşimini gözden kaçırmayacağız.

1914'teki yazısında Lenin, "Dünya ilk kez tamamen bölünmüştür, öyle ki gelecekte sadece yeniden bölünme mümkündür..." diyordu. Herhangi bir zamanda, dünyanın mevcut "bölünmesi" emperyalist güçler arasındaki şiddetli mücadelenin bir sonucuydu. Herhangi bir "yeniden bölüşüm" girişimi ancak daha şiddetli bir mücadele ile başarıya ulaşabilir. "Soru şudur: kapitalizm altında, bir yanda üretici güçlerin gelişimi ve sermaye birikimi, diğer yanda sömürgelerin ve finans kapitalin nüfuz alanlarının paylaşımı arasındaki eşitsizliğin üstesinden gelmek için savaştan başka hangi araç olabilir?"

Sürekli genişleme, amansız kapitalist rekabetin teşvik ettiği artı-değer biriktirme ve yeniden yatırım yapma zorunluluğu tarafından yönlendirilen kapitalizmin doğal seyridir. Kapitalistler sahip oldukları ile yetinmezler. Böyle yapanlar rekabet tarafından ezilir ve yok olurlar. Tekelci kapitalizm kapitalist rekabeti ortadan kaldırmamış, aksine daha da keskinleştirmiştir. Emperyalizm, rekabeti sürekli olarak görülmemiş seviyelere çıkarır ve genişleme arzusu daha da yükseklere taşır. Artan rekabet, hammadde kaynaklarının, yatırım alanlarının, pazarların, etki ve hegemonya alanlarının genişletilmesi ve emek-gücünün fiyatını düşürmek için yedek emek ordusunun daha da büyütülmesi gerekliliğini büyük ölçüde yoğunlaştırmıştır.

"Finans kapital" diyordu Lenin, "sadece keşfedilmiş hammadde kaynaklarıyla değil, potansiyel kaynaklarla da ilgilenir, çünkü günümüzün teknik gelişimi son derece hızlıdır". Bugün, daha fazla petrol rezervi ve gelecekteki materyal gelişimi için nadir toprak mineralleri kaynakları arama yarışının, finans kapital devlerini, iletişim, robotik, enerji, uzay araştırmaları ve askeri amaçlar için yarı iletkenler ve yapay zekayı destekleyecek işlemciler de dahil olmak üzere en son teknolojinin geliştirilmesi için hayati önem taşıyan nadir toprak mineralleri, metaller ve diğer yeni materyalleri arama yarışında dünyanın her köşesine ve her santimetre karesine nasıl götürdüğünü görüyoruz.

Doymak bilmeyen genişleme arzusu ve maddi dünyanın fiziksel sınırları, kapitalist sistemin çelişkili yönleridir. Tekelci kapitalizm altında bu çelişki, ekonomik, siyasi, askeri ve teknolojik gücün mali oligarşi ve onun burjuva devletindeki temsilcilerinin elinde toplanmasıyla birkaç kat daha şiddetlenmiştir. Lenin, "genel olarak finans kapitalin, potansiyel hammadde kaynaklarını hesaba katarak ve bağımsız toprakların son kalıntıları ya da zaten bölünmüş olan toprakların yeniden paylaşılması için verilen şiddetli mücadelede geride kalmaktan korkarak, her yerde ve her yolla mümkün olan en büyük miktarda toprağı ele geçirmeye çalıştığına" işaret etmiştir.

Yukarıda bahsedilen çelişkili hususlar, paralı askerler ve suç örgütleri bir yana, tüm devletleri ve ordularını kontrol eden güçlü finans kapitalistlerinin rekabeti doruğa ulaştığında, nihayetinde düşmanca çatışmalara yol açmaktadır. Bu kaçınılmazdır. Lenin 1920’de “Emperyalist savaşlar, üretim araçlarında özel mülkiyet var olduğu sürece, böyle bir ekonomik sistem (tekelci kapitalizm) altında kesinlikle kaçınılmazdır” diye yazmıştır. Birinci Dünya Savaşı’nı (1914-1918) “dünyanın paylaşılması, sömürgelerin ve finans kapitalin etki alanlarının bölünmesi ve yeniden paylaşılması vb. için bir savaş” olarak teşhir etti. Bu savaşta emperyalist güçler iki ana kampa bölünmüştü: Müttefikler (Fransa, İngiltere, Rusya, ABD, İtalya ve Japonya) ve Merkezi Güçler (Almanya, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorluğu); yeni ortaya çıkan emperyalist güçler eski emperyal imparatorlukların sömürge topraklarına göz dikmişti.

Kapitalist asalaklık, çürüme ve kriz devrim için gerekli koşulları yaratır. Özellikle emperyalist savaşlar, tüm gerici burjuva sistemini kargaşaya sürükler. Bu da komünist ve işçi partilerine egemen sistemin çürümüşlüğüne teşhir etme ve halkı sosyalist ayaklanmalar ve kurtuluş savaşları için uyandırma ve harekete geçirme fırsatı verir. Birinci Dünya Savaşı’nın doruk noktasında Lenin “devrimci yenilgisizlik” politikasını benimsemiş yani emperyalist savaşlara giriştiklerinde “kendi” burjuvazisinin yenilgisini istemiştir. Bu politika, İkinci Enternasyonal’in 1912 Basel Manifestosu’nun dünyanın dört bir yanındaki sosyalistlere yaptığı “savaşın yarattığı ekonomik ve siyasi krizi halkı uyandırmak ve böylece kapitalist sınıf egemenliğinin çöküşünü hızlandırmak için kullanma” çağrısıyla tutarlıdır. Lenin, sosyal şovenistlerin -sözde sosyalist, eylemde şovenist- oportünizmine karşı yılmadan mücadele etti. Onların “anavatanın savunulması” sloganı, “kendi” egemen burjuva hükümetleriyle sınıf işbirliğine ve nihayetinde sosyalist partiler arasında bölünmeye ve İkinci Enternasyonal’in çöküşüne yol açtı.

Lenin 1920’de Emperyalizm’e yazdığı girişte, Ekim 1917 Bolşevik devriminin zaferine atıfta bulunarak “emperyalizm proletaryanın toplumsal devriminin arifesidir” der. Bu açıklamanın doğruluğu, sonraki on yıllarda dünyanın dört bir yanında kazanılan devrimci zaferlerle kanıtlanacaktır. Sovyetler Birliği’ndeki başarılı sosyalist devrim ve inşaa, yerkürenin altıda birini emperyalistlerden kurtarmış, bu da emperyalistler arası çatışmaları yoğunlaştırmış ve dünya çapında devrimci mücadelelerin yürütülmesi için gerekli koşulları yaratmıştır.

Emperyalist güçlerin, dünyanın yeniden paylaşımı için küresel çapta bir başka şiddetli mücadeleye girişmesi için yaklaşık yirmi yıl geçmesi gerekti. Şiddetli krizin ortasında, bir dizi emperyalist güç proletarya ve emekçi halkın sömürüsünü yoğunlaştırmak ve işçi sınıfının devrimci direnişini ezmek için en vahşi saldırıları gerçekleştirmek üzere faşizme ve diktatörlüğe başvurdu; daha zayıf ulusları köleleştirmek için sömürgeci baskıyı yoğunlaştırdı; rakip emperyalistlerin topraklarına göz dikti ve saldırılar gerçekleştirdi; ve o zamanlar proleter devrimin küresel kalesi ve barış kalesi olan Sovyetler Birliği'ne karşı topyekûn saldırılar düzenledi. İkinci Dünya Savaşı (1939-1945), emperyalist yayılma için daha geniş topraklar arayan faşist güçlerle kapitalist dünyanın yeniden paylaşılması için yapılan bir savaştı.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi önderliğindeki Üçüncü Enternasyonal, Almanya ve Japonya'nın Sovyetler Birliği'ne batı ve doğu kanatlarından saldırma planları karşısında ABD, İngiltere, Fransa ve diğer emperyalist "Müttefik güçlerle" birlikte anti-faşist bir Halk Cephesi inşa etme politikasını benimsedi. Politika, barış talep etmek ve küresel bir savaşın patlak vermesini önlemek; savaş patlak verdiğinde ise sosyalist anavatani savunma sloganı altında Sovyetler Birliği'ne yönelik faşist saldırıyı geri püskürtmek; Çin, Çinhindi ve Güneydoğu Asya gibi faşist sömürge politikasının dayatıldığı her yerde bu politikayla mücadele etmek; İspanya, Almanya, İtalya, Japonya gibi faşist yönetim altındaki ülkelerde devrim yapmak ve mümkün olan her yerde proletaryanın ve halkın devrimci mücadelelerini ilerletmekti. Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca sosyalist inşanın meyvelerini gören Sovyetler Birliği proletaryası ve halkı, ilk sosyalist devleti savunmak için yiğitçe mücadele etmiş ve SBKP bayrağı altında yurtsever bir savaş yürütmüştür.

Antifaşist birleşik cephe ya da Halk Cephesi politikası komünist partiler tarafından benimsenmiş ve birçok durumda doğru, bazı durumlarda ise yanlış uygulanmıştır. Çin Komünist Partisi (ÇKP), gerici Çan Kay Şek hükümeti ile birleşirken bağımsız güçlerini inşa ederek, Japon faşizmine karşı ortak bir mücadele yürütürken Çinli gericilerle birleşmek için asgari toprak reformu programını benimseyerek; Çin halkına ÇKP'nin Çin'i Japon sömürgeciliğinden kurtarmaya kararlı olduğunu göstererek ve Çan Kay Şek'in, ÇKP'yi ve Kızıl Orduyu bastırmak için Japon güçleriyle yaptığı işbirliğini ifşa ederek bu politikayı doğru bir şekilde benimsedi. Japonya'ya karşı yürütülen halk savaşı sırasında Kızıl Ordu büyük zaferler kazanmış ve devrimci güç biriktirmiştir.

Filipinler’de de Halk Cephesi, 1941 yılında Filipinler Komünist Partisi ve Filipinler Sosyalist Partisi’nin birleşmesiyle uygulanmıştır. Ancak, sınıf bağımsızlığını ve inisiyatifini kullanmakta başarısız olmuş ve başta Sağ oportünist hatalar olmak üzere bir dizi politika hatası yapmıştır. Gerici ABD kukla rejiminin iktidarı altında kendisini yasal bir şehir temelli antifaşist hareket geliştirmekle sınırlamış ve bunun sonucunda Japon güçleri Manila’yı işgal ettiğinde dağınık bir şekilde kırlara kaçmak zorunda kalmıştır. Sömürgeci işgal koşullarının zorlamasıyla, birleşik partinin liderliği Japon Karşıtı Halk Ordusu ya da Hukbalahap’ı kurmaya karar verdi, ancak yaygın gerilla savaşı yürütmek için geniş Filipin kırsalından yararlanmayı başaramadı. Bunun yerine birliklerini Orta Luzon’daki izole bir dağ kalesinde yoğunlaştırdı ve bu da onu Japon sömürgesinin silahlı baskısının kolay hedefi haline getirdi. Birleşik parti daha sonra “savunma için geri çekilme” ve Uzak Doğu’daki ABD Ordu Kuvvetleri’nin (USAFFE) “gözden uzakta bekleme” politikası doğrultusunda askeri pasiflik hatasını işlemeye devam etti. Bu politika, 1943 yılında birleşik partinin gerilla savaşı yürütme politikasını benimsemesi ve Japon karşıtı savaşın sonuna kadar Orta Luzon ve Güney Tagalog’da bağımsız silahlı rejimler kurmayı başararak eleştirildi ve düzeltildi. Ancak birleşik parti daha sonra proleter sınıf bağımsızlığını ve önderliğini pekiştirmek ve güçlendirmek yerine, Amerikan sömürge güçlerini “memnuniyetle” karşıladı ve devrimci orduyu bir “gazi” birliğine dönüştürerek devrimci kalelerde silahlı bastırma ve katliamlara yol açtı. Kukla rejimle birleşik cephe ve “demokratik barış” çağrısı altında, birleşik partisi, sonunda proletaryanın ve devrimci kitle tabanının gücünü zayıflatan tamamen yasal parlamenter mücadeleyi desteklemeye yöneldi.

Diğer ülkelerde, İkinci Dünya Savaşı, 1949’da Çin’de demokratik halk devriminin zaferi ve 1945’te Kore yarımadasının 35 yıllık Japon sömürgeciliğinden kurtarılması da dahil olmak üzere, hem Avrupa hem de Asya’da ulusal kurtuluş ve sosyalist devrimlerin zaferi için gerekli koşulları yaratmıştır. Proleter sınıf egemenliği, Sovyetler Birliği (1956’dan itibaren) ve Çin’deki (1977’den itibaren) modern revizyonist ihanetlerden önce, insanlığın üçte birinin işçi sınıfı liderliği altında kademeli olarak yaşadığı 1949-1956 yılları arasında yakınsamıştır.

İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana emperyalist güçler şimdiye kadar küresel ölçekte askeri çatışmalardan kaçınmışlardır. Ancak, yaklaşık seksen yıl içinde emperyalist güçler birbiri ardına, farklı ölçeklerde ve sürelerde saldırı ve müdahale savaşları düzenlediler. 1950’lerden bu yana en saldırgan

olan ABD emperyalizmi olmuştur. Dünyanın dört bir yanına dağılmış en az 700 denizaşırı askeri üs ve tesisi bulundurmaktadır. Dünyanın herhangi bir yerine güç ve hegemonya kurmak için on bir uçak gemisine (diğer emperyalist güçlerden beş kat daha fazla) sahiptir. Asya'da (Çin, Kore, Vietnam, Laos, Kamboçya, Filipinler, Pakistan); Ortadoğu'da (Filistin, İran, Kuveyt, Irak, Suriye ve Afganistan'a karşı İsrail'e destek); Doğu Avrupa'da, özellikle NATO ile işbirliği içinde (Yugoslavya, Ukrayna); Afrika'da (Nijerya, Somali, Sudan, Tunus, Liberya, Kenya, Etiyopya, Libya); ve Latin Amerika'da (Küba, Nikaragua, Venezuela, Kolombiya) saldırı ve müdahale savaşları yürütmüştür. ABD, 1980'lere kadar müdahale ve saldırı savaşlarını "komünizme karşı savaş"ın bir parçası olarak; Sovyetler Birliği'nin çöküşünden on yıl sonra 2001'den bu yana ise "teröre karşı savaş" olarak gerekçelendirdi.

Emperyalizm, aşırı asalaklık ve çürümenin damgasını vurduğu can çekişen bir kapitalizmdir. Kapitalist sistemin çelişkilerini en uç sınırlarına kadar getirir. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca bu çelişkiler irili ufaklı savaşlarla patlak verdi ve tekeli kapitalistler daha büyük pazarları, hammadde kaynaklarını, yedek işgücünü, nüfuz alanlarını ve artı sermayeleri için yatırım alanlarını kontrol etmek için amansız bir yarışa girdikçe periyodik olarak patlak vermeye devam edecek.

Emperyalistler Arası Çatışmanın Güncel Patlama Noktaları

Sovyetler Birliği ve Çin'de sosyalist devrimin yenilgisinden bu yana, dünya kapitalist sistemine şu temel çelişkiler damgasını vurmuştur: kapitalist ülkelerdeki tekeli sermaye ile proletarya arasındaki çelişki; rakip emperyalist güçler arasındaki çelişki; emperyalist güçler ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişki; ve emperyalist güçler ile ulusal egemenlik ve sosyalist program iddiasındaki ülkeler arasındaki çelişki.

Bu çelişkiler, mevcut emperyalist egemen küresel sistemin ana yönlerini yansıtmaktadır. Bunlar, mevcut tarihsel kavşakta insanlığın karşı karşıya kaldığı en önemli meselelerin, siyasi çatışmaların, toplumsal ayaklanmaların, savaşların ve devrimlerin sınıfsal doğasını tanımlamaktadır. Bu çelişkilerden herhangi biri dünyadaki ana eğilimi belirleyecek temel çelişki haline gelebilir. Bu çelişkilerin tek tek ya da aynı anda yoğunlaşması, bir kriz döneminden diğerine geçerken küresel kapitalist sistemin krizinin yoğunlaşmasını yansıtır.

Uzun süreli ekonomik durgunlukla karakterize edilen mevcut kriz dönemi, ABD ve diğer önde gelen kapitalist ülkelerin ve tüm küresel sistemin henüz

tam olarak toparlanamadığı 2008 finansal çöküşüne kadar geri götürülebilir. Uzun süreli ekonomik durgunluk, 1970’lerden bu yana uygulanan neoliberal ekonomi politikalarının sınırlarını ortaya çıkarmıştır.

Bu uzun süreli durgunluğun temelinde, toplumsallaştırılmış üretim ile üretim araçlarının özel mülkiyeti ve artı-değere el konulması arasındaki temel kapitalist çelişkinin yol açtığı ve her zaman üretimde anarşiye yol açan kapitalist aşırı üretim krizi yatmaktadır. Petrolden tahıla, yarı iletkenlerden araçlara kadar hemen her tür metada stok fazlası vardır. Bu durum yeni pazarları kontrol etmek, yeni metalar geliştirmek, daha ucuz ve bol hammadde kaynakları bulmak vb. için yoğun bir kapitalist yarışa yol açmaktadır. Bu yarış da yukarıda belirtilen dört ana çelişkiden ikincisi olan ve mevcut tartışmamızın amaçları doğrultusunda odaklanacağımız, emperyalistler arası çelişkilerin artmasına yol açmaktadır.

1990’lardan bu yana dünyanın dört bir yanındaki silahlı çatışmalar, esas olarak ABD emperyalizminin üstün askeri gücünü ortaya koyması ve dayatması nedeniyle durmaksızın patlak vermiştir. Sovyetler Birliği’nin 1990’da çöküşünden ve Çin’deki hızlı kapitalist genişlemeden 2010’a kadar ABD dünyanın her yerinde tek kutuplu bir hakimiyet kurdu. Son otuz yılın en büyük savaşları her zaman ABD’nin dahil olduğu savaşlar olmuştur. 1990’larda ABD (NATO ile birlikte), Rusya’nın eskiden Varşova Paktı’na ait olan ülkelerdeki etkisini zayıflatmak ve NATO’nun dayanaklarını güçlendirmek için Doğu Avrupa’da (Balkan savaşları dahil) çeşitli silahlı çatışmalara dahil oldu. 2001’den bu yana ABD, egemen toprakları istila ve işgal ederek, dünyanın farklı ülkelerinde silahlı varlık göstererek ve bağımsız fikirli hükümetleri kukla rejimlerle değiştirmek için rejim değişikliği müdahalesi gerçekleştirerek hegemonya dayatma çabasını kamufle etmek için sözde “terörle savaşını” kullandı.

2010’lardan bu yana, Rusya ve Çin’in başını çektiği ABD’nin rakibi emperyalist güçler, gerçek ekonomik ve askeri güç dengesini yansıtacak çok kutuplu yeni bir dünya düzeninin kurulması için bastırıyor. BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) ekonomik işbirliği ve bankası ile Şanghay İşbirliği Örgütü’nün (ŞİÖ) kurulması, ABD’nin uzun süredir devam eden ekonomik ve askeri hakimiyetine karşı doğrudan meydan okumalardır. Bu meydan okumalar, diğerlerinin yanı sıra, üretim kapasitesindeki düşüş, derin borçluluk ve dot-com balonu (2000), subprime veya konut balonu (2007) ve banka erimeleri (2008) gibi birbirini izleyen finansal çöküşlerden kaynaklanan ABD’nin stratejik ekonomik gerilemesiyle aynı zamana denk gelmektedir.

ABD'nin 2001 yılından bu yana denizaşırı savaşlarda 7 ila 8 trilyon ABD doları harcadığı tahmin edilmektedir. ABD'nin sonu gelmeyen savaş politikası, silah üreticileri, savunma müteahhitleri ve özel paralı askerler de dahil olmak üzere ABD askeri-sanayi kompleksi ile derinden iç içe geçmiş olan bankalar ve risk sermayedarları da dahil olmak üzere ABD finans sermayesi tarafından aktif olarak desteklenmektedir.

ABD giderek artan bir şekilde ekonomik, siyasi ve askeri silahlarını doğrudan Rusya ve Çin'e yöneltmektedir. ABD, uzun süreli ekonomik durgunluk ve krizle yüzleşirken kendi küresel gücünü iddia etmek için başlıca rakipleri Rusya ve Çin'in ekonomik, siyasi ve askeri gücünü zayıflatmayı ve kontrol altına almayı hedefliyor ve bunu yaparken de Avrupa ve Asya'yı saran emperyalistler arası çatışmaların önemli patlama noktalarını yaratıyor. Ayrıca Ortadoğu, Afrika ve Latin Amerika'da emperyalistler arası rekabetlerden kaynaklanan ve ABD'nin ulusal egemenlik iddiasında olan ülkelerle çatışmasıyla etkileşim içinde olan ikincil patlama noktaları da bulunmaktadır.

Şu anda en önemli ve en yoğun olanı, Ukrayna'da ABD tarafından kışkırtılan ve sürdürülen ve yaklaşık 18 aydır devam eden savaştır. Bir diğer önemli patlama noktası ise ABD'nin sözde Hint-Pasifik Stratejisinin bir parçası olarak Güney Çin Denizi'nden Pasifik Okyanusu'na kadar askeri güçlerini, askeri astları (AUKUS altında Avustralya ve Birleşik Krallık ve QUAD altında Hindistan, Japonya ve Avustralya) ile birlikte artırmasıdır.

Ukrayna'daki savaşa karşı tutumumuz nedir? Ukrayna'daki savaşın, bir yandan Rusya ile diğer yandan ABD emperyalistleri ve NATO müttefikleri arasında emperyalistler arası bir savaş niteliğinde olduğu ve Ukrayna'nın Rusya'nın ekonomik çıkarlarını ve hegemonyasını zayıflatmak ve boğmak için ikincisinin vekili ve üssü olarak kullanıldığı açıkça belirtilmelidir. Geçtiğimiz on yıllar boyunca yaşanan tüm savaşlar arasında Ukrayna'daki savaş, ABD'nin doğrudan Rusya'ya karşı yürüttüğü en yakın savaştır. ABD ve başlıca NATO müttefiklerinin de dahil olduğu bu savaş, daha geniş çaplı bir küresel savaş ateşleme ve nükleer silahlar ile diğer kitle imha silahlarının kullanılmasına yol açma potansiyeline sahiptir.

ABD ve NATO ittifakı Ukrayna'daki savaşı kışkırtarak Rusya'yı ekonomik (madenlerin ve tarım arazilerinin kontrolünü ele geçirmek ve Avrupa doğal-gaz pazarlarını elinden almak), siyasi (iç yıkımı kışkırtmak ve desteklemek ve Rusya federasyonunun parçalanmasına neden olmak) ve askeri olarak (uzun

sürekli bir savaşa zorlayarak kapasitesini aşındırmak) zayıflatmanın yanı sıra ABD finans sermayesine ve askeri-endüstriyel kompleksine büyük miktarlarda kâr elde etme fırsatı vermek gibi stratejik bir amaca sahiptir.

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik askeri saldırısı (sözde özel askeri operasyonu) bir karşı saldırganlık eylemidir. Bu, ulusal baskıya karşı bir direniş eylemi değil, NATO yayılmacılığına ve Rusya'nın eski Doğu Avrupa etki alanına el uzatmasına ve Ukrayna'nın NATO'ya katılmasını sağlamaya karşı emperyalist çıkarlarını savunmak yapılan bir eylemdir. Rusya'nın amacı, finans oligarşisinin çıkarlarını güvence altına almak, Ukrayna'daki siyasi hakimiyetini yeniden tesis ederek ülkeyi NATO müdahalesine karşı bir tampon olarak korumak ve Rusya'nın hegemonyası altındaki eski tarım ve sanayi bölgelerini muhafaza etmektir. Rusya bu amacına ulaşmak için Ukrayna proletaryası ve halkının üzerine büyük bir felaket yağdırdı. Uluslararası ve Rus proletaryası Rusya'nın Ukrayna'daki savaşına ne sempati duyuyor ne de destekliyor.

Zelenski hükümeti, ABD ve NATO'nun desteğiyle Rus düşmanlığını körüklemiş ve Rusça konuşan halklara ve Ukrayna'nın doğu bölgelerine karşı düşmanca politikalar yürütmüştür. Zelenski Ukrayna halkını ve dünyayı kandırmaktadır. Rusya'nın saldırısına karşı direnişi "Ukrayna'nın özgürlüğünü savunmak için yurtsever bir savaş" olarak gösteriyor ama aslında Ukrayna'yı ABD-NATO ittifakıyla birleştirmeye ve iktidar rejimini desteklemek, burjuvazinin sınıf çıkarlarını güvence altına almak ve Ukrayna proletaryası ve halkına yönelik baskı ve sömürüyü sürdürmek için sıkı bir şekilde bu ittifakın kontrolü ve koruması altına sokmaya çalışıyor. Uluslararası ve Ukrayna proletaryası, Zelenski rejiminin emperyalist güçler arasındaki bir savaşta piyon olarak hizmet etmesine ne sempati duymakta ne de desteklemektedir.

Uluslararası proletarya birleşmeli ve öncelikle ABD/NATO emperyalist blokunu savaş koşullarını yarattığı, Rusya'yı Ukrayna'ya askeri saldırı düzenlemesi için kışkırttığı, Ukrayna'yı silahlandırıp Rusya'ya karşı ABD/NATO yayılmacılığına hizmet etmek için yem olarak kullandığı ve sonsuz silah ve askeri yardım akıtarak savaşı uzattığı için kınamalıdır. Özellikle Rusya ve Ukrayna'daki devrimci proleter güçler, sınıf mücadeleleri yürütmek, sendikalarını ve örgütlerini inşa etmek, egemen sınıfları tarafından yürütülen savaşı teşhir etmek ve ona karşı çıkmak ve en etkili araçlarla derhal sona erdirilmesini talep etmek amacıyla ülkelerindeki işçi sınıfını ve halkı uyandırma, örgütlenme ve harekete geçirme çabalarını hızlandırmak için savaş koşulların-

dan yararlanmalıdır. Bunu yapabilmek için komünist parti inşa edilmeli ya da güçlendirilmelidir. İşçi sınıfı arasında derin ve geniş kökler salmalı ve egemen gerici sistemin çöküşünü hızlandırmak için uygun biçim ve düzeylerde silahlı direniş yürütmek üzere halkı harekete geçirmelidir.

Emperyalistler arası çatışmanın bir başka patlama noktası da Asya'da istikrarlı bir şekilde gelişmektedir. 1970'lerin sonlarından itibaren kapitalist restorasyon döneminde ve neoliberal politika rejimi altında Çin ile uzun süre işbirliği yaptıktan sonra, ABD hükümeti Kasım 2011'de ABD'nin ekonomik ve jeopolitik çıkarlarını zorlamak ve Çin'in ekonomik ve askeri büyümesine ve etkisine karşı koymak için "Asya'ya dönüşünü" ilan etti.

ABD emperyalistleri, hakimiyetlerini yeniden kazanma umuduyla, Çin'in özellikle teknoloji sektöründeki ezici üretim avantajını aşındırmaya ve askeri etkisini kontrol altına almaya çalışmaktadır. ABD hükümeti, "kurallara dayalı bir sistem" için çabalama kisvesi altında Çin'den devlet şirketlerini (devlet tekelci kapitalistleri tarafından kontrol edilen) dağıtmasını talep ediyor. Obama hükümeti Çin'i izole etmek için Çin'i dışlayan Trans-Pasifik Ortaklığı ekonomik anlaşmasını zorladı ve sermayeyi ABD'ye geri çekmek amacıyla korumacı önlemler aldı. Trump döneminde ABD, ticaret açığını azaltmak için Çin'den yapılan ithalata yaptırımlar uyguladı ve ABD imalat şirketlerini desteklemek için Çin hükümeti adına casusluk yapmakla suçladığı Çinli şirketleri hedef aldı.

Baskılarını daha da artıran ABD, Çin'e karşı giderek artan düşmanca eylemlere başvurdu. NATO'yu Çin'i açıkça "stratejik tehdit" olarak ilan etmeye

zorladı ve askeri müttefiklerini Çin'i çevreleyen sularda "ortak devriye" ve "seyrüsefer serbestisi operasyonları" adı altında giderek daha saldırgan hale gelen askeri varlığını artırmak üzere harekete geçirdi. ABD, Güney Çin Denizi ve çevresinde en az beş uçak gemisi (USS Ronald Reagan, USS Carl Vinson, USS Abraham Lincoln, USS Nimitz ve USS George Washington) konuşlandırmıştır.

ABD, Çin'i en yakın adalardan çevrelemeye yönelik "birinci ada zinciri" stratejisi doğrultusunda, Japonya, Güney Kore ve Singapur'daki askeri varlığını ve füze ve diğer savaş malzemelerini hazır bulundurma durumunu daha da güçlendirmiştir. Filipinler'de en az dokuz askeri üs ve tesis kurarak ve ABD ordusunun ülkedeki kalıcı varlığını tesis ettiği art arda askeri tatbikatlar düzenleyerek askeri dayanaklarını güçlendiriyor. Beş yılı aşkın bir süredir, Filipinler Komünist Partisi tarafından yönetilen demokratik halk devrimini yenilgiye uğratmak umuduyla karşı ayaklanma operasyonlarını artırmak için Filipinler Silahlı Kuvvetlerine büyük miktarlarda askeri destek sağlamaktadır.

Geçtiğimiz yıllarda Moğolistan, Hong Kong ve Sincan'daki "bağımsızlık hareketlerini" körükleyen ABD, son zamanlarda da uzun süredir tanıdığı "Tek Çin" ilkesini ihlal ederek Tayvan'ın sözde bağımsızlığını desteklemektedir. Bir grup ABD'li yetkili Tayvan'ı ziyaret etmiş ve ABD'nin "Tayvan'ı savunmaya geleceğini" ilan etmiştir. Geçtiğimiz Ağustos ayında Tayvan'a 500 milyon dolarlık bir silah satışı paketi onaylandı. ABD'nin, Rusya'yı kışkırtmak için Ukrayna'yı kullandığı gibi, Çin'i kışkırtmak için Tayvan'ı kullandığı gözlemlenebilir.

Çin'in ABD provokasyonlarına verdiği yanıt ise giderek daha kavgacı ve saldırgan bir hal alıyor. Tarihsel olarak Çin, hiçbir zaman saldırganlığa ve toprak işgaline girişmemiştir. 1949-1977 yılları arasında küresel bir devrimci merkez olarak devrimci mücadeleleri destekleme, ulusal egemenliği savunan ülkelerle birlik olma, kapitalist ülkeler ve emperyalist güçlerle ticaret, diplomasi ve askeri ve nükleer eşitlik politikası izlemiştir. 2000'li yılların sonlarından itibaren emperyalist bir güç olarak Çin, askeri gücü açısından hızla arayı kapatmaya başlamış ve denizaşırı ülkelere asker taşıma ve konuşlandırma kapasitesini arttırmak için silah (ultrasonik füzeler) ve uçak gemileri geliştirmek üzere savunma harcamalarını artırmıştır.

Çin henüz ABD'nin ya da diğer emperyalist güçlerin hegemonyasına açıktan ve askeri olarak meydan okumamıştır. Emperyalist bir ülke olarak Çin, Bir Kuşak, Bir Yol Girişimi adı altında büyük ölçekli altyapı inşası yoluyla ekonomik ağırlığını ortaya koyarak ve meta ithalatını, maden ve hammadde

çıkarmını, ucuz işgücü sömürsünü vb. finanse etmek için büyük miktarlarda kredi ve yatırımlar yoluyla daha küçük ülkelerin ekonomilerini ezerek ve bağlayarak hegemonyasını genişletti.

ABD hazinelerinde 820 milyar dolardan fazla parası bulunan ve ABD'nin başlıca dış yatırımcı ve ihracat pazarlarından biri olduğu Çin'in ABD'den tamamen ayrılması kendi çıkarına değildir. Aynı zamanda Çin, Rusya ile birlikte ABD dolarına ve finansal sistemine bağlı olmayan paralel bir finansal sistem kurmaya çalışmaktadır.

Çin'in Afrika'nın batı kıyısındaki Cibuti'de bulunan askeri üssü, tek yabancı askeri üssüdür. Bununla birlikte Çin, Filipinler'in deniz sahası içindeki dolgu arazide de askeri tesisler kurmuş, deniz devriyeleri ve yasaklamalar gerçekleştirmiş ve Filipinli küçük balıkçıların geleneksel balıkçılık alanlarına erişimini engellemiştir. Askeri güçlerin bu tesislerde ve sularda konuşlandırılması Filipin halkı tarafından saldırganlık veya istila eylemleri olarak değerlendirilmektedir. Çin ayrıca Kamboçya, Tacikistan ve Pakistan'da da askeri tesisler kurmaktadır.

ABD ve Çin arasında giderek yoğunlaşan ekonomik rekabet ve askeri çatışma, rakip emperyalist güçler arasındaki çelişkiler niteliğindedir. Çatışmanın her iki tarafında da egemen tekelci kapitalistler, zayıf ulusları ezmek, halklarını sömürmek ve kaynaklarını yağmalamak için emperyalist güçlerini güvence altına almaya ve genişletmeye çalışmaktadır. Bu çatışma, ABD'nin saldırgan tutumunun bir sonucu olarak açık bir savaşa dönüşme tehdidi taşımaktadır.

Uluslararası proletarya birleşerek savaş hazırlıklarını kınamalı ve özellikle emperyalist "büyük" güçler arasındaki çatışmaya sürüklenen küçük ülkelerdeki işçi sınıfı ve halklara tarifsiz sefalet ve felaket getirmekten başka bir işe yaramayacak olan emperyalistler arası bir savaşın patlak vermesini engellemek üzere kitleleri harekete geçirmek için her şeyi yapmalıdır.

Komünist partiler, Asya-Pasifik bölgesinde savaş tehditlerinin tırmanmasına yol açan koşulların yaratılmasından birinci derecede sorumlu olan ABD emperyalizmini kınamak için tüm yurtsever ve demokratik güçleri harekete geçirmelidir. ABD müdahalesine, savaş provokasyonlarına ve emperyalist savaşlara karşı en geniş halk kitlelerini harekete geçirmek için tüm anti-emperyalist ve demokratik sınıfların bölgesel ve uluslararası birleşik cephesi kurulmalıdır.

Emperyalist Çin, ekonomik gücünü kullanarak zayıf ülkelerin maden ve deniz kaynaklarını büyük ölçekte yağmaladığı, ucuz işgücünü sömürdüğü,

diplomasiyi elinin tersiyle ittiği ve bu ülkelerin ekonomik ve siyasi egemenliklerini ayaklar altına aldığı için kınanmalıdır.

Çin'deki proleter devrimci güçler, modern revizyonizmi ve devlet tekelci kapitalizmini şiddetle teşhir etme; devletteki tekelci bürokrat kapitalistlerle ve iktidardaki sözde komünist partiyle mücadele etme; proletaryayı ve halkı devrimci sınıf mücadeleleri yürütmek üzere uyandırma, örgütleme ve harekete geçirme; emperyalist yayılcılık politikasını kınama ve emperyalist savaşa karşı çıkan halkların geniş bir birleşik cephesine katılma konularında öncülük etmelidir.

Tüm anti-emperyalist güçlerin geniş birleşik cephesi, emperyalist saldırı savaşlarına ve savaş hazırlıklarına karşı yaygın direnişi göstermek için kitle-sel gösterilerde mümkün olan en fazla sayıda insanı harekete geçirmelidir. Anti-emperyalist birleşik cephenin gücü öncelikle işçi sınıfı sendikalarından, köylülerin ve diğer demokratik sınıf ve kesimlerin temel kitle örgütlerinden gelecektir. Proletarya, geniş kitleleri, emperyalist baskı ve savaşlara karşı mücadeleyle bağlantılı olarak yükseltilmesi gereken baskı ve sömürünün kötüleşen biçimlerine karşı mücadele etmeleri için militanlaştırmalıdır. Uygulanabildiği yerlerde komünist partiler, emperyalist silahlı baskıyla etkin bir şekilde mücadele etmek ve proletaryanın bağımsız siyasi iktidarını inşa etmek için, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerdeki halk savaşları da dahil olmak üzere, devrimci silahlı direnişi temel mücadele biçimi olarak yürütmelidir.

Filipinler Komünist Partisi, uzun süreli halk savaşı yoluyla halkın demokratik devrimini yürütmeyi ve Filipin halkının geniş kitlelerini yeni-sömürgeci devletin yıkılması için harekete geçirmenin diğer tüm biçimlerini, emperyalistler arası savaşa karşı mücadeleye özel katkısı olarak görmektedir. Filipinler'de ve diğer ülkelerde devrimci silahlı mücadele yürütmek, Asya-Pasifik bölgesinde emperyalistler arası savaşın patlak vermesini önlemek için mücadele etmenin en güçlü araçlarından biridir. ABD emperyalizmine ve onun Filipinler'deki kukla güçlerine karşı silahlı devrim, ABD'nin bölgede Filipinler'i de içine çekecek bir silahlı çatışmayı kışkırtma ve ateşleme planlarına engel teşkil etmekte, bunun Filipin halkının yurtseverliğini canlandıracak, devrimci yurtsever bir savaşın alevlerini körükleyecek koşulları nasıl yaratacağını bilmektedir.

Emperyalistler Arası Savaşa İlişkin Tutum ve Politikamızın Özeti

En büyük emperyalist güçleri karşı karşıya getiren ve milyonlarca işçi ve emekçiye en korkunç acıları yaşatan savaşların patlak verdiği ve tehdit ettiği

bir dönemde, proletaryanın kendisini emperyalist savaşlara karşı direnişin öncüsü haline getirmesi büyük bir aciliyet taşımaktadır.

Geçmiş derslerden yola çıkarak, emperyalistler arası savaşlara ilişkin genel politikamız şu şekilde ifade edilebilir:

Emperyalist savaşlarla mücadele edin, bunların patlak vermesine direnin ve bu tür savaşlar patlak verdiğinde derhal sona erdirilmesini talep edin ve halkın öfkesini uyandırarak ve kitleleri egemen sömürücü sınıfların çöküşünü hızlandırmak ve ulusal ve sosyal kurtuluş ve sosyalizm davasını ilerletmek için harekete geçirerek gerici sistemin ekonomik ve siyasi krizinden yararlanın.

Bu politikayı hayata geçirmek üzere işçilere ve tüm demokratik sınıfların en geniş saflarına önderlik etmek ve onları birleştirmek için proletaryanın öncü partisini güçlendirmeli ve sağlamlaştırmalıyız.

Proletaryanın, tekelci kapitalistlerin ekonomik, siyasi ve askeri hegemon-yaları altındaki toprakları güvence altına almak ya da genişletmek için yağ-macı ve asalak amaçlarına hizmet eden, milyonlarca insana tarifsiz sefalet ve felaket getiren ve daha fazla sayıda işçiyi ve halkı daha da kötü baskı ve sömürü biçimlerine maruz bırakan emperyalistler arası savaşlara karşı olduğunu yineliyoruz.

İster kapitalist ölkelerde, ister daha zayıf kapitalist ölkelerde ya da yarı-sömürgelerde olsun, geniş işçi ve halk kitleleri emperyalistler arası savaşlara karşı çıkmaktadır. Yarı sömürge ve yarı feodal ölkelerde uzun süreli halk savaş-ları ve kapitalist ölkelerde silahlı ayaklanma hazırlıkları şeklinde devrimci savaş yürüterek bu savaşlara karşı mücadele etmek üzere harekete geçirilmelidirler.

Tarih, emperyalizmin proleter devrimin arifesi olduğunu kanıtlamıştır. Özellikle emperyalist savaşlar, proletarya ve diğer demokratik sınıfların devrimci davayı ilerletmek için yararlanabileceği bir durum yaratır.

Bugün emperyalistler arası mevcut savaşların tırmanması ve dünyanın farklı bölgelerinde yeni savaşların patlak vermesi gibi gerçekte bir olasılıkla karşı karşıyayız. Uluslararası proletarya, yukarıdaki politikanın rehberliğinde, Parti-yi güçlendirme, geniş kitleleri emperyalist savaşa karşı birleşik cephe bayrağı altında bir araya getirme ve emperyalistler arasındaki bölünmelerden yararlanarak kendi ölkelerindeki demokratik ve sosyalist devrimi ilerletme görevle-rini doğru bir şekilde birleştirmelidir.

Nihayetinde, emperyalistler arası savaşlara karşı mücadele, ister saldır-gan ya da karşı saldır-gan emperyalist ölkelerde, isterse piyon, sahneleme böl-

gesi ya da askeri dayanak olarak kullanılan ülkelerde olsun, proletarya ve halkın “kendi” egemen sınıf hükümetlerine karşı devrimci ve sınıf mücadeleleri yürütmesine dayanmaktadır.

Proletarya ve halk, işçilerin ve halkın egemen gerici devletin hizmetinde yem ya da paralı asker olarak kullanılmasına izin vermeyerek sınıf bağımsızlığını savunmalıdır. Sömürücü ve baskıcı sınıfların çöküşünü hızlandırmak için tüm güçlerini inşa etmelidirler.

Özetlemek gerekirse, emperyalist savaşlarla mücadeledeki görevlerimizi aşağıdaki sırayla özetleyelim:

1. Marksizm-Leninizm-Maoizm’i ülkelerindeki somut koşullar üzerinde titizlikle inceleyip uygulayarak ve işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasında derin kökler salarak öncü partileri aracılığıyla proleter sınıf önderliğini inşa etmek, güçlendirmek ve sağlamlaştırmak.

2. Devrimci çalışma deneyimlerini paylaşmak ve işbirliği, karşılıklı yardım ve destek için pratik planlar oluşturmak üzere proleter devrimci partiler arasında uluslararası danışma ve diyalogu güçlendirmek.

3. Tüm emperyalist savaşları teşhir etmek, bunlara karşı çıkmak ve bunlara son verilmesini talep etmek için en geniş birleşik cepheyi inşa edin. Resmi ya da gayri resmi, geçici ya da uzun vadeli ittifaklar aşağıdaki talepler ya da bunların bir bileşimi temelinde inşa edilebilir:

* Ukrayna’daki savaş derhal sona erdirilmeli ve ABD-NATO müdahalesi ve yayılmacılığı sona erdirilmelidir.

* Gazze’ye yönelik ABD destekli İsrail bombardımanının durdurulması ve Filistin topraklarındaki İsrail işgaline ABD desteğinin sona erdirilmesi.

* ABD’nin Güney Çin Denizi’ne askeri yığınak yapmasının, Tayvan’ın “bağımsızlığını” körüklemesinin ve “birinci ada zincirindeki” ülkelerdeki askeri üs ve tesislerini Çin’e karşı savaş provokasyonları için kullanmasının durdurulması

* Askeri harcama çılgınlığına son verilmesi ve fonların sosyal harcamalara yeniden tahsis edilmesi

* Asya’dan Afrika’ya tüm denizaşırı ABD askeri üslerinin ve tesislerinin dağıtılması. Tüm ABD askerlerinin ve uçak gemilerinin geri çekilmesi ve evlerine gönderilmesi.

* Filipinler’deki Marcos hükümeti, Hindistan’daki Modi hükümeti ve diğerleri gibi baskıcı rejimlere yönelik emperyalist desteğe ve askeri yardıma son verilmesi.

* Emperyalist güçlerin yarı sömürgelerini askeri kaleler olarak kullanmasına izin veren tüm taraflı askeri anlaşmaların feshedilmesi.

* Hindistan, Filipinler ve diğer ülkelerdeki ABD destekli insansız hava aracı savaşlarını ve hava bombardımanı kampanyalarının indururulması.

Saldırganlık savaşlarına, askeri müdahalelere, vekalet savaşlarına, savaş hazırlıklarına, denizaşırı askeri güçlerin konuşlandırılmasına, yabancı askeri üslerin bakımına ve genişletilmesine, savunma harcamalarının ve silahlanma yarışının artırılmasına ve baskıcı rejimlere ve işgalci güçlere askeri yardımın genişletilmesine karşı diğer talepler.

4. Savaşların yol açtığı siyasi ve sosyoekonomik kriz koşullarından yararlanarak egemen sömürücü sınıfların gerici devletinin yıkılmasını hızlandırmak.

5. Ulusal ve sosyal kurtuluş için uzun süreli halk savaşları biçiminde devrimci silahlı direniş yürütmek veya her ülkedeki özel koşulların belirlediği şekilde silahlı ayaklanmalar için hazırlıklar yapmak.

6. Fabrika sendikaları, topluluk dernekleri ve diğer tüm örgütlenme biçimlerini inşa ederek geniş işçi ve köylü kitlelerinin, aydınların ve diğer demokratik güçlerin örgütlü gücünü inşa edin. Savaşların ve savaş harcamalarının daha da kötüleştirdiği kriz ortamında, sınıfsal ve demokratik çıkarları savunmak için grevler ve diğer kitlesel mücadeleler gerçekleştirin.

Emperyalistler Arası Çelişki ve Çatışma Keskinleşirken Uluslararası Durum ve Görevlerimiz

Türkiye Komünist Partisi - Marksist Leninist

“Avrupa’da iç faşistleşme, faşist partilerin hükümet olmaları ve bunun giderek artması, yeni polis yasalarının çıkartılması, cephe gerilerini sağlama almaya yönelik stratejiler geliştirmeleri ve buna bağlı olarak yarı-sömürgelerin yeniden dizayn edilmesi, darbelerle hükümetlerin değişimi savaş hazırlıkları olarak okunabilir. Dolayısıyla, bir üçüncü paylaşım savaşı tehlikesinin de her zamankinden daha yakın olduğu bir gerçektir.”

Dünyamız kapitalist-emperyalist sistemin boyunduruğu altındadır. Emperyalistler hem kendi hakim oldukları ülkeler hem de bağımlı ülkelerdeki işbirlikçileri vasıtasıyla dünyaya yön veriyorlar. Bu sistem bir bütün olarak dünyada süren iç ve bölgesel tüm savaşların da tek sorumlusudur. Bu savaşlar, çalışma ve yaşam koşullarında kötüleşme nedeniyle milyonlarca insan yer değiştirmekte ve göç etmektedir. Bunlardan kaynaklanan toplu ölümler ve çekilen tüm acıların sorumlusu emperyalist sistemdir. Tıpkı açlığın, yoksulluğun, işsizliğin de tek sorumlusu olduğu gibi.

Diğer yandan emperyalistler kapitalist sistemin aşırı kâr hırsının doğrudan ürünü olan ve “iklim krizi” olarak tanımlanan gelişmeler dünyayı bir ekolojik felakete doğru hızla sürüklemektedir. Hızla çölleşen dünyada, su rezervleri tükenmekte, tarım arazileri yok olmakta, ormanlar tükenmekte, denizlerdeki canlı türleri giderek azalmakta, hayvan türleri yok olmaktadır vb.

Sözün özü;kapitalizm insanlığa vaat ettiği gelecek yıkım ve ölümdür! İnsanlığınve dünyanın kurtarılması, emperyalist sistemin kökten yıkılmasıyla mümkündür.

Emperyalizmin Krizi Devam Ediyor!

Emperyalist kapitalist sistemin bugünkü krizi, 2007’de ABD’de başlayan Mortgage krizinden sonra bir türlü toparlanamayan dünya ekonomisiyle yakından ilgilidir. 2007’de ilk belirtileri görülen ve 2008’de yaygınlaşan kriz, emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı en derin ve de en uzun yapısal krizlerden biri olarak ortaya çıkmış durumdadır. Zaman zaman çeşitli hamlelerle zayıf toparlanmalar sağlansa da, bugün hala 2008 krizi tüm dünyada etkilidir ve pandemi ile birlikte daha da derinleşmiştir.

Bilinmektedir ki, kapitalist emperyalist sistemin krizleri sistemde aşırı üretim sonucu ortaya çıkan artık sermayenin buharlaşmasını ve böylece sistemin kendisini yeniden üretmesi olanağını sağlayan, ani ve zora dayalı çözümler olarak ortaya çıkmaktadır. Ve halihazırda mevcut olan sistemin ortaya çıkardığı çelişkiler sonucunda kendini yeniden üretmediği noktada patlamaktadır. Yerel düzeyde yaşanan krizlere çözüm görece daha kolayken, yapısal olarak yaşanan krizler ise sistemin koma haline işaret etmektedir.

Günümüzde emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı kriz de yapısaldır ve daha önce yaşanan 1857, 1929 ve 1974 krizlerinden daha ağır bir şekilde seyretmektedir. Emperyalist kapitalizmin yaşamış olduğu kriz, II. Emperyalist

Paylaşım Savaşı sonrasında, emperyalist güçler arasında hegemonik bir güç olarak ortaya çıkan ABD emperyalizminin merkezinde olduğu bir krizdir. Ve sadece ekonomik değil politik, askeri ve bunlara paralel biçimde ekolojik, sosyal ve kültürel olarak ortaya çıkmıştır ve hala bu şekilde yaşanmaktadır.

Sistemin 1974'te krizinden çıkışı, ABD ve İngiliz emperyalizminin önderliğinde uygulamaya konulan ve "neo-liberal" olarak adlandırılan politikalarla sağlandı. Emperyalizme bağımlı (sömürge ve yarı-sömürge) ülkelere de yansıyan bu politikalar; liberalizasyon (serbestleşme), deregülasyon (kualsıslaştırma) ve privatizasyon (özelleştirme) olarak adlandırıldı. Neo-liberal politikalarla amaçlanan, emperyalist-kapitalist sistemin krizden çıkması için sermayenin önünde duran bütün engellerin özellikle de SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin var olduğu dünya koşullarında sosyalist sistemin baskısıyla Keyneksen politikaların ürünü olarak ortaya çıkan, "refah devleti", "sosyal devlet" kazanımlarının adım adım tırpanlanmasıydı.

Neo-liberal politikalar doğrultusunda çıkartılan yasalar ve atılan adımlarla, emperyalist mali sermayenin, teknolojinin gelişmesinin avantajlarını da kullanarak hiçbir bürokratik ve yasal engele takılmadan olanca hızıyla dünyanın her yerine ulaşması ve gerektiğinde geriye çekilmesi amaçlandı. Bu politikaların bir diğer amacı da uluslararası iş bölümünün yeniden düzenlenmesiydi. Yeni iş bölümünde üretimin her aşamasının parçalara ayrılması ve tekelci sermayeye bağımlı enformel üretimin yaygınlaştırılması hedeflendi. Bu ise proletaryanın ve emekçilerin üretim aşamaları bazında parçalara ayrılmasını, böylelikle de sömür karşısında bir araya gelişlerinin zorlaştırılmasını amaçlıyordu.

Ekonomik alanda uygulamaya konulan neo-liberalizmin politik ayağında ise devletlerin bu politikalara uygun hale getirilmesi hedeflenmişti. Yukarıda işaret ettiğimiz "sosyal devlet" kavramının yerini devletlerin piyasaya müdahale etmesinin ve "eğitim", "sağlık", "ulaşım" vb. hizmetleri vermesinin doğru olmadığı tezleriyle küçültülmesi aldı ve bu hizmetlerin daha işlevli hale getirilmesi gerektiği propagandasıyla, proletaryanın ve emekçilerin kazanımlara yönelik yoğun bir saldırı dalgası başlatıldı. Bu saldırı dalgasıyla birlikte proletarya, ücretliler, küçük ve orta üreticiler kendilerini son derece eşitsiz şartlardaki "serbest piyasa" denilen koşulların içinde buldular.

Deyim yerindeyse emperyalizm ve proleter devrimler çağında liberal politikalar, neo-liberal politikalar olarak yeniden üretildi ve serbest rekabetçi kapitalizm döneminin "vahşi kapitalizm" uygulamaları güncellendi. Böyle-

likle proletarya ve emekçiler, düşük ücret, esnek ve güvencesiz çalıştırma, sendikasılaştırma, devlet eliyle yapılan temel hizmetlerin özelleştirilmesi ve paralı hale getirilmesi, tarıma yönelik destekleme politikalarının kaldırılması, tarım alanlarının emperyalist çokuluslu şirketlere açılması vb. sonuçlar ortaya çıktı.

Elbette, bu süreç hem emperyalistler hem de enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları açısından kolay olmadı. Neo-liberal politikalar doğrultusunda gerçekleştirilen saldırılar, direnişle karşılandı. Bu nedenle çok yoğun bir baskı ve şiddetle hayata geçirildiler. Pek çok ülkede örtülü operasyonlarla faşist askeri darbeler gerçekleştirildi. Askeri faşist diktatörlüklerle bu politikaların uygulanması sağlanmaya çalışıldı.

Emperyalist kapitalist sistemin krizden çıkmak için uygulamaya koyduğu neo-liberal politikalar sadece ekonomik ve buna paralel olarak devletlerin yeniden düzenlenmesiyle hayata geçirilmemiştir. Aynı zamanda toplumların yeniden şekillendirilmesi ve saldırının meşrulaştırılarak, rıza üretilmesi için ideolojik saldırı dalgası da geliştirilmiştir. “Sınıflar ve sınıf mücadelesinin bittiği”nden, “tarihin sonunun geldiği”nden bahsedilmeye başlanmış, “demokrasi” yeniden keşfedilmiş, “Marksizm’in öldüğü” iddia edilmiştir!

Neo-liberalizmin iflası!

Bu dönemin sonu, arada yaşanan kimi bölgesel krizlere rağmen 2007-2008’de ABD’de yaşanan gayri menkul (mortgage krizi) balonunun patlamasıyla ortaya çıkan krizle gerçekleşti. Emperyalist-kapitalist sistem, bütün çabasına rağmen reel sektörde kâr oranlarının düşmesinin önüne geçememiş, kapitalist sisteme içkin olan işsizlik, yapısal hale bürünmüş, toplam talep gerilemiş ve sermaye finans alanında rant ve spekülasyona yönelmiştir. Buna paralel olarak da artı-değer üreten sektörlerdeki kâr oranlarındaki düşüş artan oranlarda sürmüştür. Bu gelişmeler, tam da K. Marks’ın kapitalist sisteme dair çözümlemesinde ifade ettiği “kâr oranlarının düşme yasası”na uygun olarak yaşanmıştır. Sermaye kâr oranının düştüğü yerde durmamış, sömürsünü gerçekleştirmek için başka alanlara kaymıştır.

Lenin’in de berrakça ortaya koyduğu üzere, emperyalizmin ayırt edici özelliklerinden birisi, sermaye ihracıdır. Kapitalizmin emperyalizme evrilmesinin başlangıcından itibaren sermaye ihracının önemli bir tutarı borca dayanmaktaysa da, 1880’lerden sonra borçlanma ve gerçek karşılığı olmayan para

miktarı; reel üretimin önüne barikat olan, onun gerçekleşmesini boğan bir köpüğe dönüşmüştür.

Emperyalist kapitalist sistemin krizini aşmak adına uygulamaya koyduğu neo-liberal politikaların iflasının yanında, krizi çözmek adına yapılan müdahaleler, sorunu çözmek bir yana süregelenleştirmiş, üstelik de zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul hale getirmiştir. Böylelikle neo-liberalizmin en önemli ideolojik propaganda dayanaklarından olan serbest piyasa, rekabet eşitliği, verimsiz olan piyasa tarafından temizlenir gibi yaklaşımların nasıl da sahte birer argüman olduğunu bir kez daha açığa çıkmış durumdadır.

Gelinen aşamada ise yukarıda verilerle de somutladığımız gibi krizin nedeni olan fazla sermayeyi yok etmek bir yana karşılıksız olarak trilyonlarca dolar piyasaya sevk edilmiştir. Yani krize yol açan nedenler yerli yerinde durmanın ötesinde sistemin kendisi tarafından sürekli yeniden üretilmektedir.

1929 ekonomik krizi Keynesçi politikalarla, devletin pek çok kuruluş ve işletmeye sahip olmasıyla "aşılmıştı". 1970'lerdeki kriz, emperyalist sermayenin neo-liberal politikalarla yarı-sömürge ülkelere yönelmesi ve sömürsünü devam ettirmesiyle "aşılmıştı". Ancak 2008'le başlayan bu son kriz bir türlü aşılamamaktadır. Yani uzun yıllara yayılan, krizin süregelenleştirdiği bir döneme geçilmiştir.

Sonuç olarak bir dönem emperyalizmin krize karşı kurtarıcısı olan neo-liberal politikalar, iflas etmiş durumdadır. Emperyalist kapitalizm yapısal krizini bir türlü aşamamaktadır. Bu ise beraberinde yeni arayış ve çatışmaları doğurmakta, emperyalistler arasındaki çelişkileri ve çatışmaları daha da keskinleştirmektedir. Nitekim özellikle Suriye ve Ukrayna üzerindeki savaş, Afrika'da yaşanan darbeler ve Çin ile ABD arasındaki "ticaret savaşları" ve yine emperyalist bloklar arasında silahlanma yarışının ve de bunlara dayalı güç gösterilerinin artması bu durumun yansımasıdır.

Diğer yandan emperyalist kapitalist sistem, kendi krizini aşamadığı koşullarda popülist politikalarla yönelmekte, ırkçı, yabancı düşmanı faşist parti ve akımların güçlenmesine neden olmaktadır. Bu partilerin hükümet kurması ya da hükümet ortağı olmasının önü açılmaktadır. Burjuva demokrasisi bir kez daha faşizmi göreve çağırmaktadır!

Emperyalistler Arası Çelişkiler, Rekabet ve Pazar Paylaşımı

Günümüz dünyasında emperyalist güç ve bloklar olarak başını ABD'nin çektiği İngiltere, Almanya ve Fransa gibi NATO üyesi emperyalistlerin oluşturduğu

blokla Rusya ve sosyal emperyalist Çin'in başını çektiği blok, emperyalist sistemin güçleri olarak dünyadaki tüm politikalara yön vermekte, etkin ve tek güç olma mücadeleleriyle aralarındaki çelişki ve çatışmalar tüm hızıyla sürmektedir.

Emperyalistler arası çelişkinin temelinde, pazarlara sahip olma mücadelesi yatmaktadır. Daha fazla kâr elde etmek için politik hegemonya mücadelesi dünyayı yönetme çelişkinin temelini oluşturmaktadır. Bu da, emperyalistler arasındaki çelişkilerin sürekliliğine işaret etmektedir. Bu süreklilik hali, kendi aralarındaki çatışmanın da temelini oluşturmaktadır.

Emperyalist sistem var oldukça bu çelişki de varlığı sürdürecektir. Çelişki ve rekabet daimi kalmakla birlikte, bu durum, her zaman toptan bir savaşa (yani dünya savaşına) yol açmasa da bir dünya savaşı olasılığını dışlamaz. Emperyalist sistem var oldukça yeni bir emperyalist savaş olasılığı da her zaman vardır. Bugün açısından baktığımızda ise, emperyalist güç odakları arasındaki çelişkinin giderek "çözumsuz" bir hale doğru ilerlemekte olduğu görülmektedir.

Emperyalist sistem aynı zamanda kriz demektir. Krizin boyutu ve çapı, sistemin geleceği açısından da belirleyici özellikler taşımaktadır. Krizin atlatılmaması, emperyalistlerin birbirlerinin hegemonya alanlarına müdahalelerini artırması, bu şekilde aralarındaki çelişkilerin giderek büyümesi, emperyalist blokların daha net olarak ayrışması, silahlanmanın devasa boyutlara varması, emperyalist ülkelerde ve sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki sınıf mücadelelerinin aldığı boyut savaş ihtimalinin yükselişine zemin hazırlayan faktörlerdir.

Gelinen aşamada, ABD, İngiltere ve Avrupalı emperyalistlerle, kendilerinden sonra tarih sahnesine çıkan Çin ve Rusya emperyalistlerini hasım güçler olarak karşı karşıya gelmiş ve bloklar giderek daha belirgin bir hal almıştır. Bu zamana kadar yürütülen vekalet savaşları, vekiller yetmediği durumda doğrudan kendilerinin de sahaya inereksavaşa doğrudan müdahil olduğu Suriye'de ve geçtiğimiz yıldan itibaren de Ukrayna'da yeni bir boyut kazanmıştır. Bu güçler ve arkalarında sıralanan ülkeler arasındaki çıkar ve nüfuz kavgası, Ortadoğu, Latin Amerika, Afrika, Asya-Pasifik hattı ve en nihayetinde Ukrayna'da ete-kemiğe bürünmüş ve üst boyutlara tırmanmıştır. Zira Ukrayna'daki savaş, Ukrayna halkının arkasına gizlenmeye çalışılan, emperyalist savaş makinesi NATO ile Rusya emperyalizmi arasında yaşanmaktadır. NATO'nun Ukrayna hamlesi ve ardından Rusya'nın işgal saldırısı emperyalistler arasındaki çatışmayı daha da şiddetlendirirken, nükleer silahların da devreye gireceği yeni bir dünya savaşı riskini artırmıştır.

Diğer yandan içinde bulunduğumuz koşullarda Çin sosyal emperyalizmi, tartışmasız olarak diğer tüm emperyalist güçler ve ülkeler tarafından yükselmesi engellenemeyen bir güç olarak kabul edilmektedir. Yükselen emperyalist bir güç olarak Çin; nüfusu, sanayi üretimi ve dünya pazarlarındaki payı, sahip olduğu nükleer güç, sermaye ihracatı, Afrika'daki nüfus etkinliği; AB, ABD'deki yatırımları ve sahip olduğu para rezervi Çin'in yükselmesindeki etkenler olarak ortaya çıkmaktadır. Bu, Çin ile diğer emperyalist ülkeler arasındaki çelişkinin de temelini oluşturmaktadır.

Çin, önceden bulunmadığı pek çok ülkeye altyapı ve ticaret adı altında girmiştir. Hızlı tren yolları, limanları, enerji santralleri, petrol-gaz boru hatları gibi yatırımları finanse ederek pek çok ülkenin pazarına giriş yapmıştır. Bu altyapı projeleri ile ülkeleri kısa sürede aşırı oranlarda borçlandırmaktadır. Örneğin son yıllarda “Bir Kuşak Bir Yol” projesini hayata geçirmek için adımlar atmaktadır. Bu projenin özelliği Çin'den Avrupa'ya kadar dikey olarak uzanan ve çevresindeki ülkelere dal budak salan sadece bir ekonomik proje olmasının ötesinde “askeri-ekonomik-siyasi” hakimiyet projesi olmasıdır. Projeyle hegemonya-bağımlılık ilişkilerinin yenilendiği, el değiştirdiği bir süreç hedeflenmektedir. Proje incelendiğinde tıpkı emperyalizmin ilk gelişim sürecinde olduğu gibi, projenin inşa edilmesinden işletilmesine ve gerçekleştirildiği bölgelerde yer altı ve yer üstü kaynaklarının metalaştırılmasına, ulusal sınırlar içinde üretilen metaların pazarlanması ve ortaya çıkan kârın sahiplenilmesine kadar bir dizi hedefi içermektedir. Açıktır ki proje bu haliyle yeni pazarlara hakim olma, rakip emperyalist güçlerden pazar kapma amacı gütmektedir.

Çin sadece karada değil denizde de adımlar atmakta, dünya pazarlarına hakim olmak için yavaş ancak kararlı bir şekilde ilerlemektedir. Bu adımlardan bir tanesi de uluslararası deniz taşımacılığında önemli olan liman işletmeleridir. Çin, dünyanın birçok yerinde liman işletmelerini satın almakta ya da işletme hakkını elde etmektedir. Bu amaç doğrultusunda, Sri Lanka'da, Pakistan'da, Yunanistan'da (Pire Limanı), Almanya (Hamburg limanı), İsrail (Hayfa Limanı) gibi birçok limanı satın almış ya da yüzyıllara varan sürelerde kiralamış durumdadır.

Bu durumun elbette yakından takipçisi olan ABD emperyalizmi, Obama döneminden bu yana stratejik güvenlik belgelerinde, Çin'i merkeze oturtmuş, Obama döneminde askeri önceliğin Ortadoğu'dan hızla Çin'i kuşatma-

ya verilmesi kararlaştırılmıştı. Ancak esas olarak da Trump döneminde, Çin hegemonya mücadelesinde açık bir tehdit olarak konulmuş, 2017 Strateji Belgesinde “küresel bir tehdit” olarak tanımlanmıştı. Biden da Çin politikasında bir değişiklik yapmamıştır. Bu dönemde Çin’i kuşatmaya yönelik kimi hamleler yapılmış,kuşatmanın en önemli ayağını ise Tayvan oluşturmuştur. ABD emperyalizmi Ukrayna üzerinden Rusya’yı kuşatma ve boğma adımları atarken, Çin-Tayvan anlaşmazlığını körükleyerek, Çin’i Pasifik’ten kuşatmaya çalışmıştır. Diğer yandan da Çin’e karşı Japonya, Güney Kore ve Avusturalya’yı bir araya getirerek (AUKUS Anlaşması), yine ABD, Hindistan, Avustralya ve Japonya’nın ortak olduğu QUAD ittifakını tekrar canlandırarakbu kuşatmayı tahkim etmektedir. Eylül 2023’te yapılan G7 Zirvesi’nde 600 milyar dolarlık bir yol projesinin açıklamasının yapılması, Çin’in “Bir Yol Bir Kuşak” projesine karşılık olarak geliştirilmiş olup, projenin merkezine Hindistan’ın konulması da Çin’e karşı Hindistan’ı öne çıkarma çabasının bir sonucudur.

Savaş Makinesi NATO, Emperyalistler Arası Çatışmanın Tam Ortasında

Bilindiği gibi emperyalist bloklardan ABD önderliğindeki NATO, Sovyetler Birliği’nin yüzündeki “sosyalist” maskeyi atması ve kapitalist sisteme açıktan

dahil olmasından sonra varlık nedeni ortadan kalkmış olmasına rağmen dağılmadığı gibi sosyalizm deneyimi sonrasında kapitalist dönüşüme yönelen devletlerin kaynaklarını sömürmek üzere bir işgal aracı olarak kullanılmaya başlandı.

Yugoslavya'nın parçalanmasında etkin rol oynayan NATO, Afganistan'ın kaynaklarının yağmalanması sürecinde de uluslararası finans kapitalin sömürü faaliyetine bekçilik etti. Dünyada gelişmekte olan iki emperyalist güç olan Çin ve Rusya'nın uluslararası ticaret ve sömürü ilişkilerinde kendi lehlerine ama AB ve ABD emperyalistleri aleyhine alan açma hamleleri NATO'nun bir tehdit unsuru olarak bu ülkelere karşı öne çıkarılmasına evrildi. Son olarak Rusya'nın Ukrayna'yı işgali, ABD ve AB emperyalistlerinin NATO aracılığıyla Rusya'yı çevreleme stratejisine yanıt olarak ortaya çıktı.

NATO'nun ABD, İngiltere ve AB emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda Rusya ve Çin'e karşı fiili olarak genişlemesi, Çin ve Rusya'nın sınırlarında askeri yığınağını artırması NATO üyeleri ile Rusya ve Çin arasındaki kapitalist-emperyalist rekabetin askeri bir aşamaya evrilmesi olarak değerlendirilebilir. NATO'nun Haziran 2022 tarihli zirvesi sonrası yayımlanan bildirgesinde bu açıktan belirtilmiştir: *"Çin ile Rusya'nın derinleşen stratejik ortaklık ve kural-lara dayalı uluslararası düzenin altını oymak için yaptıkları girişimler değerlerimize ve çıkarlarımıza aykırıdır. Çin'den yönelen tehditlere karşı daha yüksek farkındalık ve sorumlulukla birlikte çalışacağız."* ... *"Rusya Federasyonu müttefiklerin güvenliğine Avrupa-Atlantik bölgesindeki istikrar ve barışa en ciddi ve doğrudan tehdittir."* ... *"Çin'in hırsları ve zorlayıcı politikaları, çıkarlarımıza, güvenliğimize, değerlerimize meydan okuyor."* Bu argümanlarla birlikte Çin ve Rusya blokuna karşı bu zirvede NATO'nun savaş gücünün yükseltilmesi. 40 bin olan NATO'nun askeri gücünün 300 bine çıkarılması kararlaştırılmıştır.

ABD, Avustralya ve Japonya arasında imzalanan AUKUS Anlaşması da yukarıda belirttiğimiz gibi, NATO'nun benzerinin Pasifik için inşa edilmesi anlamına geliyor ve bu oluşumun doğrudan hedefi ise Çin sosyal emperyalizmidir. Benzer şekilde ABD'nin son yıllarda Tayvan'da askeri olarak varlığını artırması, Çin'in enerji kaynakları üzerindeki stratejik bir öneme sahip Myanmar'da kimi para-militer gruplar üzerinden bir savaş koridoru yaratma çabaları, Çin'e karşı ABD-İngiliz emperyalizminin, özellikle yarı-iletkenler ya da mikro çip gibi savaş sanayinde önemli olan kimi mallara yönelik ticari kısıtlama ve yasakları uygulamaya koydukları konjonktürde daha da önem kazanıyor.

Tüm bu ve benzeri anlaşma ve hamleler emperyalistler arasındaki iktisadi çekişmenin siyasi boyuttan askeri boyuta geçiş tehlikesinin büyümesinin birer parçasıdır.

Üçüncü Paylaşım Savaşı Ne Kadar Yakın?

Emperyalizm var olduğu sürece savaşların kaçınılmaz olduğu tezi geçerliliğini hala korumaktadır. II. Paylaşım Savaşı sonunda artık emperyalist savaşların imkânsız hale geldiğini iddia edenlere karşı Stalin, Lenin'in bu sözüne atıfta bulunarak böyle bir düşüncenin anti-Leninist olduğunu söylüyordu. Gerçekten de emperyalist savaşlar tekelci kapitalizmin bir eseridir. Tekeller arası rekabetten doğar ve tekellerin iradelerinden bağımsız bir olgudur. Emperyalizmi yok etmeden genel olarak emperyalist savaşların yok olacağını savunmak, Lenin'in bu konudaki temel tezini revize etmektir. *"Ve bu bilanço gösteriyor ki, üretim araçlarında özel mülkiyet varolduğu sürece, bu iktisadi temel üzerinde, emperyalist savaşlar mutlak surette kaçınılmaz olacaktır."*

İki büyük paylaşım savaşı buna yeterli bir kanıttır. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası dünyada değişen durum emperyalist savaşları ötelemede önemli bir rol oynadı. Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmini tarihin çöplüğüne gömmesi, Doğu Avrupa ülkelerinde bir dizi halk cumhuriyetlerinin kurulması, Çin Devrimi'nin zaferle sonuçlanması, 1968 gençlik hareketi, sosyal kurtuluş hareketleri, Vietnam'ın ABD'yi yenilgiye uğratması ve dünya çapındaki halk hareketleri, emperyalizmi gerileten gelişmeler olmuştur. Stalin, *"Emperyalist savaşlara karşı kararlı bir mücadele veren komünist partiler olmasaydı, emperyalistler şimdiye kadar çoktan birbirlerinin boğazına sarılmışlardı, uyguladığı barışçıl politikasıyla yeni bir savaşın kışkırtıcılığına büyük engel olan SSCB olmasaydı, emperyalistler birbirlerini güçten düşürerek emperyalist cephenin yeniden yarılmasını kolaylaştırmaktan korkmazlardı"* (Stalin, c. 9, s. 255) derken bir gerçeğin altını da kalın çizgilerle çizmiş oluyordu. Tüm bunlara nükleer silahların artması ve bunun da savaşı ötelemede kısmi bir etki yaptığını söyleyebiliriz.

Dünya, bugün II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası yıllarla bir ve aynı değildir. Sosyalist bir devletin ve sosyalist bir blokun olmaması, emperyalistlerin at oynatması için onlara büyük imkanlar sağlıyor. Sovyetler Birliği döneminde "barış" politikası ve "silahsızlanma" çağrıları emperyalistleri köşeye sıkıştırmak için stratejik bir önemdeydi. Bugün ne sosyalist bir dünya ne de

tek tek de olsa savunacağımız sosyalist ülkeler mevcuttur. Bu, “barış içinde yaşayacağımız bir dünyanın” da olmadığını göstermektedir. Bugün stratejik görev, emperyalizme karşı topyekûn bir mücadele vermektir.

Emperyalizm var olduğu müddetçe emperyalist bir dünya savaşı imkânsız değildir. Pazar uğruna savaşım emperyalistlerin asla vazgeçemeyeceği stratejik bir meseledir. Üretimin sürekli artması, üretilen mallar için pazar bulunamaması, emperyalistler arası savaşların da nedenidir.

Son yirmi yılda dünya çapında baş gösteren ekonomik kriz hala tam olarak atlatılabilmiş değildir. Bu, emperyalist sistemin en büyük açmazıdır. 2008 yılında ABD’de başgösteren konut krizi çok kısa bir sürede tüm dünyayı etkisi altına alarak küresel bir ekonomik krize dönüştü. Bunu 2009 ve sonrasındaki krizler izledi. Pandemiyle birlikte, baş gösteren kriz, dünya çapında bir dizi krizi birlikte getirdi. Artan işsizlik, gıda krizi, sağlık krizi birbirini tetikler şekilde hala devam etmektedir. Pandemiyle birlikte, emperyalist tekellerin batması için emperyalist ülkeler merkezi bütçelerinden milyar dolarlar ayırarak, iflasın önüne geçmeye çalışsalar da, kriz bir bütün olarak atlatılmış değildir.

Bir bütün olarak emperyalist sistem ve bu sistemin tek tek parçaları olarak emperyalist ülkeler krizi atlatmak üzere mevcut pazarların yeniden paylaşımı mücadelesi kızışarak devam etmektedir. Emperyalistler arasındaki çatışmalar günümüzde esas olarak bölgesel savaşlarla devam etmektedir. Yakın tarih olarak Irak işgali, Suriye iç savaşı, Libya’nın işgali ve bugün Ukrayna savaşıyla devam eden süreç böyle okunmalıdır.

Ukrayna savaşını diğer bölgesel savaşlardan ayıran en temel özelliği Avrupa topraklarında sürüyor olmasıdır. Diğer bölgesel savaşların Avrupa dışında gelişmesi, süreci bu kadar tartışmalı kılmamıştı. Kendinden uzakta bir savaşa bu kadar ilgili olmayanların, işgal edilen ülkelerde yapılan katliamlara, yağma ve katliamlara gözlerini kapatanların, bugün Ukrayna’ya bu kadar ilgi göstermelerinin nedeni savaşın “kendi kapılarının” önünde yaşanıyor olmasıdır. ABD’nin Irak, Suriye ve Libya’daki işgal ve katliamları, yakın tarihte, Almanya, Fransa, İngiltere’nin Afganistan’da yaptığı katliamlar, Libya’ya hep birlikte üşüşmeleri, bu ülkeleri kendi aralarında paylaşarak birbirlerine dokunmadan uzlaşmalarına karşın, Ukrayna savaşı ABD ve Batılı emperyalist güçlerin, kendi pazarına Rusya’nın göz dikmesi olarak okunmaktadır.

Bir savaş tehlikesinin giderek artmasındaki diğer olgu da değişen dünya dengeleridir. Yükselen Çin emperyalizmi karşısında panikleyen ABD, İngiltere ve

Avrupa emperyalistleri, Çin'i frenlemek için sürekli strateji geliştiriyorlar. Bunda tam olarak başarılı oldukları söylenemez. Çin ve Rusya'nın işbirliği ile dengelerin değiştiği bir dünya gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Ukrayna savaşıyla birlikte, emperyalistler arası saflaşmalar daha da netleşmiş bulunuyor. ABD, J.Biden'la birlikte, dünya ölçeğinde gerileyen "liderli"ğini, yeniden tesis etmek için harekete geçti. Merkezine Çin ve Rusya'yı koyan ABD, Ukrayna savaşı öncesi NATO ve G7 toplantılarında 2030 olarak kabul edilen yeni stratejik hedeflerindeki Rusya ve Çin'in çevrelenerek etkisiz hale getirilmesi amacı kamuoyunda açıklandı.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali öncesinde oynadığı kışkırtıcı rol oynayan ve arkasına NATO'yu da alan ABD, Avrupalı emperyalistleri de yanına çekerek, giderek yıpranan ve eksilen "dünya liderliği"ni tekrar sağlamlaştırmak için önemli bir adım atmış oldu. Rusya'ya karşı tutum alan tüm emperyalist güçlerin bir blok olarak hareket etmelerine karşın, Çin ve Rusya bir diğer emperyalist blok olarak karşı karşıya gelmiş bulunuyorlar.

Savaş tehlikesinin artmasındaki temel bir diğer olgu da savaş bütçelerinin artmasıdır. Tüm ülkelerin Ukrayna savaşının hemen sonrasında, silahlanmaya milyar dolar ayırmaları küçümsenmemelidir. Savaşı başlatmak için sadece silahlanma yetmemektedir. Avrupa'da iç faşistleşme, faşist partilerin hükümet olmaları ve bunun giderek artması, yeni polis yasalarının çıkartılması, cephe gerilerini sağlama almaya yönelik stratejiler geliştirmeleri ve buna bağlı olarak yarı-sömürgelerin yeniden dizayn edilmesi, darbelerle hükümetlerin değişimi savaş hazırlıkları olarak okunabilir. Dolayısıyla, bir üçüncü paylaşım savaşı tehlikesinin de her zamankinden daha yakın olduğu bir gerçektir.

Türk Gericiliğinin Saldırganlığı

Kurulduğu günden itibaren emperyalizmin yarı sömürgesi olarak Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'da önemli bir güç olan Türk devleti, NATO üyeliği aracılığıyla emperyalist sermayeye sadece ekonomik olarak değil askeri olarak da bağımlıdır.

Türk devleti, gelinen aşamada emperyalist kamplar arasında giderek belirginleşen ve şiddetlenen krizden kendi yararına pay kapma amacındadır. Bu amaçla Ortadoğu ve Kafkaslar'da doğrudan askeri gücüyle ya da dolaylı olarak örgütlediği cihatçı çetelerle saldırı ve işgal savaşları vermektedir. Bu savaşlar haksız ve gerici savaşlardır. Türk devleti, Suriye iç savaşında cihatçı çetelere doğrudan destek vermiş, bu yetmediği koşullarda kendi askeri gücünü Suri-

ye'nin kuzeyinde işgalci bir güç olarak konuşlandırmıştır. Bu bölgelerde cihatçı çeteleri lojistik olarak desteklemekte ve korumaktadır.

TC gerek cihadist çeteleri ve gerekse de doğrudan kendi askeri güçleri aracılığıyla bölgede Kürt ulusunun devrimci demokratik kazanımlarına yönelik her gün saldırılar gerçekleştirmektedir. Yine Türk devleti Irak Kürdistanı'nda işgal savaşı sürdürmektedir. Benzer biçimde Kafkasya'da Azerbaycan'ın Art-sakh/Dağlık Karabağ'a yönelik saldırısına askeri destek vermektedir.

Türk devletinin bu saldırganlığının bir NATO üyesi olarak emperyalist politiklardan ve çıkarlardan bağımsız olmadığı açıkken, bölgedeki saldırganlığının kapsamı ve boyutu pastadan daha fazla pay kapmakla doğru orantılıdır.

Partimiz Türk devletinin bu saldırganlığına karşı güçlerini konumlandırmış ve Türk devletinin bu haksız ve gerici saldırgan savaşlarına karşı mücadele etmektedir.

Emperyalist Savaşlara Karşı Enternasyonalizm

Lenin, emperyalizm döneminde dünya topraklarının paylaşıldığını ve bu andan sonra toprakların “ele geçirilmesinin” değil, bir sahipten ötekine “geçmesinin” yaşanacağını ifade etmektedir. Şu anda Çin ve ABD emperyalistlerinin karşıtlığında/çelişkisinde bu gelişmeler yaşanmaktadır.

Yaşanan bütün bu gelişmeler ve askeri-ekonomik-politik olarak ortaya çıkan sonuçlar; Stalin'in “Lenin, emperyalizm şartları altında kapitalizmin eşitsiz gelişmesinin ve çelişmelerinin özellikle keskinleştiğini” belirttiği ve “...Emperyalizm çağında kapitalizmin gelişmesi son derece eşitsiz ve sıçramalı olur: Önceleri birinci sırayı tutan bazı ülkelerin sanayi nispeten yavaş gelişir, eskiden geri olan başka ülkeler büyük sıçramalarla onlara yetişip onları geçer. Emperyalist devletlerin ekonomik ve askeri güç dengesi değişiyordu. Dünyayı yeniden paylaşma çabası ortaya çıktı. Dünyanın yeniden paylaşımı uğruna mücadele emperyalist savaşı kaçınılmaz kıldı...” (Seçme Eserler, c. 15, s. 184) ifadelerini doğrular niteliktedir.

Elbette uluslararası komünist hareketin güçlü olduğu durumda emperyalistler arasındaki savaş, dünyanın kimi noktalarında devrimci durumlar ortaya çıkarabilecek ya da buralarda işçi sınıfının devrimci iktidarının kurulmasına olanak verebilecektir ancak bu böyle olmadığı durumda dahi komünistler emperyalist güçleri ve kapitalizmin doğasını insanlığın barış içinde yaşamasına asla olanak veremeyecek olduğunu belirterek teşhir etmeli; propagandasını pasif bir barış istemine değil; tüm dünyada yükselmesi gereken anti-kapitalist, anti-emperyalist savaşın gerekliliği üzerine kurmalıdır.

Bugün dünyada giderek artan emperyalistler arası doğrudan savaş riski de göstermektedir ki doğanın kapitalistlerce tahribatından savaşlara, açık kaynaklı kitlesel ölümlerden derinleşen yoksulluğa vb. kapitalizme rağmen ve kapitalizm koşullarında bir çözüm bulmak olanaksızdır. Kapitalist sistemin yıkılması, tüm dünyada kapitalist devlet aygıtlarının ve bunların oluşturdukları kimi karşı-devrimci birlikteliklerin paramparça edilmesi insanlığın, doğanın ve bir bütün olarak dünyanın geleceği için zorunludur.

Emperyalist savaşlara nasıl cevap vereceğimiz ise, geleceğin nasıl şekilleneceği konusunda belirleyici bir faktördür. Emperyalist savaşlar, uluslararası bir girişim olduğuna göre verilecek cevabın da enternasyonalizmi içermesi zorunluluktur. Uluslararası olan sadece emperyalist savaşlar değildir, kapitalizm artık hiçbir parçasının bağımsız olarak işleyemediği, birbirine bağımlı bir dünya ekonomisi yaratmıştır. Emperyalizm bu küresel kapitalist sistemi geliştirmenin kilit bir parçasıydı. Bu nedenle, işçi sınıfının çıkarları küresel olarak daha fazla birleşmiştir. Kapitalizmin küreselliği, işçi sınıfının da ortak çıkarları etrafında dünya çapında örgütlenmesini gerektirmektedir. Toplumun ilerleyebilmesi için ulusal sınırlar yıkılmalı ve yerini işçilerin uluslararası işbirliğine bırakmalıdır. Şu an itibarıyla enternasyonalizm zayıftır, bu nedenle kitlelerin uluslararası örgütlenmesini adım adım yeniden inşa etmeye başlamak için bundan daha iyi bir zaman yoktur.

Bunu başarılı bir şekilde yapmak için **öncelikle** ihtiyaç duyulan şey ülkelerdeki yerel mücadeleyi güçlendirmektir. Bir ülke içinde sağlam bir örgütlenmeyle, o ülkenin devrimcileri ve halkı uluslararası düzeyde bir araya gelmek ve tartışmak için daha iyi bir konumda olacaktır.

İkinci olarak, dünyanın dört bir yanından komünist partilerden oluşan yeni bir enternasyonal için somut adımlar atılmalıdır. Bunun bir andakapitalizmin ilerleyişine dair birleşik bir perspektif oluşturularak tutarlı bir cevap verilebilir. Bu, uluslararası proletaryanın önderliğini oluşturacaktır.

Üçüncü olarak, enternasyonalin önderliğinde çeşitli ideolojilerden örgütleri içeren devrimci bir cephe oluşturulmalıdır. Bu, kitleleri kapitalizme karşı birleştirme işlevine sahip daha geniş kapsamlı bir cephe olacaktır.

Bu vesileyle Partimizin, 2021 tarihli enternasyonal alana ilişkin görevlere dair yaptığı şu tespitleri de paylaşmak isteriz.

Gelinen aşamada ortaya koymaya çalıştığımız bu bakış açısına uygun olarak önümüzdeki görevleri şu ana başlıklar altında özetleyebiliriz:

1. Partimiz uluslararası komünist hareketin bir parçasıdır. Dolayısıyla emperyalizm ve dünya gericiiliğine karşı mücadelede proleter enternasyonalist bir örgütlülüğün yaratılmasını kaçınılmaz olarak görür. Lenin yoldaşın bize bir miras olarak bıraktığı “Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin” şiarının somut bir olguya dönüştürülmesinin yolu, MLM’lerin uluslararası birliğini yaratmaktan geçer. TKP-ML, bu noktada üzerine düşen görevi yerine getirmek için sorumluluklarının farkındadır.

2. Bugün uluslararası komünist hareket örgütsel olarak dağınık, ideolojik olarak yoğun bir kuşatma altındadır. Bu kuşatmayı yarmak için asgari düzeyde ideolojik-siyasal birliğe yaslanan örgütsel bir birliğin varlığına ihtiyaç vardır. Bu örgütsel birlik içindeki ideolojik mücadeleyi dıştıalamamalı, bilakis içermelidir. Hiç kuşkusuz yalnız ilkesel değil, taktiksel ayrılıklarımızı da gizlememeliyiz. Burada temel sorun, birlik ve eleştiri silahını sonuna kadar yoldaşça kullanma becerisini gösterebilmektir. Bu bir niyet sorunu değildir. Tam tersine uluslararası komünist hareketin birliğini sağlamak için yerine getirilmesi gereken enternasyonalist bir görevdir. Bu nedenle ayrılıklarımızı tartışabileceğimiz ve ortak noktayı yakalayabileceğimiz karşılıklı saygıya ve birbirimizi dinleme-anlama eylemine dayanan tartışma platformları yaratmalıyız. Ayrılık noktalarının daha çok ön plana çıkarılması veya bunları giderme noktasında gereken sabrın gösterilmemesi, içinden geçmekte olduğumuz sürecin gerçekliğini ve gereklerini yeteri kadar kavramamaktır.

3. Partimizin gerek DEH tartışması sürecinde ve gerekse daha sonraki dönemlerde dile getirdiği gibi; mevcut konjonktürde uluslararası planda yaratılacak bir örgütlenme kendi içinde bir esneklik taşımak zorundadır. Mevcut objektif ve elbette subjektif gerçeklik, merkezi yanı ağır basan bir örgütlülüğü taşıyacak boyutta değildir. Diğer yandan bu esneklik kendiliğindenci bir pratiğe de yol açmamalıdır. MLM partilerin uzun yılları kapsayan ilişkileri bu yönlü zaafı taşımaktadır.

4. Sınıf mücadelesi içinde daha etkin olan güçler doğal olarak devrimci ve komünist parti ve örgütler içinde de manevi anlamda otoriter bir güç haline gelebilirler. Bu durum bir ölçüde anlaşılmalıdır. Burada reddedilmesi gereken, karşılıklı eşitlik ilkesini bozan dayatmacı ve ben-merkezci tutumlardır. MLM’lerin uluslararası alanda yaratacağı örgütlenmeler, eşitlik ilkesi ve siyasi-ideolojik mücadele temelinde olmaz zorundadır. Çünkü aksi tutumlar komünist bileşimin parçası olan parti ve örgütlerin inisiyatifi kırar, bağımsız düşünme

tarzını sakatlar, en nihayetinde birlikteliğin dağılmasına yol açar. Tarihsel deneyimler de göstermiştir ki, nicel olarak güçlü olanın her söylediğinin doğru olduğu kabul edilemez. Tarihe bakalım: bir dönem dünya halklarına en parlak ışın huzmelerini yollayan önderler ve onların yön verdiği partilerin “inanılması zor” durumlara düşmesi, devrimlerin eşliğine gelmişken rotayı sınıf işbirliğine çevirmesi, dünya proletaryası ve ezilen halklardan değil, sistem içi unsur ve kurumlardan medet umması, şaşırtıcı olduğu kadar baş döndürücüdür. Büyük gemilerin batışıyla meydana gelen anaför, hazırlıksız ve donanımsız herkesi içine çekecek kadar boğucu sonuçlar doğurur. KP’lerin demokratik ve proleter devrim süreçlerinin tarihi bunları yazmaktadır.

5. Enternasyonal planda MLM parti ve örgütlerin oluşturacağı örgütlenmeler kıtasal ve bölgesel örgütlenmeleri dışlamamalıdır. Bilakis bölgesel ve kıtasal örgütlenmelerin oluşturulması için çaba sarf edilmelidir. Bu tür örgütlenmelerde elbette ki mevcut parti ve örgütlerin sınıf mücadelesi içindeki düzeyleri, ideolojik plandaki farklılıkları ortak hareket etme tarzlarını etkileyecektir-etkilemektedir. Tüm zorluklarına karşın daha yoğun bir tartışma ve somut görevler üzerinde birleşik bir pratik için bölgesel ve kıtasal düzeydeki örgütlenmeler ve bu örgütlenmelerin sağlayacağı her başarı enternasyonal çalışmaya da olumlu temelde katkı sunacaktır. Tabii ki bölgesel veya kıtasal düzeyde var olan MLM güçlerin nicel ve nitel düzeyleri tüm bu gelişmelerde belirleyici bir rol oynayacaktır.

6. Doğru çizgi üzerinde harekete geçen büyük kuvvetler ezilen halkların uyanışını hızlandırır, emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı birlikte savaşma düşüncesini güçlendirir. Böylesi bir şekilleniş, emperyalizme darbe vuran hareketler karşısında seyirci kalmayı değil, harekete geçmeyi, desteklemeyi körükler. Proleter düşünüş tarzını sakatlayan dar milliyetçi bakış açıları ancak böylesi enternasyonalist devrimci bir pratikle alt edilebilir. Enternasyonal proletaryanın birer parçası olan tüm kardeş partiler soruna bu tarihsel bilinç ve sorumluluk çerçevesinde bir yaklaşım gösterirlerse, ideolojik farklılıkları giderme, örgütsel birlikler yaratma konusunda daha nitelikli bir gelişme sağlar.

7. Enternasyonal planda oluşturulacak örgütlenme, bölgelerde veya tek tek ülkelerde oluşan diğer devrimci birliklerin içinde yer alacak üyelerinin inisiyatifini kırmamalıdır. Bazı ülkelerde somut koşullar böylesi birlikler içinde kısa veya uzun vadeli temelde yer alışları zorunlu kılmaktadır. Nitekim Partimiz TKP-ML de an itibarıyla birden fazla anti-emperyalist anti-faşist olu-

şumla birlikte yürümektedir. Bu yapıların niteliğine dair MLM güçlere tecrübe aktarmayı veya bu yönlü oluşan birliklere dair gelen eleştiri ve önerilere açık olmayı yoldaşlığın bir gereği saymaktayız. Yine kimi zaman oportünist ve tasfiyeci güçler oluşan bu birliklerden hareketle MLM aleyhine yalan-yanlış propagandalar yürütmektedirler. Bu kara propagandaların önüne geçmenin yolu tek tarafı değil, bütün tarafları dinlemekten geçer. Tek yönlü bilgilenme çoğu zaman bizi yanlış kararlar almaya sevk eder. Dolayısıyla muhataplarını dinleyerek karar vermek olası olumsuzlukların önüne geçilmesini sağlar.

“Emperyalizm ve Savaş Üzerine Uluslararası Teorik Konferans”a Katkı

Almanya Marksist - Leninist Partisi

MLPD

Marxistisch-Leninistische Partei Deutschlands

*“Emperyalist güç dengesinde büyük değişimlere
yol açan bu çok kutuplu dünya düzeni, bazı revizyo-
nist güçlerin sandığı gibi dünyayı daha barışçıl hale
getirmiyor. Emperyalistler arası rekabette muazzam
bir yoğunlaşma ve çoğu emperyalistin dünya savaşı-
na hazırlanması anlamına geliyor.”*

Sevgili yoldaşlar, sevgili dostlar,

Bu semineri düzenleyen Filipinler Ulusal Demokratik Cephe'ye çok teşekkür ederiz. Emperyalist dünya sistemindeki değişimlerin doğru anlaşılması ve emperyalizmin ne olduğu konusunda birleşme, dünya devrimcileri için merkezi bir teorik sorundur. Bu nedenle son zamanlarda bu konuyu tartışmak üzere bir dizi konferans ve seminer düzenlenmiş olması memnuniyet vericidir. Ukrayna savaşında nasıl bir tutum takınılacağı, Ortadoğu çatışmasında nasıl bir pozisyon alınacağı, sosyalizm mücadelesinde hangi strateji ve taktiklerin izleneceği, faşizme ve emperyalist savaşlara karşı mücadelede kimlerin müttefik olup olmadığı gibi konularda en büyük pratik öneme sahiptirler. Örneğin Hamas gibi faşist güçler, sırf Siyonist ve emperyalist İsrail'e karşı durduğu için ne pahasına olursa olsun desteklenmesi gereken Filistin kurtuluş mücadelesinin müttefiki olarak görüldüğünde, bu konuda uluslararası düzeyde sorunlu bir kafa karışıklığı yaşanmaktadır. Hamas'ın kendisi de uzun süredir Türkiye ve şimdi de İran gibi (yeni) emperyalist güçler tarafından desteklenmektedir.

1990/1991'de sosyal-emperyalist süper güç Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte birleşik bir dünya pazarı ortaya çıktı ve uluslararası kapitalist üretim yeniden örgütlendi. Bu ekonomik temel üzerinde, özellikle eski sosyalist ülkelerde ve eskiden yeni sömürgeciliğe bağımlı olan büyük ülkelerde yeni emperyalist ülkeler ortaya çıktı. MLPD bu analizi 2011 yılında Uluslararası Sosyalist Devrimin Şafağı kitabında tartışmaya açmış ve 2017 yılında, aralarında Çin, Rusya, Hindistan ve Türkiye'nin de bulunduğu 14 yeni emperyalist ülkeyi nitelendirdiği çok yönlü bir teorik ayrıntılandırmayla kanıtlamıştır. Bugün bunlara yenileri eklenmiştir.

Ukrayna'daki savaş da bu analiz temelinde değerlendirilmelidir: Bu savaş her iki taraf için de haksız bir savaştır. Yeni-emperyalist Rusya somut saldırgan-dır. NATO ve AB yıllardır doğuya doğru saldırgan bir genişleme izliyor, son derece kışkırtıcı ve tahrik edici bir şekilde hareket ediyor. Baş düşmanımız Alman emperyalizmi sağa doğru sert bir gelişme göstermektedir. ABD emperyalizmi rekabet mücadelesinde agresif bir şekilde zemin kazanıyor ve dünya çapında başlıca savaş kışkırtıcısı olmaya devam ediyor! *"Bu arada ABD ve Çin arasındaki rekabet, aynı zamanda çok kutuplu bir karaktere sahip olan emperyalistler arası ilişkiler arasında genel olarak baskındır."* ("Ukrayna Savaşı...", s. 7/8). Emperyalist güç dengesinde büyük değişimlere yol açan bu çok kutuplu dünya

düzeni, bazı revizyonist güçlerin sandığı gibi dünyayı daha barışçıl hale getiriyor. Emperyalistler arası rekabette muazzam bir yoğunlaşma ve çoğu emperyalistin dünya savaşına hazırlanması anlamına geliyor. Sadece geçtiğimiz haftalarda G20, 55 üye ülkesiyle Afrika Birliği'ni daimi üye olarak kabul ederken, BRICS ülkelerinin rakip bloğu Suudi Arabistan, İran, Birleşik Arap Emirlikleri, Arjantin, Mısır ve Etiyopya'yı kapsayacak şekilde genişledi. 2023'ün ikinci çeyreğinde, G7'nin başlıca eski emperyalist ülkeleri, 2018'in ortalarından beri var olan ve görünüşe göre henüz en düşük noktasına ulaşmamış olan küresel ekonomik ve mali krizden önceki sanayi üretimi seviyesinin yalnızca yüzde 97,2'sine ulaşmıştı. BRICS'in kararlaştırılan genişlemesiyle birlikte, dünya nüfusunun %46'sını ve küresel ekonomik çıktının %37'sini oluşturacaklardır.

Hızlı kapitalist gelişme emperyalist olmayan ülkelerde de gerçekleşiyor. Bugün yarı-sömürge, yarı-feodal ülke neredeyse kalmadı. Kapitalist gelişmeyle birlikte işçi sınıfı gelişmekte ve Karl Marx'ın daha önce analiz ettiği gibi yasal olarak iletişim de gelişmektedir. Buna modern telekomünikasyon, kitle iletişim araçları, karayolları, demiryolları, insansız hava araçları ve uydu teknolojisi dahildir. Dünyanın giderek daha fazla ülkesinde işçi sınıfı, emperyalizm tarafından ezilen herkesle birleşmesi gereken devrimin ana gücü haline gelmektedir. Günümüz koşullarında başarılı olmak istiyorlarsa, bu tür değişiklikler dünya devrimcileri tarafından strateji ve taktiklerinde dikkate alınmalıdır.

Emperyalizmin Genel Krizi dramatik bir şekilde yoğunlaşıyor. Emperyalist dünya sistemindeki değişimler, aynı zamanda küresel çevre felaketinin başlamış olduğu gerçeğini de içermektedir. Bu durum Marksist-Leninist strateji ve taktikleri genişletmektedir. Uluslararası sosyalist devrim ve dünya emperyalizminin devrimci bir şekilde aşılması olmaksızın insanlık yok olacaktır.

Ancak kitleler kapitalist barbarlık içinde yok olmak istemiyor. İşçi sınıfı ve kitlelerin gerçek sosyalizm perspektifini tanımalarına ve bunun için mücadeleye atılmalarına yardımcı olmak dünya devrimcilerinin görevidir.

Almanya'da SPD, Yeşiller ve FDP hükümetinin itibarı dip noktasına ulaşmıştır. Burjuva partilerinden, burjuva parlamentarizminden ve kurumlarından kopuş, siyasi istikrarsızlığa yol açmaktadır. Bu durumda kitleler, aşırı sağcı ve proto-faşist güçlerin bu insanların bir kısmını sağa yönlendirebileceği bir alternatif arıyor. Bu nedenle MLPD, taban çalışmasının vurgusunu, sosyalizmin kitleler arasında yeni bir konum kazanmasına yardımcı olacak bir hareketin ortaya çıkmasına yapmaktadır.

Emperyalizme karşı mücadelede görevler etrafında birleşme, Uluslararası Madenciler Konferansı ile eş zamanlı olarak 5 ve 6 Eylül tarihlerinde 800 katılımcıyla Almanya’da başarıyla gerçekleştirilen Faşizme, Savaşa ve Çevresel Yıkıma Karşı Uluslararası Anti-Emperyalist Birleşik Cephe 1. Dünya Kongresi’nin merkezinde yer aldı. Burada işçi sınıfının öncü rolü, geniş kitlelerin mücadeleleriyle vazgeçilmez bir ittifakla iç içe geçmiştir. Bu Birleşik Cephe komünistleri, bir partiye bağlı olmayanları, sendikacıları, Marksist-Leninist yelpazeden (neo) revizyonist yelpazeye, dindarlara, dört kıtadan ve tüm ana kurtuluş hareketlerinden gelen herkesi kapsamaktadır. Burada eylem enter-nasyonalizminin bir gücü ortaya çıkmaktadır. Sadece birkaç gün sonra Birleşik Cephe, Fas’taki depremde etkilenenler için doğrudan dayanışma örgütledi ve yardımlar emperyalist STK’ların ya da feodal yönetimin kanallarında kaybolmadan, militan madenciler aracılığıyla doğrudan kanallar buldu. Birleşik Cephe’nin açık kapı politikası vardır. Dünya Kongresi’nde kabul edilen çağrı, tüzük ve çalışma programı halihazırda yayınlanmıştır ve herkesi bunları incelemeye ve Birleşik Cephe’nin bir parçası olmaya davet ediyoruz.

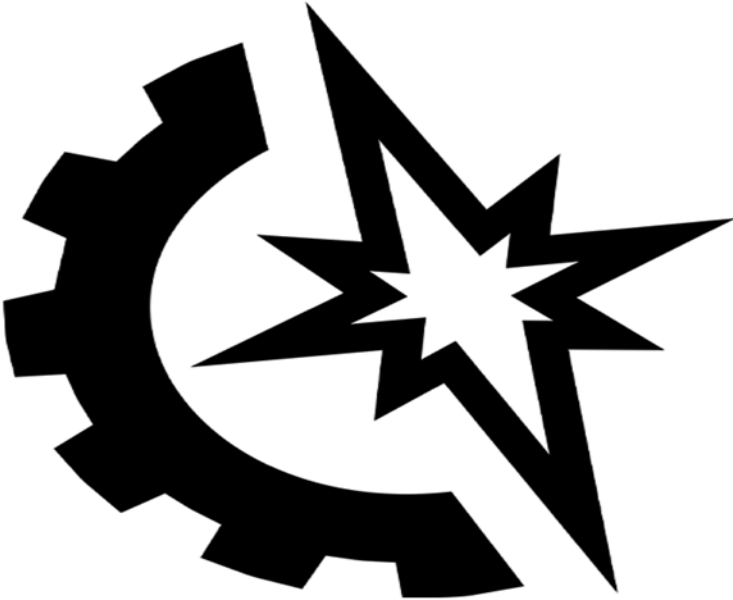
Uluslararası devrimci ve işçi hareketinin yeniden toparlanması ve yeniden yönlendirilmesi süreci açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu süreç, revizyonizmin ve sosyal-şovenizmin etkisinden giderek daha fazla kurtulduğu takdirde, uluslararası devrimci hareketin güçlenmesine yol açacaktır. Lenin bu sorunun temel önemine işaret etmişti:

“Son derece zengin ve son derece güçlü iki emperyalist yağmacı gruptan birinin yanında yer almalısınız - kapitalist gerçeklik günümüz dış politikasının temel sorununu bu şekilde ortaya koymaktadır. Bu mesele kapitalist sınıf tarafından böyle ortaya konmaktadır. Ve söylemeye gerek yok ki, eski kapitalist görüşlerini ve önyargılarını muhafaza eden küçük burjuvazinin geniş kitlesi tarafından da bu şekilde ortaya konmaktadır.

Düşünceleri kapitalist ilişkilerin ötesine geçmeyenler, işçilerin, eğer siyasi olarak bilinçliyseler, neden emperyalist yağmacıların her iki grubunun da yanında yer alamayacaklarını anlayamazlar.” (Lenin, CW Cilt 25, s. 85 Rus Devriminin Dış Politikası).

Komünist Öncü Partilerin Emperyalizmle Yüzleşme ve Onu Yıkma Konusundaki Öncü Rolü Üzerine

Kanada (Yeni) Komünist Partisi Enternasyonal Departmanı

“Uluslararası alanda (Partimizin deyimiyle) ABD önderliğindeki Anglo-Amerikan Emperyalist İttifakı (AAIA) dünyada güç kaybetmektedir. Bir yanda yükselen emperyalistler Rusya ve Çin ile diğer yanda AAIA ve Avrupa Birliği’nin eski emperyalist güçleri arasındaki emperyalistler arası rekabet, üçüncü bir dünya savaşının yolunu açıyor. “

Çok değerli yoldaşlarım,

Konferansı düzenleyen Filipinler Ulusal Demokratik Cephe'ye, emperyalizm ve savaş üzerine bu teorik konferansı düzenledikleri için büyük bir proleter enternasyonalist selam sunuyoruz.

Uluslararası proleter devrim için hedef koşullar, belki de burada çok azımızın yaşamı boyunca görebileceği şekilde olgunlaşıyor. Bir sonraki büyük proleter devrim dalgası bu yüzyılda dünyayı bir kez daha kasıp kavurabilir. Ancak, devrimin öznel güçleri bu potansiyelin gerçekleşmesi için gerekli olanın çok gerisinde kalmaktadır. Eşi benzeri görülmemiş, dünyayı saran krizler halihazırda kapımızda ve biz hazır değiliz. Harekete geçmek için büyük bir aciliyet var. Peki, ama bugün dünyanın içinde bulunduğu nesnel ve öznel koşullar arasındaki muazzam uçurumu nasıl kapatacağız?

Burada hiç kimse emperyalizme karşı hem uluslararası düzeyde hem de kendi ülkelerimiz içinde acil seferberlik, örgütlenme ve koordinasyon ihtiyacına karşı çıkmayacaktır. Ancak biz bunların tek başına yeterli olmadığına inanıyoruz.

Yirminci yüzyıl defalarca göstermiştir ki, emperyalizm ancak devrim görevine –iktidarı ele geçirmeye hazırlanan ve buna yeterince- hazır olan komünist partilerin inşasıyla yeryüzünün geniş alanlarından yok edilebilir. Rus Devrimi olmasaydı, Birinci Dünya Savaşı'nda dünyanın emperyalist güçler tarafından yeniden paylaşılması devam edecek ve kim bilir ezilen ülkeler daha ne kadar süre emperyalizmin yenilmez hâkimiyetine maruz kalacaktı. İnsanlığın önemli bir bölümünü daha emperyalizmden kurtaran ve sonraki on yıllarda çoğu komünist partiler tarafından yönetilen silahlı ulusal kurtuluş hareketleri için muazzam bir ilham ve destek üssü işlevi gören 1949 Çin Devrimi olmasaydı, yirminci yüzyılın manzarası emperyalizmin egemenliğinde kalmaya devam edecekti. Buradan çıkaracağımız ders, emperyalizmi yıkma konusunda ciddiysek komünist partinin öncü rolünü teyit etmemiz gerektiğidir. Ve eğer kapitalizm-emperyalizm çağına son verme konusunda ciddiysek, henüz var olmadıkları ülkelerde yeni bir devrimci komünist partiler dalgasının oluşturulmasına ve var oldukları ülkelerde de bunların güçlendirilmesine ve ilerletilmesine tüm kalbimizle bağlı kalmalıyız.

Mao Zedong'un ünlü sözünde olduğu gibi: “Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori üzerine ve Marksist-Leninist devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan, işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine emper-

yalizmi ve onun koşucu köpeklerini yenmede önderlik etmek mümkün değildir.”

Ancak bugün karşı karşıya olduğumuz sorun, başta emperyalist ülkeler olmak üzere çoğu ülkede komünist öncü partinin mevcut olmamasıdır.

Komünistler olarak emperyalist dünya sistemine karşı yükselttiğimiz yol gösterici ilke proleter enternasyonalizmidir; Mao’dan alıntılayacak olursak, “dünya devriminin ancak kapitalist ülkelerin proletaryası sömürge ve yarı sömürge halkların kurtuluş mücadelesini desteklerse ve sömürge ve yarı sömürge proletaryası da kapitalist ülkelerin proletaryasını desteklerse başarıya ulaşabileceğini öğreten” bir ilkedir. Ancak bugün karşı karşıya olduğumuz sorun, uluslararası dayanışmanın genellikle tek bir yöne doğru gitmesidir; emperyalist ülkelerin pek çok anti-emperyalisti ezilen ülkelerin halk savaşlarının ve kurtuluş hareketlerinin bayrağını yükseltmeye çok hazırdır, ancak kendi ülkelerinde komünist öncü partiyi inşa etme gerekliliği karşısında sinmektedir. Onlar daha ziyade, ezilen ülkelere devrimi mekanik bir şekilde, bugün dünya proleter devriminin temel, hatta tek yönü olarak gören “Üçüncü Dünyacı” sapmayı benimsiyorlar - bu konum, bu anti-emperyalistlerin çoğunu proleter devrimin zorlu yolunda yürürken ezilen ülkelerin devrimcilerine gerçekten katılmaktan alıkoyuyor. Buna karşı şunu söylemeliyiz ki, yarım yamalak proleter enternasyonalistleri olmanın hiçbir önemi yoktur. Emperyalizm ancak ve ancak emperyalist ülkelerin proletaryası sosyalist devrim için halk savaşlarına önderlik edecek şekilde örgütlenirse yenilgiye uğrayacaktır. Gelecek her devrim için dış koşullar değil iç koşullar esastır ve esas olacaktır. Bu nedenle, eğer aradığımız emperyalizmin yenilgisi ise, her yönden proleter enternasyonalist olmalıyız ve bunu yapmak için, devrimci mücadelenin nesnel koşullarının dramatik bir şekilde iyileşmesine rağmen, bugün dünyadaki, özellikle de devrimin öznel koşullarının en zayıf olduğu emperyalist ülkelerdeki öznel koşulların vahim durumunu acilen tersine çevirmeye çalışmalıyız. Bunun da ancak komünist öncü partilerin yeniden inşası gibi özenli ve uzun soluklu bir çalışmayı üstlenerek yapılabileceğine inanıyoruz.

Bu amaçla Kanada’dan önemli haberler getiriyoruz. Geçtiğimiz üç yıl boyunca, ülkemizdeki komünist devrimciler, Maoistler arasında sadece birkaç yıl öncesine kadar var olan dağınıklık durumunu tamamen tersine çevirmeyi başardılar. 2019 sonu / 2020 başında Kanada’daki iki ana MLM oluşumu -Kanada Devrimci Komünist Partisi ve Devrimci İnisiyatif- ya önemsizleşerek

dağılmış ya da çökmüşken, 2020’de başlayan ve yaklaşık bir yıl süren iddialı bir birlik-mücadele süreciyle, geriye kalan tüm komünist devrimciler geçmiş parti kurma deneyimleriyle hesaplaşmak ve yeni bir devrimci parti ve yeni bir devrimci programın oluşturulması için mücadele etmek üzere bir araya geldi. Bu çabanın sonucunda, 2021 yılında Kanada (Yeni) Komünist Partisi gizli bir şekilde kuruldu ve bunu, önceki parti inşası dönemini özetlemek, yeni partinin altyapısını oluşturmak ve devrimci bir strateji ve programın temellerini geliştirmek için iki yıllık bir çalışma izledi. Önümüzdeki haftalarda (Yeni) KKP’nin yeni programının (Yeni) KKP’nin Kuruluş Kongresi’nin ardından yayınlanacağını bildirmekten memnuniyet duyuyoruz. Yoldaşları, programın ilk kez yayınlanacağı kites web sitesini ziyaret etmeye davet ediyoruz.

Bu son gelişmeleri sizlerle paylaşmamızın amacı, ülkemizdeki komünist öncü partiyi yeniden inşa etme çalışmalarının kendiliğinden bir araya gelme yoluyla gerçekleşmediğini vurgulamaktır. Bu gelişme, emperyalizme yalnızca sözle ve belki bazı protesto eylemleriyle karşı çıkmakla da gerçekleşmedi. (Yeni) KKP’nin oluşumu, kriz içindeki emperyalist toplumumuzun öznel ve nesnel koşullarında tekrarlanan, özenli ve uzun süreli ideolojik mücadele yoluyla gerçekleşti.

Şu anda, batılı emperyalist ülkelerde biriken sosyal ve siyasi gerilimler, belki de 1930’lardan bu yana görülmemiş seviyelere yükselmektedir. Bu hafta sonu burada bulunan diğer delegasyonlar, bu çelişkilerin altında yatan krizler hakkında ciddi açıklamalarda bulundular. Kanada’da, tekeli-finans sermayesine muazzam fayda sağlarken halk sınıflarına karşı ağır ayrımcılık yapan Covid-19 ve pandemik sokağa çıkma yasaklarının birlikte uygulanması, halkın geçim kaynakları ve refahı üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Enflasyon ve konut krizi proleterler için yaşamı imkânsız hale getirmekte, on binlerce insanı evlerinden sokaklara ve çadır kamplarına atmaktadır. Halk sınıflarının giderek artan bir oranı sürekli borçlanmaya maruz kalırken, alt küçük burjuvazi bile hayatını idame ettirmek için çabalamaktadır. Kitleler derinleşen krizin acısını çekerken, Kanada, batılı emperyalist müttefikleriyle birlikte, Ukrayna’daki emperyalistler arası savaşın bitmek bilmeyen katliamını finanse etmeye devam ederken, eski bir Ukraynalı Nazi daha birkaç hafta önce Kanada parlamentosunda istemsizce selamlandı. Tüm bunlar olurken, Kanada’daki büyük tekeli kapitalistler, market devlerinden petrol şirketlerine ve büyük bankalara kadar, rekor kârlar elde ediyorlar.

Uluslararası alanda (Partimizin deyimiyle) ABD önderliğindeki Anglo-Amerikan Emperyalist İttifakı (AAIA) dünyada güç kaybetmektedir. Bir yanda yükselen emperyalistler Rusya ve Çin ile diğer yanda AAIA ve Avrupa Birliği'nin eski emperyalist güçleri arasındaki emperyalistler arası rekabet, üçüncü bir dünya savaşının yolunu açıyor. Revizyonizmin yeni bir ifadesi, bu çok kutuplu dünyayı ezilen ülkeler için bir tür büyük fırsat olarak kutluyor. Ancak biz biliyoruz ki yoldaşlar, çok kutupluluk bazı ülkelere emperyalistleri birbirine düşürmek için ne kadar alan yaratırsa yaratsın, bir başka dünya savaşının eşliğindeyiz ve revizyonist uzlaşmalara razı olmamalıyız.

Kötüleşen koşullar, 2020'de ABD genelinde polis şiddetine karşı düzenlenen ayaklanmalarda ve geçtiğimiz yıl Fransa, İngiltere, Kanada ve ABD'de yaşanan kitlesel halk hareketleri ve grev dalgalarında gördüğümüz gibi, son yıllarda batılı emperyalist ülkelerde kitlesel halk direnişleriyle karşılandı. Fransa'da geçen yıl emeklilik kesintilerine karşı düzenlenen protestolar proto-ayaklanma durumu yarattı. Buna gençlerin polis şiddetine karşı kitlesel ayaklanmasını da ekleyebiliriz. Bu örnekler ve bu konferansta diğer emperyalist ülkelerden (ABD, İtalya, Almanya, vs.) gelen delegasyonların anlattıkları, Batılı emperyalist ülkelerde gerçekten de "gök kubbe altında büyük bir kargaşa" olduğunu ortaya koymaktadır. Geriye kalan tek soru şudur: Bu ülkelerdeki komünist devrimciler tarihin önümüze koyduğu meydan okumaya karşı koyabilecekler mi?

Bununla birlikte, proletaryanın ve onun öncü partisinin öncü rolü olmaksızın, kitlelerin gerici seferberliğinin, Kanada'daki 2021 "Özgürlük Konvoyu" örneğinde olduğu gibi, halkın hoşnutsuzluğundan en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğini ve hızla ilerleyebileceğini de gördük. Bu hareket kamyoncular tarafından başlatılmış gibi görünse de, bu sözde işçi sınıfı hareketi Federal hükümetin devrilmesiyle dalga geçerken ve bu süreçte ülkenin yaklaşık %40'ının sempatisini kazanırken, gerçekte Alberta'nın petrol oligarklarına bağlı profesyonel gericiler tarafından başlatıldı ve yönetildi; bu gericiler halkın hoşnutsuzluğunun öfkesini sağcı ve özgürlükçü bir yöne yönlendirmeyi başardı ve bu da bir sonraki Federal seçimlerde Kanada Muhafazakar Partisi'ne ülkedeki diğer tüm siyasi güçlerden daha fazla fayda sağlayacak.⁽⁹⁾ Bu

⁹ "Özgürlük Konvoyu" hareketinin derinlemesine ve yerinde araştırmacı gazeteci analizi için bkz. kites #7, "Düşman Kampında Savaş: 'Özgürlük Konvoyu' Hareketi Üzerine Bir Araştırma" (Mayıs 2022).

gerici dalganın yükselişı önceki yıllarda önce İslamofobik histeri, ardından aşî karşıtı ve kilitlenme karşıtı hareketler ve şimdi de ülkenin dört bir yanındaki okullarda cinsel eğitim müfredatına savaş açan trans ve LGBT karşıtı histeri tarafından beslendi. Yoldaşlar, komünist öncü partinin inisiyatifi olmadan, önümüzdeki yıllarda halkın hangi gericilik ve öz yıkım derinliklerine çekileceğini kimse bilemez.

Bu gözlem ve değerlendirmelerimize rağmen, tamamen iyimser olmaya devam ediyoruz. Emperyalizm çağı proleter devrim çağıdır. Ancak biz mekanik materyalistler değiliz; öznel faktörün geliştirilmesinin tamamen bize ait olduğunu, aksi takdirde gericiliğin ve emperyalist barbarlığın güçlerine kaybedeceğimizi biliyoruz.

Sadece üç yıl önce, ülkemizdeki öznel durum korkunçtu, ancak o zamandan bu yana 1970'lerden bu yana ülkemizde eşi benzeri olmayan atılımlar gerçekleştirdik. Her ne kadar Kanada'da yeni bir komünist öncü partinin kurulması, dönemeçlerden geçerek 20 yıla yakın bir zaman almış olsa da, bizden öncekilerin yaptığı tüm hataların tekrar yapılmasına gerek olmadığından eminiz. Eğer uluslararası komünist hareketin deneyimlerini inceler ve bunlardan dersler çıkarırsak, bunu yapamayız. İşte bu nedenle, ülkemizde son yirmi yılda yaşanan parti inşa hareketinin deneyimlerini kapsamlı bir şekilde özetlemeye çalıştık; yoldaşlar bunu kites'in 9. sayısında bulabilecekler.

Son olarak, NDFP'ye öncülük ettiği ve bizi dünya çapında gerçek proleter, anti-emperyalist hareketler tarafından atılan büyük adımları tartışmak ve bunlardan öğrenmek üzere bir araya çağırdığı için teşekkür ediyoruz. Bir sonraki büyük proleter devrim dalgası bizi bekliyor, yeter ki bu yolu bir kez daha açacak kadar cesur olalım. Bugün kasvetli olabilir, yoldaşlar, ama gelecek parlak.

Proleter enternasyonalistlerin çarpan kalbiyle, selam olsun!

Emperyalizm, Savaş ve Cennetin Altındaki Büyük Düzensizlik

Mick Kelly, Özgürlük Yolu Sosyalist Örgütü Siyasi Sekreteri

FRS[★]O

Freedom Road

Socialist Organization

“ABD’de emekçi ve ezilen halkın ABD’nin zaferinden kazanacağı hiçbir şey yoktur - aslında Washington/Wall Street’in zaferi bizi ezenlerin elini güçlendirecektir. Bu nedenle, savaş karşıtı çalışmamızda ABD’nin bir an önce çekilmesini talep ediyoruz ve ABD egemen sınıfının karşı karşıya kaldığı herhangi bir gerilemeden kaynaklanan elverişli koşulları kullanmak için çaba göstereceğiz. Lenin’in dediği gibi, “Gerici bir savaş sırasında devrimci bir sınıf kendi hükümetinin yenilgisini arzulamaktan başka bir şey yapamaz.”

Özgürlük Yolu Sosyalist Örgütü adına, Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi'ne ve üye örgütlerine emperyalizm ve savaş üzerine bu zamanlı ve önemli teorik konferansı düzenledikleri için teşekkürlerimizi sunmak istiyorum. Ve bugün burada bulunan hepinizi selamlıyoruz. Görüşlerimizi paylaşarak, birlik oluşturmak için uzlaşma noktaları arayarak ve proleter enternasyonalizmini hayata geçirerek kazanacağımız çok şey var.

Marx, dünyayı anlamanın amacının onu değiştirmek olduğunu ünlü bir şekilde belirtmiştir. Bunu başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, teori silah haline getirilmelidir. Devrimciler olarak, emperyalizmi ve araçlarını yok olma-ya sürüklemek için ortak çabalarımızı güçlendirmenin yollarını ve araçlarını bulmaya çalışıyoruz.

Dünya Ölçeğinde Keskinleşen Çelişkiler

Olağanüstü devrimci Mao Zedung, "Cennetin altında büyük bir düzensizlik var, durum mükemmel" (Mao Zedung, PekingReview, 7 Mayıs 1976) demiştir. Bu, içinde bulunduğumuz durumun yerinde bir tanımıdır. Dört temel çelişki - emek ile sermaye arasında, ezilen uluslar ile emperyalizm arasında, sosyalizm ile kapitalizm arasında ve emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkiler - şiddetlenmektedir. Savaş ve devrimci mücadele için gerekli faktörler artmaktadır.

ABD tekelci kapitalizminin gerilemesi hızlanmaktadır; bu olgu, dünya ölçeğindeki diğer çelişkilerin gelişimini ve hareketini şekillendirmede kritik bir faktördür. Bu gerileme aynı zamanda ABD toplumu içindeki çelişkileri, özellikle de sınıf mücadelesini ve ulusal baskıya karşı mücadeleyi (Afrikalı Amerikalılar, Chicano/Latinolar, Asyalı Amerikalılar ve yerli halklara uygulanan sistematik eşitsizlik) şekillendirmekte ve ABD İç Savaşı'ndan bu yana benzeri görülmemiş düzeyde bir siyasi kutuplaşmayı körüklemektedir.

Gerileyen ABD Emperyalizminin Özellikleri

Amerikan emperyalizminin gerilemesi yeni bir şey değildir. Bu, 1970'lerin başından beri devam eden uzun vadeli bir süreçtir. 1971 yılında dönemin başkanı Richard Nixon'ın tüm para birimlerinin dolara sabitlendiği (ve elinde dolar bulunduran ülkelerin dolar karşılığında altın talep edebildiği) BrettonWoods sistemini sona erdirmesi, Amerikan imparatorluğu üzerinde gü-

neşin batmakta olduğuna dair önemli bir işaret. Aynı şekilde, güçlü ulusal kurtuluş hareketlerinin yükselişi ve ABD'nin Vietnam, Laos ve Kamboçya'daki yenilgileri de "Amerikan Yüzyılı"nın sona erdiğini gösterdi.

ABD'nin dünyadaki yerinin değişmesi düz bir çizgi boyunca ilerlemedi. Stalin'in ölümünün ardından Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da revizyonizmin yükselişi, 1991'de sosyalizmin nihai çöküşüyle sonuçlandı. Bu durum ABD emperyalizmine - herhangi bir iç gelişme ya da güçlenme nedeniyle değil, dünya sahnesinden kısıtlayıcı bir güç ortadan kalktığı için - daha fazla manevra alanı sağladı.

ABD'nin tekelci kapitalist yöneticileri dünya halklarının baş düşmanı olmaya devam ederken, düşüşleri hızlandıkça ABD'li tekelci kapitalistlerin dünyadaki yeri de küçülüyor. Dünya Ticaret Örgütü'nün temyiz sürecini saran felç, bunun bir belirtisidir. Doha turlarından bu yana büyük ölçekli çok taraflı ticaret anlaşmalarının durması ve Trans-Pasifik Ortaklığı'ndan vazgeçilmesi de diğer belirtilerdir.

Bazı temel ekonomik ölçümler de aynı derecede anlamlı. 1960 yılında ABD ekonomisi dünya ekonomisinin yaklaşık % 40'ını temsil ediyordu. Bugün ise bunun yarısı kadardır. Çin Halk Cumhuriyeti'nin ekonomisi ABD'ninkini geçmeye hazırlanıyor ve bazı ölçümlere göre bunu çoktan yaptı bile.

Birçok açıdan eski ABD Başkanı Donald Trump, gerileyen bir imparatorluğun ideal bir siyasi temsilcisiydi; kısa vadeli düşünen ve beklenmedik durumlara bel bağlayan bir dolandırıcılık ve yolsuzluk uygulayıcısıydı. Trump, merkezinde Wall Street'in ve başkentinde Washington DC'nin yer aldığı İkinci Dünya Savaşı sonrası ekonomik ve askeri topografyanın büyük bir bölümünü terk etti ya da zayıflattı. Bu, NATO'yu zayıflatmak, müttefiklere ve küçük ortaklara gümrük vergileri koymak ve saldırgan bir tek başına hareket etme yaklaşımı anlamına geliyordu.

Biden, imparatorluğun çok taraflı kurumlarını canlandırmak ve desteklemek istiyor ama ABD'nin buna gücü yetmiyor. Artık eskisi gibi hareket edemeyen kilden ayakları olan bir dev ve sonuç olarak Biden, Trump'ın korumacılığının çoğunu sürdürüyor ve Trump'ın Çin karşıtı kampanyasını taklit ediyor.

Emperyalistler Arası Rekabet

ABD emperyalizminin gerileyen talihi, Washington'un kapitalist tedarik zincirleri için korkmasına yol açtı ve bu korku kısmen ekonominin büyük bir

savaşı atlatma kabiliyetine ilişkin endişelerle beslendi. Bu nedenle Biden yönetimi, ABD sınırları içinde yeni madencilik faaliyetlerini hızlandırıyor, yarı iletkenleri, bilgisayar çiplerini sübvansede ediyor ve otomobil üreticilerinin elektrikli araçlara geçişini, otomobil işçilerinin işleri pahasına finanse etmeye yardımcı oluyor. Başkanlık için Cumhuriyetçilerin önde gelen adayı Trump ise Avrupa ve Japonya'dan yapılanlar da dahil olmak üzere tüm ithalata %10 gümrük vergisi koyacağını söylüyor.

Bu uygulamalar, planlar ve politikalar emperyalistler arası rekabetin arttığını göstermekte ve savaş hazırlıklarıyla birlikte büyük emperyalist güçlerin siyasi üst yapılarında ulusal şovenizmin yükselişine katkıda bulunmaktadır.

Emperyalistler arası rekabet Avrupa'da da gözlemlenebilir. AB'nin dağılması ve Brexit gibi hamleler iyi şeylerdir ve ilgili Avrupalı emperyalist güçlerin zayıflamasına hizmet etmekte ve Batı Avrupa ülkelerinin işçi sınıfının kendi çıkarlarını ilerletmesi için daha elverişli bir ortam sağlamaktadır.

Şu anda emperyalistler arası en büyük çatışma Ukrayna'da yaşanmaktadır. Bu savaşı ABD kıskırttı ve aslında bu Rusya'ya karşı bir vekalet savaşıdır. Doğu Ukrayna'daki insanların bir grup gericinin yönetimi altında yaşamak istememeleri sürpriz değildir ve aslında bunu önlemek için kahramanca bir mücadele vermişlerdir. Rus hükümeti, emperyal güçlerin gelişmiş silah sistemleri, savaş uçakları, tanklar gibi askeri yardımlar yağdırması, birlikleri savaş cephelerine yaklaştırması ve Ukrayna hükümetine istihbarat ve hedefleme bilgileri sağlaması nedeniyle, zaman geçtikçe savaşın giderek ABD ve Batı Avrupa'daki suç ortaklarıyla doğrudan bir mücadele haline geldiğini doğru bir şekilde belirtiyor.

Savaşın sınıfsal niteliği konusunda da net olmamız gerekiyor. Bu emperyalistler arası bir çatışmadır. Rusya, kapitalist gelişmenin tekelci kapitalizm aşamasına ulaştığı, yükselen bir emperyalist güçtür. Kendi "ulusal çıkarları" doğrultusunda hareket eden bir ülkedir. SSCB'nin çöküşünü izleyen ilk yıllarda Rusya, ülkeyi Batı'ya satan kompradorların egemenliği altındaydı. Artık böyle bir durum söz konusu değil.

ABD ve Batı Avrupalı güçler Ukrayna'yı NATO ve Avrupa Birliği'ne dahil etmekten söz ederken, bunun gerçekleşmesi için zaman çizelgeleri ve senaryolar üzerinde tartışıyorlar. Bu da savaşın uzun bir süre daha devam edeceği ve Doğu Ukrayna'nın kaderinden çok daha fazlasının tehlikede olduğu anlamına geliyor.

ABD’de emekçi ve ezilen halkın ABD’nin zaferinden kazanacağı hiçbir şey yoktur - aslında Washington/Wall Street’in zaferi bizi ezenlerin elini güçlendirecektir. Bu nedenle, savaş karşıtı çalışmamızda ABD’nin bir an önce çekilmesini talep ediyoruz ve ABD egemen sınıfının karşı karşıya kaldığı herhangi bir gerilemeden kaynaklanan elverişli koşulları kullanmak için çaba göstereceğiz. Lenin’in dediği gibi, *“Gerici bir savaş sırasında devrimci bir sınıf kendi hükümetinin yenilgisini arzulamaktan başka bir şey yapamaz.”* Bu çatışmanın olumlu bir yönü de, yakın zamanda Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti (KDHC) ile Rusya arasındaki görüşmenin de gösterdiği gibi, ezilen halkların bu rekabetten faydalanabilmesidir.

Ülkeler Bağımsızlık, Uluslar Kurtuluş ve Halklar Devrim İstiyor

Latin Amerika, Asya, Orta Doğu ve Afrika’da anti-emperyalist mücadele dalgası giderek büyümektedir.

Dokuzuncu Kongremizde kabul edilen Ana Siyasi Rapor’da belirttiğimiz gibi:

“Ulusal kurtuluş hareketinde ve uluslararası komünist harekette büyük bir canlanma yaşanmaktadır.

“Asya’da sosyalist ülkeler yükseliştir. Filipinler Komünist Partisi’nin önderliğinde Filipinler’de verilen ulusal demokratik mücadele keskin bir şekilde öne çıkmakta ve her yerdeki insanlar için bir ilham kaynağı olmaktadır. Filipinler, ABD gücünün Pasifik bölgesine yansıtılması için çok önemli bir üs konumundadır. Hindistan’da milyonlarca insan hareket halinde ve devrimci hareketler bölge genelinde güç kazanıyor.

“Orta Doğu’da ağırlık merkezi, Filistin halkının Siyonist işgali sona erdirmek ve topraklarının her karışını özgürleştirmek için verdiği kahramanca mücadele olmaya devam ediyor. İran, Suriye, Filistin direnişi ve Lübnan, Irak ve Yemen’deki halk güçlerini birleştiren güçlü bir direniş kampı oluşmuştur ve bu kamp emperyalizme, Siyonizme ve her türden gericiliğe meydan okuyabilecek güçtedir.

“Latin Amerika’da, aralarında sosyalist Küba, Bolivarcı Venezüella Cumhuriyeti ve Nikaragua’nın da bulunduğu bir dizi ülke ABD emperyalizminin yö-rüngesinden çıkmıştır. Kıta genelinde, halkçı ve devrimci hareketlerde büyük ilerlemeler kaydedilmiştir. Afrika’da, özellikle Afrika boynuzunda emperyalizme karşı keskin mücadeleler mevcuttur.”

İki noktayı daha belirtmek gerekir. Filistin’de İsrail’in gerici sağcı yöneticileri, ABD tarafından tercih edilen «iki devletli çözümü» reddetmiş ve Filistin halkının topraklarından tamamen sürülmesi stratejisini tercih etmişlerdir. Bu bir soykırım mantığıdır. Filistinlilerin ulusal kurtuluş mücadelesi artık silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi haline geldiği bir aşamaya girmiştir. Ortadoğu’da ortaya çıkan güçler dengesine baktığımızda, ABD emperyalizminin etkisinin azaldığını ve Siyonist projenin sona erdiğini görebiliriz. Pasifik’te, Tayvan eyaletinin Çin Halk Cumhuriyeti tarafından kurtarılması, Çin devriminin tamamlanmamış en büyük görevi olmaya devam etmektedir. ABD’nin Pasifik bölgesindeki hakimiyetinin sona ermesi, ABD’nin bir dünya imparatorluğunun çekirdeği olarak sonunu getirecektir.

ABD’deki Gelişmeler

Durum mükemmel. Marksizm-Leninizm bilimi, ölmekte olan bir emperyalizmde işleyen genel yasaları ortaya koymaktadır. Örneğin, eşitsiz gelişmenin yoğunlaşması daha fazla savaşa yol açmaktadır; ayrıca emperyalizme açık dünya pazarlarının daralması fiili talebi sınırlamakta ve yeni ve daha büyük aşırı üretim krizlerine katkıda bulunmaktadır.

Son olaylardan ve deneyimlerden bazı genel sonuçlar çıkarmak da mümkündür.

Trump’ın iktidara tutunmaya çalışması ve ABD Kongre Binası’nın basılması bunun göstergeleridir. Trump şu anda Cumhuriyetçilerin önde gelen adayı. Seçimler başa baş sonuçlanırsa, pek çok kişi sonucu kabullenmeyecektir. Gerileyen, kutuplaşmış bir ABD emperyalizmi, istikrarsız bir ABD emperyalizmidir. Bu derece istikrarsızlık yeni bir şeydir ve üzerinde çalışılabilecek bir şeydir.

Keskinleşen çelişkiler ve kutuplaşma sınıf mücadelesini körüklemektedir. İşçi sınıfının giderek artan sayıda grevleri ve keskin mücadeleleri var. Lojistik sektöründeki bir milyon kamyoncunun üçte birinin son mücadelesi ve otomotiv işçilerinin grevi bunun iki örneğidir.

George Floyd’un polis tarafından öldürülmesinin ardından gerçekleşen güçlü ayaklanma, ABD emperyalizminin kâğıttan bir kaplan olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Düzenlenen protestolara 23 milyondan fazla insan katıldı. Minneapolis, Minnesota’daki (Floyd’un öldürüldüğü şehir) ana polis karakollarından biri de dahil olmak üzere binlerce bina yakıldı. Bu ayaklanma Siyah özgürlük hareketinin gücünü gösterdi. Şu da bir gerçek ki, solda bizim örgütü-

müz -Özgürlük Yolu Sosyalist Örgütü- bu olaylarda ulusal çapta önemli bir rol oynayan tek komünist gruptu.

Ayrıca, kadın ve üreme haklarını savunma mücadelesi gibi demokratik talepler etrafında verilen mücadeleler de dikkate değerdir. Birçok şehirde örgütlerimiz bu mücadelelerde önemli bir rol oynamıştır.

Özgürlük Yolu Sosyalist Örgütü yeni bir komünist parti inşa etmek için çalışıyor. Mevcut durum tam da bunu yapmak için mükemmeldir, bu nedenle benzeri görülmemiş bir büyüme dalgası yaşıyoruz. Gerçeklik ve nezaket, böyle bir parti yaratılmadan önce Marksizm-Leninizm'i fiilen var olan işçi sınıfı hareketiyle kaynaştırma konusunda önemli ölçüde daha fazla ilerleme kaydetmemiz gerektiğini kabul etmemizi gerektiriyor. Bununla birlikte, saat işliyor ve mevcut hızımızda ilerlemeye devam edersek, oraya ulaşacağız.

1956'da Mao Zedong şu noktaya dikkat çekti: *"Şimdi ABD emperyalizmi oldukça güçlü, ama gerçekte öyle değil. Siyasi olarak çok zayıftır çünkü halk kitlelerinden kopuktur ve herkes tarafından ve Amerikan halkı tarafından da sevilmemektedir. Görünüşte çok güçlü ama gerçekte korkulacak bir şey değil, kâğıttan bir kaplan. Dışarıdan bakıldığında kâğıttan yapılmıştır, rüzgâra ve yağmura dayanamaz. Ben Birleşik Devletler'in kâğıttan bir kaplandan başka bir şey olmadığına inanıyorum."* Dünya halkları, ABD halkıyla birlikte, ABD emperyalizminin dayanamadığı rüzgâr ve yağmur olacaktır. Elbette zorluklar olacaktır. Ama geleceğimiz aydınlıktır!